

ଜିଜ୍ଞାସା

ନରସିଂହ ଚୌଧୁରୀ (ସ୍ୱୟଂ ଶାସିତ) ମହାବିଦ୍ୟାଳୟ, ଯାଜପୁର
NARASINGHA CHOUDHURY (AUTONOMOUS) COLLEGE, JAJPUR

ନରସିଂହ ଚୌଧୁରୀ (ସ୍ୱୟଂ ଶାସିତ) ମହାବିଦ୍ୟାଳୟ
ଯାଜପୁର

-ପ୍ରତିଜ୍ଞା -

ରାଷ୍ଟ୍ରବାହାଦୁର ଚୌଧୁରୀ
ନରସିଂହ ଚରଣ ମହାପାତ୍ର

MESSAGE

I am extremely happy that the frontline Magazine "Jinaansa" of Narasingha Choudhury College is going to have its publication for the academic year 2019-20 "**Jinnasa**" the top title indicates no doubt, the creative instinct and deep enquiry of inherent talents and wisdom.

Today's clarion call is to implement the hard earned wisdom and thoughts into a well directed way-which yields the solution of multifarious problems of society. I owe a lot of thanks to all students, Teachers and employees, for their contributions and representation.

Let "Jinaansa" of Narasingha Choudhury College be the source of enquiry of searching knowledge of young talents, and the future of the Magazine be bright is my prayer before Goddess "**Biraja**".

Prof. Fakir Mohan Mallick
Principal
N.C. (Auto) College, Jajpur

॥ ସମ୍ପାଦକ ମଣ୍ଡଳୀ ॥

(ଗାମରୁ ଡାହାଣକୁ)

ଅଧ୍ୟାପକ ଅଜୟ କୁମାର ସାମଲ

ଅଧ୍ୟାପକ ଡକ୍ଟର ପ୍ରଦୀପ କୁମାର ବେହେରା

ଅଧ୍ୟକ୍ଷ ଫକୀର ମୋହନ ମଲ୍ଲିକ

ଅଧ୍ୟାପକ ଡକ୍ଟର ବିଷ୍ଣୁଚରଣ ଦାସ

ଶ୍ରୀ ଅତିଶ କୁମାର ମହାନ୍ତି

(ବରିଷ୍ଠ ଗ୍ରହାଗାରିକ ତଥା ସୁଖ୍ୟ ନୋଡାଲ ଅଫିସର)

ଅଧ୍ୟାପକ ଭରତ ଚନ୍ଦ୍ର ସେଠୀ

National Seminar on Need of Self Defence Training for Girls' Students

International Seminar on Role of Youth in Social Reform and Sustainability

Biraja Bakrutamala

ANNUAL ATHLETIC MEET : 2019-20

Plantation Programme

ଜିଜ୍ଞାସା

JIJNASA

2019-20

ଅଧ୍ୟକ୍ଷ

ପ୍ରଫେସର ଫକୀରମୋହନ ମଲ୍ଲିକ

: ସମ୍ପାଦକ ମଣ୍ଡଳୀ :

ଅଧ୍ୟାପକ ଅଜୟ କୁମାର ସାମଲ

ଅଧ୍ୟାପକ ଭରତ ଚନ୍ଦ୍ର ସେଠୀ

ଅଧ୍ୟକ୍ଷ ଫକୀର ମୋହନ ମଲ୍ଲିକ

ଅଧ୍ୟାପକ ଡକ୍ଟର ବିଷ୍ଣୁଚରଣ ଦାସ

ଶ୍ରୀ ଅତିଶ କୁମାର ମହାନ୍ତି

(ବରିଷ୍ଠ ଗ୍ରହାଗାରିକ ତଥା ମୁଖ୍ୟ ନୋଡାଲ ଅଫିସର)

ଡକ୍ଟର ପ୍ରଦୀପ କୁମାର ବେହେରା

ନରସିଂହ ଚୌଧୁରୀ ସଂସ୍ଥା ଶାସ୍ତିତ ମହାବିଦ୍ୟାଳୟ,

ପାଳପୁର

N.C. (AUTO.) COLLEGE, JAIPUR

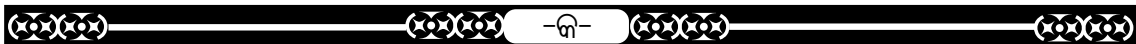

ସମ୍ପାଦକୀୟ...

ବୃହଦାରଣ୍ୟକ ଉପନିଷଦରେ ଭାରତୀୟଦର୍ଶନର ଏକ ରୋଚକ ଭାବ-ବିଳାସ ଦେଖିବାକୁ ମିଳେ । ମହର୍ଷି ଯାଜ୍ଞବଲ୍କ୍ୟ ବାର୍ଦ୍ଧକ୍ୟରେ ଉପନୀତ ହେଲାପରେ ନିଜର ସମସ୍ତ ସମ୍ପତ୍ତିକୁ ତାଙ୍କର ଦୁଇ ପତ୍ନୀ କାତ୍ୟାୟନୀ ଓ ମୈତ୍ରେୟୀଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ବାଣ୍ଟିଦେଲେ । କାତ୍ୟାୟନୀ ସମ୍ପତ୍ତି ପାଇ ଖୁସି ହେଲେ ମାତ୍ର ବିଦୁଷୀ ମୈତ୍ରେୟୀ ପାର୍ଥିବ ସମ୍ପଦ ପ୍ରତି ଅନାସକ୍ତ ଥିଲେ । ତେଣୁ ଏହା ତାଙ୍କୁ ଆନନ୍ଦ ଦେଇପାରିଲା ନାହିଁ । ସେ ମହର୍ଷିଙ୍କୁ ଏକ ଚିରନ୍ତନ ସମ୍ପଦ ଭିକ୍ଷା କରେ; ଯାହା ଲାଭ କଲେ ସେ ଅମରତ୍ୱ ପ୍ରାପ୍ତ ହେବେ । ମହର୍ଷି, ମୈତ୍ରେୟୀଙ୍କର ବିଦ୍‌ବତାର ପରିଚୟ ପାଇ ତାଙ୍କୁ ଆତ୍ମତତ୍ତ୍ୱ ଶିକ୍ଷା ଦେଇଥିଲେ । ଏଥିରୁ ଦୁଇଟି ଭାବର ଉନ୍ମାଳନ ଦେଖିବାକୁ ମିଳେ । ଗୋଟିଏ ହେଲା ଜଡ଼ ବାସନା ଯୁକ୍ତ ‘କାତ୍ୟାୟନୀ ଭାବ’ ଓ ଅନ୍ୟଟି ହେଲା ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଚେତନା ସଂଯୁକ୍ତ ‘ମୈତ୍ରେୟୀ ଭାବ’ । ଏକ ପଟେ କାମନାର ଅତିରୁଚ, ଅନ୍ୟପଟେ ନିଷ୍ଠା ଅନୁଭୂତି ।

ବର୍ତ୍ତମାନ ପରିପ୍ରେକ୍ଷାରେ ଏହି ବିଷୟର ପ୍ରାସଙ୍ଗିକତା ଅନୁଭବ୍ୟ । ସାଂପ୍ରତିକ ସମାଜରେ କାତ୍ୟାୟନୀଭାବ ପ୍ରଭୁଳ ଭାବରେ ଦୃଶ୍ୟମାନ । ଅର୍ଥର ମୋହରେ ସମସ୍ତେ ଆକ୍ରାନ୍ତ । ସତେ ଯେପରି ଅର୍ଥ ହିଁ ମାନବର ଆତ୍ମା । ତା’ର ବିଦ୍ୟା, ବୁଦ୍ଧି, ଚେତନା ସମସ୍ତେ ଅର୍ଥୀକ୍ରାନ୍ତ । ବିଦ୍ୟା ଆଜି ମାନବର କଲ୍ୟାଣ ନିମନ୍ତେ ଅଭିପ୍ରେତ ନୁହେଁ । ତାହା ଅର୍ଥ ଉପାର୍ଜନର ଏକ ମାଧ୍ୟମ ରୂପେ ପରିଗଣିତ । ବୁଦ୍ଧି ଆଉ ବିଦ୍ୟା ଦ୍ୱାରା ପରିଚ୍ଛଳିତ ହେଉନାହିଁ; ଦୁର୍ଗତି ପାଇଁ ବିଦ୍ୟାର ଉପଯୋଗ କରାଯାଉଛି । ଚେତନା ଏଠି ଆତ୍ମଗତ ନୁହେଁ; ଅଚେତନଶୀଳତାର ନିର୍ମମ ପ୍ରହାରରେ ମାନବାତ୍ମା ଏଠି ସଙ୍କୁଚିତ । କେବଳ ଅର୍ଥ ଉପାର୍ଜନର ବିକ୍ରାନ୍ତ ପଟୁଆରର ବିସ୍ମୟ ହିଲ୍ଲୋଳରେ ସମାଜ-ଜୀବନ ଆଜି ବିସ୍ତୃତ । କାମନା ଏଠି ପୂତ; ଆଉ ଭାବନା ଶୂନ୍ୟ । ହିତ କର୍ମରେ ଆମେ ବଧୂର, ହାନକର୍ମରେ ମୁଖର । ମଣିଷର ଏପରି ଅବସ୍ଥା ଦେଖି ରାଧାନାଥ କହିଲେ -

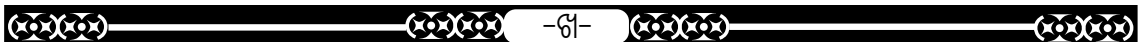
“ମନୁଷ୍ୟ ପୂଜାରେ ଯେତେ କାଳ ଯାଏ,
ଆତ୍ମତତ୍ତ୍ୱେ ଯେବେ ସେହିଥିରୁ ପାଏ
ସାର ସାର ବୁଝି ଦେଉଥାନ୍ତେ ଲୋକେ,
ଓହ୍ଲାଇ ଆସନ୍ତା ସର୍ଗ ମର୍ତ୍ତ୍ୟ-ଲୋକେ ।

ଆର୍ଜିବ, ତିତିକ୍ଷା, ସାଧୁତା ଭଳି ମାନବିକ ଗୁଣ ଗୁଡ଼ିକର ଅପସୃୟମାଣତା ସାମାଜିକ ନିରପେକ୍ଷତାରେ ଭ୍ରମ ସୃଷ୍ଟି କରୁଛି । ବିଦ୍ୟାଳୟରେ ଛାତ୍ରଟିଏ ଯେଉଁ ମାନବିକ ସଦ୍‌ଗୁଣ ଓ ସାଂସ୍କୃତିକ ମୂଲ୍ୟବୋଧର କଥା ଅଧ୍ୟୟନ କରୁଛି, ସମାଜରେ ତା’ର ବିପରୀତ ଭାବ ଲକ୍ଷ୍ୟ କରି ସମାଜ ଓ ସଂସ୍କୃତି ପ୍ରତି ସନ୍ଦିହାନ ହୋଇ ଉଠୁଛି । ପରା ବିଦ୍ୟା ପ୍ରତି ତା’ର ସମ୍ମାନବୋଧ ରହୁନାହିଁ । ତା’ର ସ୍ରୀ-ଭାବନାକୁ କରାୟତ କରିବାର ଉପାୟ କ’ଣ ? ତା’ର ସୌଗତ-ଚେତନାକୁ ଆସ୍ତ୍ରକତାର ବୀଜ ମନ୍ଦିରେ ଅଭି ମନ୍ଦିତ କରିବ କିଏ ? କେବଳ ମୈତ୍ରେୟୀ ଭାବହିଁ ଏହି ଆତ୍ମତତ୍ତ୍ୱରୁ ରକ୍ଷା କରିବାର ଏକ ସାହିତ୍ୟ-ସାଞ୍ଜୁ ହୋଇପାରେ ।

ଏହି ଭାବରେ ଏକ ପବିତ୍ର ଆଶୟ, ଆମ ଅନୁଷ୍ଠାନର ମୁଖପତ୍ର ‘ଜିଜ୍ଞାସା’, ସୃଷ୍ଟି-ସଂକଳ୍ପର ନବ ବିଦୁମରେ ବିଭୂଷିତ ହୋଇ ତା’ର ଉଷ୍ଣ-କୋମଳ ସ୍ୱର୍ଗରେ ମାନବୀୟ ବୃତ୍ତିର ପ୍ରୋକ୍ଷଣରେ ସହାୟକ ହେବାର ଅଭୀପ୍ସା ପୋଷଣ କରୁଛି ।

ଏହି ଅବସରରେ ଆମ ସାରସତ-ପରିବାରର ସମସ୍ତ ସଦସ୍ୟମାନଙ୍କୁ ସେମାନଙ୍କର ସଶୁଭ ସହଯୋଗ ପାଇଁ ଧନ୍ୟବାଦ ଅର୍ପଣ କରୁଅଛୁ ।

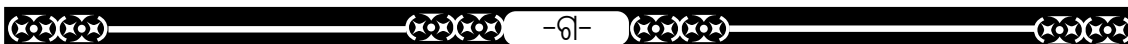
ସଂପାଦକ ମଣ୍ଡଳୀ

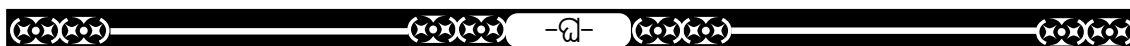
ସୂଚୀପତ୍ର

କ୍ର.ସଂ	ପୃଷ୍ଠା	ପ୍ରଶ୍ନ	ପୃଷ୍ଠା
୧.	ମା	ସ୍ମୃତିରେଖା ନନ୍ଦ	୦୧
୨.	ଏମିତି ଏ ଜୀବନ	ଦେବସ୍ମୃତା ମଲ୍ଲିକ	୦୧
୩.	ଖୁସିରେ ଜାଅନ୍ତୁ ସର୍ବେ	ଉଷାଦେବ ଦର୍ଶିନୀ ନାଥ	୦୨
୪.	ଅଫେରା ସାଥୀ	ଅପର୍ଣ୍ଣା ଦାଶ	୦୩
୫.	ଆଉ ଏକ ଉଦ୍ୟମରତା	ଯାଜ୍ଞସେନୀ	୦୪
୬.	ବାରମାସେ ତେର ପର୍ବ	ଆରାଧନା ଦାଶ	୦୫
୭.	ମୃତ୍ୟୁ	ରାଜନନ୍ଦିନୀ ଦାଶ	୦୫
୮.	ନାରୀ	ସୁମନ ଦୁବେ	୦୬
୯.	ମୋ ମନ	ଆକାଂକ୍ଷା ଅଭିଲିପ୍ସା ଦାସ	୦୬
୧୦.	ଜନ୍ମଦାତ୍ରୀ	ଲିପ୍ସା ରାଉତ	୦୮
୧୧.	ସଂସ୍କୃତ ଭାଷା	ଜ୍ୟୋତି ପଟ୍ଟନାୟକ	୦୮
୧୨.	ବନ୍ଧୁ	ଗାୟତ୍ରୀ ମହାନ୍ତି	୦୯
୧୩.	ସେହି ଆମର ମାଆ	କାଳନ୍ଦୀ ଦାଶ	୧୦
୧୪.	ଜାଗ୍ରତ ହୁଅ ଭାରତବାସୀ	ପ୍ରିୟଙ୍କା ପ୍ରିୟଦର୍ଶିନୀ ପାଢୀ	୧୦
୧୫.	ଶ୍ରୀବତ୍ସର ଚିଠି	ରାହୁଲ ବିଟି	୧୧
୧୬.	ମୋ ମାଆ	ସଂଜୀବନୀ ସ୍ବାଇଁ	୧୧
୧୭.	ନାରୀ	ଜ୍ୟୋତ୍ସ୍ନାରାଣୀ ବଳ	୧୨
୧୮.	ମୋ ମାଆ	ପ୍ରମିଳା ଶତପଥୀ	୧୨
୧୯.	ମନର ଭାବନା	ସବିନୟ ରାଉତ	୧୩
୨୦.	ମାତୃଭୂମି ରାଉତ	ଭାରତୀ ମହାରଣା	୧୪

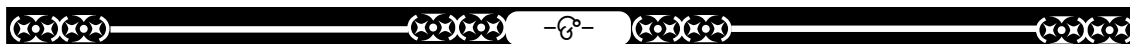

କ୍ର.ସଂ	ସୂକ୍ଷ୍ମ	ପ୍ରଶ୍ନ	ପୃଷ୍ଠା
୨୧.	ମା	ମାନସୀ ଧଳ	୧୫
୨୨.	ମୋ ଓଡ଼ିଶା	ରଶ୍ମିରେଖା ପୃଷ୍ଠି	୧୬
୨୩.	ଅଭୁଲ୍ଲା ତା'ର ଛବି	କବିତା ଦାସ	୧୬
୨୪.	ନାରୀ	ଜିତେନ୍ଦ୍ରିତା ସାମଲ	୧୭
୨୫.	ଭୃଣ ହତ୍ୟା	ସସ୍ମିତା ସେନାପତି	୧୭
୨୬.	ଏଇ ମାଟି ଆମ ମାଆ	ସୁକୁମ୍ଭ ଧଳ	୧୮
୨୭.	ଆମେ ଏ ଯୁଗର ନାରୀ	ଦେବସ୍ମିତା ମଲ୍ଲିକ	୧୮
୨୮.	ମାଆ	ସୁଚିସ୍ମିତା ସାହୁ	୧୯
୨୯.	ବର୍ଷା	କେଶରୀ ପ୍ରସାଦ ମହାନ୍ତି	୧୯
୩୦.	ଗାଁ ଟା ସହର ହୋଇଛି	ଜ୍ୟୋତ୍ସ୍ନାରାଣୀ ବଳ	୨୦
୩୧.	ମନ	ସୁଜନ୍ୟା ରାଉତ	୨୦
୩୨.	ରାତିର ଭୟ	ଲିପ୍ସାରାଣୀ ନାୟକ	୨୧
୩୩.	ଏ ଯୋଜନା ସବୁ କାହା ପାଇଁ	ପ୍ରଦୀପ ରାଉତ	୨୨
୩୪.	ସ୍ନେହମୟୀ ମା'	ମୃତାଲିନୀ ମହାନ୍ତି	୨୩
୩୫.	ମାଆଙ୍କ ଅର୍ଘ୍ୟ	ଇନ୍ଦ୍ରସିତା ସାହୁ	୨୩
୩୬.	ଆମେ ଏ ଦେଶର କୁନି ଫୌଜ	ମାନସୀ ମଲ୍ଲିକ	୨୪
୩୭.	ତୁ ଭିଜିବା ବନ୍ଦ କର	ସୁଦର୍ଶନ ସାହୁ	୨୪
୩୮.	ମୁକ୍ତିର ଅପେକ୍ଷାରେ	ଦିପ୍ତୀରଞ୍ଜନ ପାଢ଼ୀ	୨୫
୩୯.	ମାଆ	ସ୍ୱର୍ଣ୍ଣପ୍ରଭା ମିଶ୍ର	୨୬
୪୦.	ବିଶ୍ୱାମିତ୍ର	ଶୋଭନ ଦୁବେ	୨୮
୪୧.	ଜୀବନ	ପ୍ରତାପ ବେହେରା	୨୯
୪୨.	ମୋ ଯାଜପୁର	ପ୍ରତାପ ବେହେରା	୨୯
୪୩.	ମା'ର ସ୍ନେହ	ଅନୁପମା ସାହୁ	୩୦

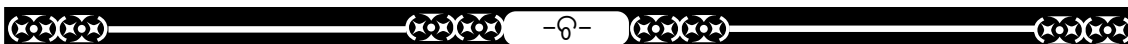
କ୍ର.ସଂ	ପୃଷ୍ଠା	ପ୍ରଶ୍ନ	ପୃଷ୍ଠା
୪୪.	କ୍ଷୁଦ୍ର	ରୂପାଳୀ ଦାସ	୩୦
୪୫.	ବିଷାକ୍ତ ରାଜନୀତି	ପ୍ରଦୀପ ରାଉତ	୩୧
୪୬.	ଜୀବନ ସାଥୀ	ଅପର୍ଣ୍ଣା ଦାଶ	୩୨
୪୭.	ବିଶ୍ୱାସ	ଶୁଭଶ୍ରୀ ରାଉତ	୩୨
୪୮.	ବାସ୍ତବ ଜୀବନ	ଅପର୍ଣ୍ଣା ଦାଶ	୩୩
୪୯.	ବର୍ଷା	ରଜନୀ ପଣ୍ଡା	୩୩
୫୦.	ମାନସିକ ଅଶାନ୍ତିର କାରଣ ଓ ଏହାର ନିରାକରଣ	ଲିପ୍ସାରାଣୀ ନାୟକ	୩୪
୫୧.	ବାପା	ବିଭୁଦତ୍ତ ନାୟକ	୩୬
୫୨.	ନାଗରିକତା ସଂଶୋଧନ ଆଇନ: ୨୦୧୯	ସୂର୍ଯ୍ୟପ୍ରକାଶ ପାଢ଼ୀ	୩୮
୫୩.	ବିରଜା କ୍ଷେତ୍ର ଯାଜପୁର	ଭାଗ୍ୟଲିପି ପଣ୍ଡା	୩୯
୫୪.	ବାପା	ସଂଗ୍ରାମ କୁମାର ଯେନା	୪୧
୫୫.	ଅନୁଭୂତି	ମଧୁସ୍ମିତା ତ୍ରିପାଠୀ	୪୩
୫୬.	ବନ୍ଧୁତା	ଅରୁନ୍ଧତି ସାହୁ	୪୪
୫୭.	ବର୍ତ୍ତମାନର ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଓ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ସେହି ଭାରତ ମା' ମୁଖରୁ ପଦେ	ରାମୀ ପଣ୍ଡା	୪୫
୫୮.	ଭଙ୍ଗା କୁଡ଼ିଆର ଅତିଥି	ରଞ୍ଜିତା ସାହୁ	୪୮
୫୯.	କଳିଯୁଗର ମଣିଷ	ସୋମାଲିନ୍ ନାୟକ	୪୯
୬୦.	ଯେ ପାଞ୍ଚେ ପରମନ୍ଦ	ସୁପ୍ରଭା ପୃଷ୍ଠି	୫୦
୬୧.	ସିଦ୍ଧି ପଥର ପ୍ରତିବନ୍ଧକ	ଦୀପକ କୁମାର ବେଢ଼	୫୨
୬୨.	ସଫଳତାର ଚାବି	ଅନିଶା ପ୍ରିୟଦର୍ଶିନୀ ଦାସ	୫୩
୬୩.	କୃଷ୍ଣଚୂଡ଼ା	ଲିପ୍ସାରାଣୀ ନାୟକ	୫୬

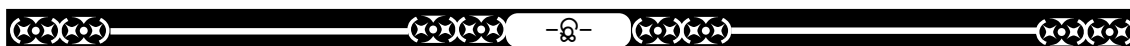
ENGLISH SECTION

1.	She was my Sweet Lover	Pratap Ku. Behera	59
2.	Examination	Ipsita Sahoo	59
3.	Beauty	Madhusmita Das	60
4.	The Study of Life	S. Sangita Das	61
5.	A Special Place	Sasmita Deo	61
6.	Value of Teacher	Ranjita Sahoo	62
7.	College Days	Madhusmita Das	62
8.	Study	Deepa Jena	63
9.	Father & Mother	Deepak Behera	63
10.	My College	Subhashree Rout	64
11.	Poem Written on the back of Leaf	Sukanya Rout	64
12.	What is Friendship	Abhipsa Sahoo	65
13.	My Gaiety Family	Subhashree Subhasmita Nayak	65
14.	To my best Friend	Sampurna Das	66
15.	My Mother	Jitendra Kumar Nayak	66
16.	Life	Prachi Biswal	67
17.	Friends	Rashmi Rekha Prusty	69
18.	Life without Love	Debasmita Rout	69
19.	My Father is my Life	Bibekananda Gahan	70

20.	Flower	Ahalya Dutta	71
21.	Meaning less	Anusaya Sahoo	71
22.	Life without love	Shyamsundar Behera	72
23.	When I think about my mother	Rubina Sahoo	72
24.	What is life	Sonali Behera	73
25.	Life for me	Jasoda Rout	73
26.	My Family	Sampurna Das	74
27.	Mother	Arundhati Sahoo	74
28.	Mother	Manoj Parida	75
29.	I Can't forget you	Deeptimayee Jena	75
30.	Love	Smrutirekha Nanda	76
31.	Foolish fellows	Biswajit Das	77
32.	My Mother	Dharitri Mallick	78
33.	An intent for a change	Baikuntha Prasad	79
34.	Green Revolution	Rajanandini Dash	81
35.	Important of Adhar Card	Subhashree Sahoo	83

ମା'

ସ୍ମୃତିରେଖା ନନ୍ଦ
+୩ ତୃତୀୟ ବର୍ଷ (ବିଜ୍ଞାନ)

ଏମିତି ଏ ଜୀବନ

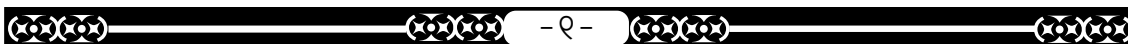
ଦେବସ୍ମିତା ମଲ୍ଲିକ
+୨ ଦ୍ୱିତୀୟ ବର୍ଷ (କଳା)

“ଜନମ ଦେଇଛୁ ତୁହି ପରା ମତେ
ନଅ ମାସ ଧରି ଗର୍ଭେ ତୋର,
ଦୁଃଖ କଷ୍ଟ ସହି ପାଳିଛୁ ତୁ ମତେ
ସୁଜି କି ପାରିବି ରଣ ତୋ ?
ଚିକି ଓଠେ ମୋର ଶବ୍ଦ ଭରିଦେଲୁ
ତାକି ଶିଖୁଲି ମୁଁ ମା' ତତେ,
ଆଜ୍ଞୁଳି ଧରି ତୁ ଚାଲି ଶିଖେଇଲୁ
ଚାଲିଲି ମୁଁ ମୋର ଚିକି ପାଦେ ।....
ଖୁଣ୍ଟିଲେ ମୁଁ ଚିକେ ତୋ ଦୁଇ ଆଖିରୁ
ଝରିଯାଏ ଲୁହ ଧାର ଧାର
ଲୁହ ତୁ ଦେଖିଲେ ମୋ ଆଖିରେ ଚିକେ
ଝରିଯାଏ ହୃଦୁ ଲୁହ ତୋର ।....
ଚିକି ପାଦେ ମୋର କେତେ ପଦାଢାତ
ସହିତୁ ତୁ ସର୍ବସହା ହୋଇ
ଦୁନିଆରେ କେହି ହୋଇକି ପାରିବେ
ମା'ମୋର ତୋ ତୁଲ ହୋଇ ।....
କେତେ ଦୁଃଖ କଷ୍ଟ ସହିଛୁ ମୋ ପାଇଁ
କେତେ ରାତି ତୋର ଯାଇଛି ଯେ ପାହି
ବସି ରହି ଶେଯ ପାଶେ ମୋର,
କାହିଁକି ମା' ଏତେ ଦୁଃଖ ତୁ ସହୁଛୁ
ସୁଜି ପାରିବି କି ରଣ ତୋର ?”

- ୦ -

ଜୀବନରେ କେବେ ଦୁଃଖ ଆସେ ତ
କେବେ ଆସେ ହସ ଖୁସି ।
ଅନ୍ଧକାର ନେଇ ଦୁଃଖ ଆସେ ତ
ଆଲୋକ ଆଣେ ଖୁସି ।
ମୁହୂର୍ତ୍ତକ ପାଇଁ ଖୁସି ଆସିଥାଏ
ଝଲିଯାଏ କାହିଁ ପାଇଁ
ଖୋଜିବି କେଉଁଠି ଯାଏ ସେ ଯେ ହଜି
ଆଉ ପାଏ ନାହିଁ ତାକୁ ଖୋଜି ।
ତଥାପି ବୁଝାଏ ଅବୁଝା ମନକୁ
ଫେରି ଆସିବ ସେ ପୁଣି ।
କାହିଁ ଏ ଜୀବନ ଚଳାପଥ
ଥାଏ କଷ୍ଟକମୟ ରାସ୍ତା ।
କଷ୍ଟା ଥରେ ଏ ପାଦେ ନ ଫୁଟିଲେ କେବେ
ଯାଏ ନାହିଁ ସେ ରାସ୍ତା ।
ଏ ପଥକୁ ଯିଏ ଅତିକ୍ରମ କରେ
ଜୀବନେ ହୁଏ ସେ ବିଜୟୀ ।

- ୦ -

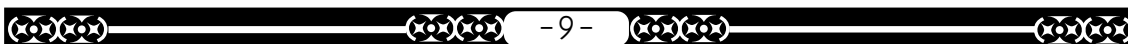
ଶୁସ୍ତିରେ ଜୀଅନ୍ତୁ ସର୍ବେ

ଉଷା ଦେବ ଦର୍ଶିନୀ ନାଥ
+୩ ତୃତୀୟ ବର୍ଷ (ବିଜ୍ଞାନ)

ରାଜକୁମାରୀ ମୁଁ ନୁହଁଇ କୁମର
ନୁହେଁ ମୁଁ ରାଜହଂସିନୀ
କନ୍ୟା ସନ୍ତାନଟେ ପିତାମାତାଙ୍କର
ମର୍ଯ୍ୟାଦା ଅଧିକାରିଣୀ ।
ସତ୍ୟପ୍ରବୃତ୍ତା ମୁଁ ସତ୍ୟନିୟନ୍ତ୍ରିତା
ସତ୍ୟ ଭ୍ରମାବୃତ୍ତା ହୁଏ
ସତ୍ୟ କପଟିନୀ ସତ୍ୟ କୁହୁକିନୀ
ମନେ ଉନ୍ମତ୍ତା ବୋଲାଉ ଥାଏ ।
ଭାବନାର ଶର ଭେଦ କରି ଶିର
ଗର୍ଭଟିର ସୃଷ୍ଟି କଲା
ସେଇ ଶର ଅଟେ ଅନ୍ୟର ସଂପତ୍ତି
ସୁତ ବୋଲି ବୋଲାଇଲା ।
ହେଉଥାଆନ୍ତି କି ହୃଦୟହୀନାଟେ
କପଟ ଭାବରେ ବନ୍ଧା
ପ୍ରଶଂସା ଛଳରେ ଲୁଚାଇ ଲୁଚାଇ
କରନ୍ତି ଅପର ନିନ୍ଦା ।
ଈର୍ଷା, ଜ୍ଞାନା, କୋହ, ଭ୍ରମ, ମାୟା, ଲୁହ
ଆବୋରି ବସେ ହୃଦୟ

ମନ ଉପବନ ଭ୍ରମରୀ ରଚୟଇ
କରେ ସନ୍ଦେହ ସଂଚୟ ।
ତଥାପି ଭରସା ଭସା ମେଘତୁଲ
ମୁଣ୍ଡ ଉପରେ ଭାସଇ
ବର୍ଷଯାଏ ପୁଣି ବିଜୁଳି ସମେତ
ପ୍ରାଣକୁ ଓଦା କରଇ ।
କିଏ ଜାଣେ ଏଇ ଦଇବ କରିବ
ଫଗୁଣ ଆସିବ ଫେରି
ଶୁସ୍ତିର ରଙ୍ଗରେ ଭିଜିଯିବ ଦେହ
ବାଜିବ ସୁଖର ଭେରୀ ।
କୁହୁଳା ନିଆଁଟା ଦବିଯିବ ବୁକେ
କା'ର ହାତସ୍ପର୍ଶ ପାଇ
ସପନ ଆଳରେ ହଜିଯିବ ଦୁଃଖ
ସୁଖ ଗନ୍ଧର ଘୋଡ଼େଇ ।
ଯାଇଥିବା ଦୁଃଖ ସମାଧୁସ୍ତ ହେଉ
ଅତଳ ସାଗର ଗର୍ଭେ
ନରହୁ ଅରାଜକତାର ବିସ୍ତୃତି
ଶୁସ୍ତିରେ ଜୀଅନ୍ତୁ ସର୍ବେ ।

- ୦ -

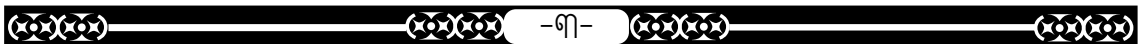
ଅଫେରା ସାଥୀ

ଅପର୍ଣ୍ଣା ଦାଶ
+୩ ଡ଼ୁତୀୟ ବର୍ଷ (କଳା)

କାହିଁକି ଆସିଲ ମୋ ଜୀବନେ ତମେ
ଆଶାର ଆଲୋକ ହୋଇ
ସେହି ଆଲୋକ ଆଜି ଲିଭି ଲିଭିଯାଏ
ସହିତ ପାରୁନି ମୁହିଁ ॥
କାହିଁକି ଆସିଲ ମୋ ଜୀବନେ ତମେ
ସାତରଙ୍ଗର ସୁନେଲି ଅଭିର ନେଇ
ଆଜି ସେ ସପତରଙ୍ଗ ପୋଛି ହୋଇଯାଏ
ପାରୁନି ଏ ମନକୁ ମୁଁ ବୁଝାଇ ।
ଆସିଥିଲ ଯେବେ ତୁମେ ମୋ ଜୀବନେ
ନେଇ କେତେ ନୂଆ ନୂଆ ଆଶା
ଶୟନେ ସପନେ ସେ ଆଶାକୁ ନେଇ
ମନ ଚଢ଼େଇବା ବାନ୍ଧିକି ଥିଲା ଗୋଟେ ବସା ॥

ସେ ବସାଟା ଆଜି ଭାଙ୍ଗିକିଗଲା । ମଉଳି ଗଲାକି
ଆଶା
ମନୁ ଆଶା ଆଜି ହୋଇଛି ନିରାଶା ଆଉ
ପାଉନାହିଁ ଭରସା ॥
ମୋ ଜୀବନେ ସାଥୀ ଆସିଲ ଏମିତି
ଜାଳିଦେଇ ଗଲ ମନ ।
ବାନ୍ଦେ ଏଇ ଆଖି ଝୁରେ ଏଇ ଆତମା
ସବୁକିଛି ଲାଗେ ଶୂନ ଶୂନ ॥
ଆସିବନି ଫେରି ଆଉ ମୋ ଜୀବନେ
ଏତିକି ମିନତି ତୁମକୁ ସାଥୀ ॥
ଜୀବନର ଏହି ଅମଙ୍ଗ ମୋଡ଼ରେ
ପରାଣ ଯାଉ ମୋ ବିତି ॥

- ୦ -

ଆଉ ଏକ ଉଦ୍ୟମରତା ଯାଜ୍ଞସେନୀ

ବର୍ଷା ପରିଡ଼ା

+୩ ଦ୍ଵିତୀୟ ବର୍ଷ (କଳା)

“ବାପା”

ଆଜି ହୁଏତ ବିଜ୍ଞାନ ଯୁଗରେ

ଆଉ କେହି ଲେଖୁନଥିବେ

“ଚିଠି”

ତାଙ୍କର ପ୍ରିୟଜନ ପାଖକୁ

ଆଉ ସେ ଆବେଗକୁ ସଜାଡ଼ୁ ନଥିବେ ମନରେ

କି ଅବ୍ୟକ୍ତ ବକ୍ତବ୍ୟ ଗୁଡ଼ିକୁ ସାଉଁଟୁ ନଥିବେ

କଳମରେ

ଏବଂ ଭିଜଇ ନଥିବେ ଆଖିର ଲୁହରେ

“ଚିଠି”କୁ

ମୁଁ କିନ୍ତୁ ତୁମ ଆଧୁନିକା ଝଅ

ଆଜି ଚିଠି ଲେଖିବି ତୁମ ପାଖକୁ

ହୁଏତ ଏଇଟା ମୋର ଶେଷ ଚିଠି ହେଇପାରେ

ହୁଏତ ମୁଁ ଆଉ ଉଡ଼ିନପାରେ ।

ହୁଏତ ମୁଁ ହାରି ଯାଇପାରେ ।

ସେଥିପାଇଁ ମୁଁ ମୋର ସମସ୍ତ ଆବେଗ ଲେଖୁଛି

ହାରିଯିବା ଆଗରୁ

ଶବ୍ଦ ସବୁକୁ କ୍ରମରେ ସଜିତ କରୁଛି

ସେସବୁ ନିଷ୍ପତ୍ତ ହେବା ଆଗରୁ

“ବାପା”

ମୋର ଆଗମନ ତମକୁ ସୁଖୀ କରିଥିଲା ବୋଧେ

ସେଥିପାଇଁ ବହୁତ ଆଗକୁ ଆଣିବି

ସବୁକିଛି ନିଜେ ସହି

କାହାକୁ କିଛି ନ କହି

କିନ୍ତୁ ଦେଖ ତା’ର ପରିଣତି

ଠିକ୍ ଆକାଶ ଛୁଇଁବା ଆଗରୁ

ମୋର ତେଣା ଛିଡ଼ିଯାଇଛି ।

ଆଉ ମୋ ଉପରୁ ତୁମର ବିଶ୍ଵାସ ଉଠିଯାଇଛି ।

ମୁଁ କିନ୍ତୁ ହାରିନି ବାପା

କିନ୍ତୁ ହାରିବିନି

ତୁମେ ଜାଣ ମୁଁ ହାରିବା ଶିଖିନି ।

ମୁଁ ଭାଙ୍ଗିଛି ସତ ବାପା

କିନ୍ତୁ ମାଟିରେ ମିଶିଯିବା ପାଇଁ ନୁହେଁ ।

ପୁଣି ଥରେ ନୂଆ କରି ଗଢ଼ିହେବାର

ଏହା ମୋର ଆଉ ଏକ ଅୟ୍ୟ ଆରମ୍ଭ ।

ମୁଁ ତ ଯାଜ୍ଞସେନୀ ନୁହେଁ ଯେ

ଏକ ସଂକଳ୍ପ ପାଇଁ ଆଗ୍ରରୁ ଆବିର୍ଭୂତ ହେବି ।

କିନ୍ତୁ ହୃଦୟ ସେ ଅନଳରେ ମୋର ଆଜିବି ପୂର୍ଣ୍ଣ

ଆଉ ଏକ ଯାଜ୍ଞସେନୀ ଆଜିବି ଉଦ୍ୟମରତା

ଆଉଥରେ ଆବିର୍ଭୂତ ହେବା ପାଇଁ ।

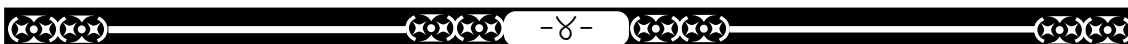
ମୁଁ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ନୁହେଁ

ସୟ୍ୟ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣା ହେବାକୁ ଚାହେଁ ।

ବାସ୍ତୁ ପୂର୍ଣ୍ଣିମା ପାଇଁ ତୁମ ହାତର

ପୂର୍ଣ୍ଣଦୂତିର ଅପେକ୍ଷାରେ ରହିଲି ।

- ୦ -

ବାରମାସେ ତେର ପର୍ବ

ଆରାଧନା ଦାଶ
+୩ ଦ୍ଵିତୀୟ ବର୍ଷ (କଳା)

ମୃତ୍ୟୁ

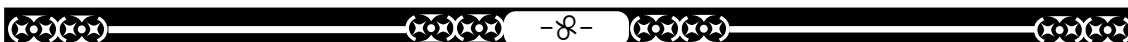
ରାଜନନ୍ଦିନୀ ଦାଶ
+୩ ପ୍ରଥମ ବର୍ଷ (କଳା)

ଓଡ଼ିଆ ବୋଲି ମତେ ଲାଗେ ଭାରି ଗର୍ବ
ବାରମାସେ ପଡ଼ଇ ଯେ ତେର ପରବ ।
ବୈଶାଖ ଚନ୍ଦନ ଯାତ୍ରା ନୃସିଂହ ଜନମ
ଜ୍ୟେଷ୍ଠ ପଡ଼ଇ ଯେ ରଜପର୍ବ ଦେବସ୍ନାନ
ଆଷାଢ଼ରେ ଶ୍ରୀଗୁଣ୍ଡିଚା ବାହୁଡ଼ା ଯାତ୍ରା
ଶ୍ରାବଣରେ ପଡ଼େ ଗଢ଼ା ପୂର୍ଣ୍ଣିମା ଝୁଲଣ ଯାତ୍ରା ।
ଭାଦ୍ରବେ ଖୁଦୁରୁକୁଣୀ ଓଷା ଯେ ଗଣେଶ ପୂଜା
ଆଶ୍ଵିନରେ ପଡ଼ଇ ଯେ ଦଶହରା ବିଶ୍ଵକର୍ମା ପୂଜା
କାର୍ତ୍ତିକରେ ଦୀପାବଳୀ ରାହାସ ପୂର୍ଣ୍ଣିମା
ମାର୍ଗଶୀର ପଡ଼ଇ ଯେ ମାତାବସା ପଞ୍ଚୁ ପୂର୍ଣ୍ଣିମା ।
ପୌଷରେ ବାଟଓଷା ଶାମଦଶମୀ
ମାଘରେ ସରସତୀ ପୂଜା ମାଘସପ୍ତମୀ
ଫାଲ୍‌ଗୁନେ ଶିବରାତ୍ରି ଦୋଳପୂର୍ଣ୍ଣିମା
ଚୈତ୍ରେ ପଡ଼ଇ ଯେ ହୋଲି ଚୈତ୍ର ପୂର୍ଣ୍ଣିମା ॥

ମୃତ୍ୟୁ ତୁମେ ଚିରନ୍ତନ
ଜୀବନର ଶେଷତମ ହୃଦ୍‌ପିଣ୍ଡ ସନ୍ଦନ
ଶେଷ ହୋଇଯିବ ଜୀବନ ନାଟିକା
ତା' ସହ ସବୁ ସପ୍ତରଙ୍ଗ ସପନ
ହସଖେଳ ଦୁଃଖସୁଖ
ସବୁସେତ ହୋଇଯାଏ ଅସାର
ଫିଟିଯାଏ ସବୁ ବନ୍ଦନର
ଅସଜଡ଼ା ମମତା ଆଉ ଲୁହର
ତନ୍ଦ୍ର ଯନ୍ତ୍ର ପୁଣି ସତ
ଅଙ୍ଗପ୍ରତ୍ୟଙ୍ଗ ଯାହା ଆମର ଅତି ଆପଣାର
ଅସଜଡ଼ା ଦେହସୁହା ହୁଏ
କୋକେଇର ଫୁଲ ସେଜରେ
ପର ପରେ ଚଳୁଛନ୍ତି ଜ୍ଞାତି କୁଟୁମ୍ବ ଓ ସୋଦରେ
ମୃତ୍ୟୁ ସିନା ଚଳିଯାଏ
ଛାଡ଼ିଯାଏ କାର୍ତ୍ତି ଅଜଣା ଖାତାରେ

- ୦ -

- ୦ -

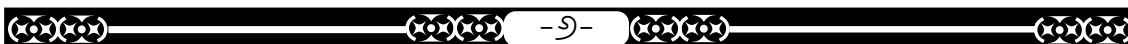

ନାରୀ

ସୁମନ ଦୁବେ
+୩ ପ୍ରଥମ ବନ୍ଧ

ପ୍ରଶଂସର ପାଶ ଦୁର୍ଗତିର ନାଶ ସାଜିଅଛି ଆଜି ନାରୀ
 ନୁହେଁ ସେ ଅବଳା ନୁହେଁ ସେ ଦୁର୍ବଳା ବନ୍ଦୀ ଘରେ ନୁହେଁ ଶାରୀ ॥
 ହୃଦୟ ତା'ର ନିର୍ମୂଳ ସୁନ୍ଦର ପଥ ପ୍ରାନ୍ତ ମରୁଭୂମି
 ଆଜି ସେ ହୋଇ ସକଳ ଶକ୍ତିର ବିପଦର ଅନୁଗାମୀ
 ଶିକ୍ଷା ଦୀକ୍ଷା ପରେ ସେହି ନାରୀ ଆଜି ସେ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ
 ଲିଖନୀ ମୂଳରେ ଶବ୍ଦର ସଂଜ୍ଞା ନ କରି ପାରଇ ବର୍ଷନା
 ସଭ୍ୟତା ଆଜି ନାରୀ ସପକ୍ଷରେ ନାରୀ ଜଗତର ସାହା
 ଜୀବନ ଦୁଃଖର ଅସୁମାରି ପରେ ଆଜି ସିଏ ସର୍ବସହା
 ସମାଜର ଶତ ଶୃଙ୍ଖଳ ଜାଲେ ଛନ୍ଦି ଆପଣା ଛାଏଁ
 ଆଲୋକ ପଥ ରୁଞ୍ଜ କରୁରେ ଯୁଗ ଯୁଗାନ୍ତ ପାଏ ।
 ପୁଷ୍ପିତ ରୋଷେ ବସ୍ତ୍ର ଆମେ ଦୀପ୍ତ ଚେତନା ବହି
 ନ ବୁଲିବୁ ଆଉ ବିଭିନ୍ନାଦି ବେଶେ ଦୁଃଖ ବେଦନା ସହି ॥
 ନାନା ଛନ୍ଦୋବନ୍ଦେ ନାରୀର ବେଦନା ଇତିହାସ କରେ ରଚନା
 ମନରେ ତା'ର ଅସୁମାରି ସ୍ନେହ ଜଗତ କରେ ତା' ବନ୍ଦନା
 ଜୀବନ ଧରି ହେ ଢାଳିଲୁ ହେ ନାରୀ ରକ୍ତର ସଉଧମାଳା
 ଆମରି ଲାଗିରେ ଶାସନ ଶକ୍ତ ଆମେହିଁ ଜୀବନ ଢାଳା
 ଶକ୍ତିଶାଳୀର କରାଳ କବଳ ନେଲାରେ ସକଳ ଗ୍ରାସି
 ମୂକ ପାଷାଣର ପରାଣ ବହିରେ ନାରୀ ଯାଇଅଛି ଫସି ॥

- ୦ -

ମୋ ମନ

ଆକାଂକ୍ଷା ଅଭିଳିପ୍ତସା ଦାସ

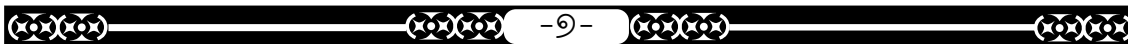
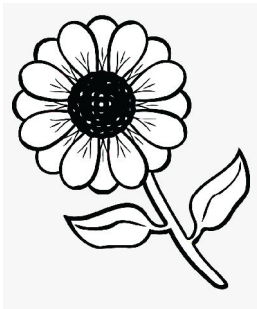
ଦ୍ଵିତୀୟ ବନ୍ଧ

ଚୁଲଚୁଲି ଝିଅଟେ ମୁଁ ଚୁଲଚୁଲି ଝିଅଟେ
 ମନ ମୋର ପ୍ରଜାପତି ଘୁରିବୁଲେ ଏଠି ସେଠି
 କେତେ ଆଶା ଓ ଆକାଂକ୍ଷା ଉତ୍ସାହରେ
 ମୋର ଏହି ଛୋଟିଆ ମନ ମନ୍ଦିରରେ ॥
 ସବୁବେଳେ ଗହୁଁଥାଏ କରିବାକୁ ଆୟତ୍ତ
 ଏହି ମୋର ଛୋଟିଆ କୋମଳ ମନକୁ
 କିନ୍ତୁ କାହିଁକି କେଜାଣେ କରିପାରେ ନାହିଁ
 ମୁଁ ମୋ ମନକୁ ଆୟତ୍ତ
 ମୁଁ ଜାଣିପାରେ ନାହିଁ ମୁଁ ଜାଣିପାରେନାହିଁ
 ମୋର ଏହି ଅବୁଝାମନର ରୂପ ଅନେକ
 କେତେବେଳେ ଏହିମନ ମୋର ପ୍ରେମମୟ
 ହୋଇ ଛୋଟ ବାଇଚଢେଇ ପରି ପୃଥ୍ବୀକୁ
 ପରିଭ୍ରମଣ କରେ ତ ପୁଣି କେତେବେଳେ
 ହତାସ ହୃଦୟର ପ୍ରେମିକା ଭଳି ନିଃସ୍ତ ହୋଇଯାଏ

ଆଉ କେତେବେଳେ ଏହି ମାନ ମୋର
 ଫେରିଯାଏ ଅତିତକୁ ସେହି ଅତୀତକୁ
 ଯାହାକୁ ମୁଁ ଅନେକ ଦୂରରେ ହଜାଇ ଆସିଛି
 ଯାହାର ସତ୍ତା ଖୋଜିଲେ ବି ମିଳିବନି ।
 ଯେତେ ଗହୁଁଲେବି ମୁଁ ମୋ ମନକୁ ବୁଝାଇ
 ପାରେନା
 ଅତୀତର ସେହି ସ୍ମୃତିମାନ ସବୁ
 ସୂର୍ଯ୍ୟଙ୍କର ସକାଳର କିରଣ ଭଳି
 ମୋ ମନ ମନ୍ଦିରରେ ପ୍ରସ୍ତୁତିତ ହୋଇପଡ଼େ
 କାହାକୁ ବା ଦୋଷ ଦେବି
 ମୁଁ ଜାଣିଛି ସବୁ ଦୋଷ ହେଉଛି ମୋର
 ଆଉ ଏ ସମୟର ଯେକି ମୋର ଅତୀତର
 ସବୁ ସୁଖକୁ ଛଡ଼ାଇ ନେଇଛି ମୋଠାରୁ ।

|

- ୦ -

କନ୍ଦୁ ଦାତୀ

ଲିପିସା ରାଉତ
+୩ ତୃତୀୟ ବର୍ଷ (କଳା)

ସଂସ୍କୃତଭାଷା

ଜ୍ୟୋତି ପଟ୍ଟନାୟକ
+୩ ଦ୍ୱିତୀୟ ବର୍ଷ (ସଂସ୍କୃତବିଭାଗ)

ଦଶ ମାସ ଦଶ ଦିନ ଗର୍ଭରେ ରଖୁ
 ଜନମ ଦେଇଛୁ ମତେ
 ମରିଗଲେ ମୁହିଁ ମାଟିରେ ମିଶିବି
 ଭୁଲିବି ନାହିଁ ଲୋ ତୋତେ ।
 ଭୁଲି ଯିବି ପଛେ ନିଜକୁ ଲୋ ମୁଁ ଯେ
 ଭୁଲିବିନି ତୋର ମମତା ।
 ଜନମ ଦେଇକି ଯାହାଲୋ କରିଛୁ ।
 ରଣ ସୁଧୁବାର ନାହିଁ କ୍ଷମତା ।
 କଣିଯିଏ ହେଲେ ଖଣି କରି ରଖୁ
 ମୋର ଖାଇବାର ପାଇଁ
 ଓଦା କନା ଦେଇ ଓପାସରେ ରହୁ
 କାହିଁକି ଲୋ ମାତୁହିଁ ।
 ରୁସିଗଲେ ମୁହିଁ କୋଳେ ତୋର ନେଇ
 ଆଦର ଯତନ ଦେଉ ।
 ଗର୍ଭେ ଧରି ତୁହିଁ ସେହି ସମୟରେ
 କେତେ ଦୁଃଖକଷ୍ଟ ସହୁ ।
 ନିଜେ ପିନ୍ଧି ଚିରା ମତେ ଦେଉଥିରା
 ଶରୀରକୁ ମୋର ଗଢ଼ି ।
 ତୋ ସ୍ତନ୍ୟକରିପାନ ହୋଇଛି ଲୋବଡ଼
 ଫଟିବି ଦିନେ ହୋଇ ପୁଲକଡ଼ି ।

- ୦ -

ସରଳ ଭାଷା ସଂସ୍କୃତମ୍
 ସରସ ଭାଷା ସଂସ୍କୃତମ୍ ।
 ସରସ ସରଳ ମନୋଜ୍ଞମଙ୍ଗଳ
 ଦେବଭାଷା ସଂସ୍କୃତମ୍ ।
 ମଧୁର ଭାଷା ସଂସ୍କୃତମ୍
 ମୃଦୁଲଭାଷା ସଂସ୍କୃତମ୍ ॥
 ମୃଦୁଲ ମଧୁର ମନୋହର ମୃତ
 ତୁଲ୍ୟ ଭାଷା ସଂସ୍କୃତମ୍ ॥
 ଦେବଭାଷା ସଂସ୍କୃତମ୍
 ବେଦଭାଷା ସଂସ୍କୃତମ୍ ॥
 ଭେଦଭାବ ବିନାଶନଂ ଖଲୁ
 ଦିବ୍ୟ ଭାଷା ସଂସ୍କୃତମ୍ ॥
 ଅମୃତଭାଷା ସଂସ୍କୃତମ୍
 ଅତୁଳଭାଷା ସଂସ୍କୃତମ୍ ॥
 ସୁକୃତିଜନହୃଦି ପରିଲସିତ ଶୁଭ
 ବରଦଭାଷା ସଂସ୍କୃତମ୍ ॥
 ଭୁବନ ଭାଷା ସଂସ୍କୃତମ୍
 ଭବନ ଭାଗା ସଂସ୍କୃତମ୍ ॥
 ଭରତଭୃତ ପରିଲସିତ କାବ୍ୟ
 ମନୋଜ୍ଞଭାଷା ସଂସ୍କୃତମ୍ ॥
 ଶାସ୍ତ୍ରଭାଷା ସଂସ୍କୃତମ୍
 ଶସ୍ତ୍ର ଭାଷା ସଂସ୍କୃତମ୍ ॥
 ଶସ୍ତ୍ର ଶାସ୍ତ୍ର ମୃଦାର୍ଷି ଭାରତ
 ରାଷ୍ଟ୍ରଭାଷା ସଂସ୍କୃତମ୍ ॥

- ୦ -

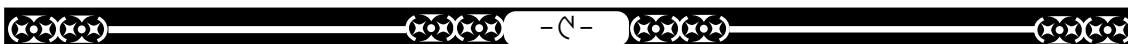

ବନ୍ଧୁ

ଗାୟତ୍ରୀ ମହାନ୍ତି
+୩ ପ୍ରଥମ ବର୍ଷ (କଳା)

ଜୀବନ ମନ୍ଦିରର ସେ ଅଫେରା ଅତିଥି ।
 ଯେତେ ଦେଖିଲେ ବି ନୂଆ ଲାଗୁଥାଏ ଦିନ ହେଉ ଅବା ରାତି ।
 ମନର ଅନ୍ଧାରେ ସେ ଯେ ଆଲୁଅର ଦୀପ
 ଜୀବନର ଚଳା ବାଟରେ ସେ ଯେ କୁସୁମିତ ପୁଷ୍ପ ।
 ନ ହସିଲେ ହସାଏ ସେ କାନ୍ଦିଲେ ଯୋଛେ ଲୁହ
 ମନ କଥା ପଢ଼ି ପାରେ ବନ୍ଧୁ ଏପରି ଏକ ଶବ୍ଦ ।
 ମୋ ଜୀବନ କୁସୁମିତ ଆଜି ତାଙ୍କ ପାଇଁ
 ସବୁଦିନ ଥାଅ ବନ୍ଧୁ ତୁମେ ମୋ ଜୀବନ ହୋଇ ।
 ସାହାଯ୍ୟର ପ୍ରତି ରୂପ ବିଶ୍ୱାସ ପ୍ରତୀକ
 ଅମୃତ ଠାରୁ ବଳି ସେଯେ ଏଇ ଆମ ବନ୍ଧୁତ୍ୱ ।
 ନା ସେ ମୋ ସମ୍ପର୍କ ନା ସେ ବାପା ଭାଇ
 ତଥାପି ଦେଇ ପାରେ ଜୀବନ ଖାସ୍ ମୋ ପାଇଁ
 ତା' ପାଖରେ ଥାଏ ଯେବେ ଭୁଲି ଯାଏ ଦୁଃଖ
 କଟିଯାଏ ସମୟ ମୋ ଭାବେ ମୁଁ ଭାରୁକ ।
 କେତେବେଳେ ଗୁରୁ ପୁଣି କେତେବେଳେ ମା
 ପଥ ପ୍ରଦର୍ଶକ ଭାବେ ସେ ଯେ ସବୁ ବେଳେ ହୁଏ ସାହା ।
 ଲେଖୁଛି କବିତା ଆଜି ମୋର ସବୁସାଙ୍ଗ ପାଇଁ
 ଏତିକି ନିବେଦନ ପ୍ରଭୁ ଖୁସିରେ ରଖ ତାଙ୍କୁ ସବୁଦିନ ପାଇଁ ।
 ଆଉକି ଲେଖୁଛି ମୋର ଲେଖା ହୁଏ ବଡ଼
 ଯେତେ ଲେଖିଲେ ସରିବନି ବନ୍ଧୁ ଏମିତି ଏକ ଅଧ୍ୟାୟ ମୋର ।

- ୦ -

ସ୍ନେହ ଆମର ମାଆ

କାଳନ୍ଦୀ ଦାଶ
+୩ ଡ଼ିଗ୍ରୀ ବର୍ଷ (କଳା)

ଜାଗ୍ରତ ହୁଅ ଭାରତବାସୀ

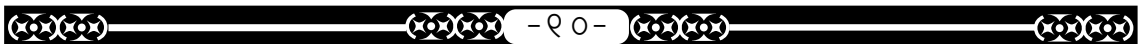
ପ୍ରିୟଙ୍କା ପ୍ରିୟଦର୍ଶିନୀ ପାଢ଼ୀ
+୩ ଡ଼ିଗ୍ରୀ ବର୍ଷ (କଳା)

ମାତୃଦିବସ ଚାଲି ଗଲା ସିନା
ମାଆ ଆଜି ହୁଏ ଝୁରି
କୋଳପୋଛା ପୁଅ ହାତ ଛାଡ଼ି ଦେଲା
ଛାଡ଼ି ହୋଇଯାଏ ଚିରି
ଦଶମାସ କାଳ ଗର୍ଭରେ ରଖି
ଯିଏ ଦେଲା ଅନନ୍ଧାର
କୋଳେଇ କାଖେଇ ମଣିଷ କରିଲା
ତାକୁ କଲୁ ହତାଦର
ସେବା ପାଇଁ ବୋହୁ ଘରକୁ ଆସିଲା
ପାଇବାକୁ ଶାନ୍ତି ସୁଖ
ଭୋକ ଉପାସରେ ପୋଟ ପୋଡ଼ିଯାଏ
ପୁଅ ଚାହେଁ ନାହିଁ ମୁଖ
ଆଉ କେଉଁ ପୁଅ ସକାଳ ସଙ୍କରେ
ନେଇ ମାଆ ପାଦ ଧୁଳି
ପୁତ୍ର ଜୀବନ ସାର୍ଥକ କରିଛି
ମାଆର ସେ ଧନମାଳି
ଘରଛାଡ଼ି ମାଆ ଜରା ନିବାସରେ
ଅବିରତ ତାଳେ ଲୁହ
କୋହ ଭରା କଣ୍ଠେ ତଥାପି କହଇ
ଭଲରେ ଥାଉ ମୋ ପୁଅ ।

- ୦ -

ଗାନ୍ଧି ଏ ତୁମ ଦେଶରେ
ଅନ୍ୟାୟ ଚାଲିଛି ଅଧର୍ମ ବହୁଛି
ବଜାରେ ଦିନ ଦି ପହରେ
ରାମ ରାଜ୍ୟ ସପ୍ତ ଅଧାରେ ରହିଲା
ରାବଣର ସଂଖ୍ୟା ବଢ଼େରେ ।
ଗାନ୍ଧି ଏ ତୁମ ଦେଶରେ
ଧର୍ମ ନାମେ ଏଠି କେତେ ଯେ ଠକାମୀ
କିଏ ତାକୁ ଚାଲି ପାରେରେ
ରାଜନୀତି ନାମେ ଶୋଷଣ ଚାଲୁଛି
ପ୍ରତିବାଦ ସର ନାହିଁରେ ।
ଶୋଇ ପଡ଼ିଥିବାର ଶୋଇପଡ଼ିଥିବା
ମାରିଦେବେ ହାତେ ହାତେରେ ।
ଶାନ୍ତିର ପତାକା ଭଡ଼ାଇ ଜଗତେ
ଗାନ୍ଧି ସପ୍ତ ପୂରା କରରେ ।

- ୦ -

ଶ୍ରୀବତ୍ସର ଚିଠି

ରାହୁଲ ବିଟି
+୩ ତୃତୀୟ ବର୍ଷ (କଳା)

ଗଲା ଶ୍ରୀବତ୍ସର ଚିଠି ଦେଇଥିଲି
ସାଇତି ରଖୁଛି ତାକୁ
ଏଇ ଶ୍ରୀବତ୍ସରେ ବରଷେ ପୁରିଲା
ଆମ ଏ ପ୍ରେମକୁ
ଶ୍ରୀବତ୍ସରେ ତୁମେ ଭଲପାଅ
କାହିଁ ଫୁଲେଇ ବରଷା ହୋଇ
ବୈଶାଖରେ ତମ ପ୍ରେମ ଖୋଜିଲେ
ନ ଥାଏ ତୁମ ଛାଇ ।
ଅଦିନିଆ ଝଡ଼ ପରି
ଆସି ଯାଉଥାଏ ତୁମ ପ୍ରେମ
ହେଲେ କି ବୁଝୁଛୁ ହୃଦୟ ବେଦନା
ତୁମ ବିନା ।
ହେଲାଣି କେତେ ହାନି ମାନ ।

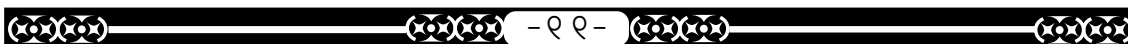
- ୦ -

ମୋ ମାଆ

ସଂଜୀବନୀ ସାଇଁ
+୩ ତୃତୀୟ ବର୍ଷ (କଳା)

ଲୋଡ଼ା ନାହିଁ ମୋର ସରଗର ଚାନ୍ଦ
ଲୋଡ଼ା ନାହିଁ ପାରିଜାତ
ମୋ ମାଆ ପାଖରେ ଥିଲେ ସବୁ ଲାଗେ ତୁଚ୍ଛ ।
ଲୋଡ଼ା ନାହିଁ ମୋର ଶଙ୍ଖ ମଲ ଘର
ମୋ ମାଆ ଯେଉଁଠି ପାଦଥାପି ଦେବ
ସେ ହେବ ସରଗପୁର ।
ଲୋଡ଼ା ନାହିଁ ମୋର ଦିବ୍ୟ ଭୋଜନ
ଛଅତୁଣୀ ନଅ ଭଜା
ମାଆ ହାତରନ୍ଧା ପଖାଳ ଶାଗଭଜା
ଭୋଜନ ମଧ୍ୟରେ ରଜା
ଲୋଡ଼ା ନାହିଁ ମୋର ଦେଉଳେ ଦିଅପୂଜା
ମୋ ମାଆ ପାଦଧୂଳି ମୁଣ୍ଡେ ଦେଲେ ମାରି
ଦୁଃଖଯାଏ ହର ହୋଇ
ଆଖୁକୁ ନିଦ୍ରା ଆଣିବାକୁ ପଲଙ୍କ କି ଦରକାର
ମୋ ମାଆ କୋଳରେ ମୁଣ୍ଡ ରଖିଦେଲେ
ଅବସାଦ ହୁଏ ଦୂର ।
ସରଗର ସୁଖ ମିଳିଯାଏ ମତେ
ଡାକିଦେଲେ ଥରେ ମାଆ ।

- ୦ -

ନାରୀ

ଜ୍ୟୋତ୍ସ୍ନାରାଣୀ ବଳ
+୩ ତୃତୀୟ ବର୍ଷ (କଳା)

ନାରୀ ଏକ ଚଢ଼େଇ
ସେ ଏକ ନୂତନ ସଂସାରର ବଢ଼େଇ
କେବେ ସଂସାର ଗଢ଼େ ତ
ଆଉ କେବେ ମାଟି ମା' ପାଇଁ ଲଢ଼େ ।
କେବେ ସଫଳତାର ଅଣ୍ଟାଦେଇ ଆହ୍ଲାଦିତ କରେ ତ
କେବେ ଶିକାରୀ ଗୁଳିରେ ମରେ ।
ନାରୀ ଯେ ଅନନ୍ୟା
ଛୁଟାଇଥାଏ ଖୁସିରେ ବନ୍ୟା ।
ଆଉ କେତେବେଳେ କୁଆଁରୀ କନ୍ୟା
ଜୀବନ ଯୁଦ୍ଧରେ ଜିତେ ତ କେବେ ହାରିଯାଏ ।
ନହେଲେ ପୃଥିବୀରୁ ତରିଯାଏ ।
କେବେ କାଉପରି ଶୁଭେ ତ
ବିଲେଇ ପରି ଅଶୁଭ
ଫୁଲ ପରି ଫୁଟିଲେ ଆକର୍ଷିତ କରେ ତ
ଆଉ କେବେ ମଉଳିଯାଏ ।
ନାରୀ କେବେ ଜ୍ୟୋତ୍ସ୍ନାର ଜହ୍ନତ
ଆଉ କେବେ ଅମାବାସ୍ୟାର ରାତି
ସେ ହେଉଛି ପୂର୍ଣ୍ଣମାର ପ୍ରଥମ ତିଥି
ନାରୀ କେବେ ଆକାଶରେ ଉଡ଼େତ
କେବେ କେବେ ପୋଖରୀରେ ବୁଡ଼େ ।

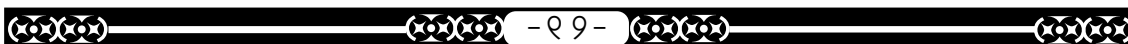
- ୦ -

ମୋ ମା'

ପ୍ରମିଳ ଶତପଥୀ
+୨ ପ୍ରଥମ ବର୍ଷ

ଜୀବନଟା ଦେଇ ଦୁନିଆ ଦେଖାଇ
ଏତେ ବଡ଼ କଲ ମତେ
ପାଳିଛୁ ପୋଷିଛୁ ସ୍ନେହ ବି ଦେଇଛ
ଦେବଦୂତ ପରି ସତେ ।
ସାଂଗ ହୋଇ ମୋର ସାଂଗରେ ରହିଲ
ଚାଡ଼ିଲିନି ହାତ ମୋର
ଦାତା ପରି ମୋତେ ସବୁତ ଦେଇଛ
ଅଭାବକୁ ନାହିଁ ଡର
ଭଲ ବାଟେ ନେଇ ଭଲ କଥା କହି
ଭଲ ସବୁ ଶିଖାଇଛ
କେମିତି ଯିବି ମୁଁ ଖରାପ ବାଟରେ
ତୁମେ ଯେବେ ପାଖେ ଅଛ
ପାଠପଢ଼ା ଠାରୁ ଖେଳିବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ
ସବୁ ଧାନ ନେଲ ମୋର
ପଣତେ ତୁମର ଘୋଡ଼ାଇ ରଖିଲ
ବିପଦକୁ ନାହିଁ ଡର ।
ତୁମ ଆଶୀର୍ବାଦ ଯେତେଦିନ ଯାଏଁ
ପାଖେ ପାଖେ ଅଛି ମୋର
ସବୁ ଝଡ଼ଝଞା ସବୁ ବାଧା ବିଘ୍ନ
ଛାଡ଼ି ଚାଲିଯିବେ ଦୂର ।
ଏତିକି ପ୍ରଶୁଛି ପ୍ରଭୁଙ୍କରପାଦେ
ସକାଳରୁ ସନ୍ଧ୍ୟା ଯାଏଁ
ମଲା ଯାଏଁ ମୋର ମାଆଙ୍କ ପାଖରୁ
ସ୍ନେହଶ୍ରଦ୍ଧା ପାଉଥାଏଁ ।

- ୦ -

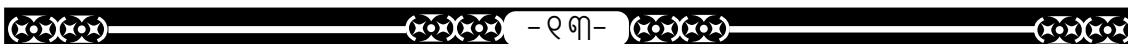

ମନର ଭାବନା

ସବିନୟ ରାଉତ
+୩ ଦ୍ଵିତୀୟ ବର୍ଷ (କଳା)

ମନ ଏକ ସାଗରର ଦେଉ ବିଜନ ବେଳାର ସ୍ଫୁଟି ମନ ପୁଣି ଆଶାର ଶୁଣାନ	।୧।	ମନ କହେ ଚିକେ ପିଇବାକୁ ଶାନ୍ତିର ଅମୃତ ରସ ମନେ ପଡ଼ିଯାଏ ପୁଣି ଅତୀତର ବିଷାଦ କାଳିମା ବିଷ	।୪।
ମନ କେବେ ଘନ ଅଶ୍ରୁପୂର୍ଣ୍ଣ ବିରହ ଅନ୍ଧାର ରାତି ମନ ପୁଣି ହୃଦୟର ଉତ୍ପାତନ	।୨।	ମନ ଏକ ଅଜଣା ବାଟୋଇ ଅକାମିର ପାଲୁଶାଳା ମନ ପୁଣି ବିରହର ଜଳନ	।୬।
ମନ ହୁଏ କେବେ ତୋଳିବାକୁ ଆଶାର ବାଲିଘର ପୁଣି ମନ ହୁଏ ଚାଲିବାକୁ ଏକା ବହୁ ଦୂର	।୩।	ମନ ଏକ ଦୀପର ସଲିତା ଜଳେ ମଞ୍ଜି ମଞ୍ଜି ମନ ପୁଣି ଜୀବନର ଦହନ	।୭।
ମନ ହୁଏ କେବେ ହେବାକୁ ଗୋଧୂଳି ବେଳର କୀଟ ମନେ ପଡ଼ିଯାଏ ପୁଣି ହୃଦୟର ସେହି କଷ୍ଟ	।୪।		

- ୦ -

ମାତୃଭୂମି ଭାରତ

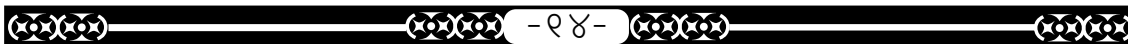
ଭାରତୀ ମହାରଣା
+9 ଦ୍ଵିତୀୟ ବର୍ଷ (କଳା)

ମାତୃଭୂମି ଆମ ଭାରତ ମାଆ
 ତୁହି ଆମର ସାହା ଭରସା
 ତୋହରି ସତ୍ତାନ ଅଟଇ ଆମେ
 ଭୁଲିବୁନି କେବେ ତୋ ସେନେହ ଶ୍ରଦ୍ଧା ।
 ମରଣ ଦୁଆରେ ଗାଇବୁ ଅମର ଗୀତ
 ହେଇ ସତ୍ୟବାଦୀ ସଂସ୍କାର ପୂର୍ଣ୍ଣ
 ତୋହରି ପାଇଁ ଆମେ ଜୀବନ ଦବୁ
 ଭୁଲିବୁନି କେବେ ତୋ ଅହିଂସା ମାର୍ଗ ।
 ଜୀବନର ଚଲାପଥେ କେତେ କଷ୍ଟ ପଡ଼ିଛି
 ଆଡେଇବା ବାଟକୁ ଶିଖେଇଛୁ ଆଜି
 ତୋହର ସତ୍ୟ, ଶାନ୍ତି, ଅହିଂସାବାଣୀ
 ଚିହ୍ନେଇ ଦେଇଛି ଆମେ ଭାରତୀୟ ବୋଲି
 କରିବୁନି କେବେ ସେ ଯୋଦ୍ଧାର ଅପମାନ

ଯିଏ କରିଦିଏ ନିଜ ଜୀବନକୁ ଦାନ
 ଯେବେ ଯିବୁ ଆମେ ଯୁଦ୍ଧ କ୍ଷେତ୍ରକୁ
 ପାଦଧୂଳି ତୋର ମୁଣ୍ଡେ ବୋଲିବୁ
 ଯେବେ ଶତ୍ରୁର ଆଗେ ମୁଣ୍ଡ ନୁଆଁଇବୁ ନାହିଁ
 ସୃଷ୍ଟି ହେବେ ସେବେ ଝାନ୍ସାରାଣୀ ଲକ୍ଷ୍ମୀବାଇ ।
 ଯେବେ କାନ୍ଧରେ କାନ୍ଧ ମିଳାଇ ଚାଲିବୁ
 ତୋ ପାଇଁ ଜୀବନର ସବୁ ବାଜି ଜିତିବୁ ।
 ତୁହି ଆମର ପ୍ରିୟ ଭାରତ ମାଆ
 ହେବୁନାହିଁ କେବେ ତୋ ପୁତ୍ରର ଜତ୍ରା ।
 ଜନନୀ ପରି ତ ପାଳିଛୁ ଆମକୁ
 ତୋ ପାଇଁ କରିବୁ ଉତ୍ସର୍ଗ ଆମ ଜୀବନକୁ
 ମାତୃଭୂମି ଆମ ଭାରତ ମାଆ
 ତୁହି ଆମର ସାହା ଭରସା ।

- ୦ -

ମା'

ମାନସୀ ଧଳ

+୨ ପ୍ରଥମ ବର୍ଷ (କଳା)

ଜନମ ହୋଇଲି ଯା ମୁହଁ ଚାହିଁଲି
ସେହି ମା' ମୋର ଆପଣାର
କୁମେ ବଡ଼ ହେଲି ଦୁନିଆ ଦେଖୁଲି
ପାଇ ତା ଉଷ୍ମ କୋଳ |୧|

ତା' ପେଟର ଦାନା ଛଡ଼ାଇ ଦେଇ ସେ
ମୋ ପାଟିରେ ଦିଏ ଦାନା
କୋହ ଭରା ତା'ର ଛାତିରୁ ବାହାରେ
ଖାଇ ଦେ ରେ ମୋ ସୁନା |୫|

ଯା' ଆଙ୍ଗୁଠି ଧରି ଚାଲିମୁଁ ଶିଖୁଲି
ସଂସାରର ଲମ୍ବାବାଟ
ଯା' କଥାକୁ ଶୁଣି କଥା ମୁଁ ଶିଖୁଲି
ଜାଣି ସବୁ ଭଲମନ୍ଦ |୨|

ରଜାଗର ରହି ଜଗି ବସି ଥାଏ
କେତେ ରାତି ମୋ ପାଶେ
ସବୁ ଅଳି ଆଉ ଅର୍ଦଳକୁ
ପାଛୋଟି ନେଇ ତା ପଶାତେ |୬|

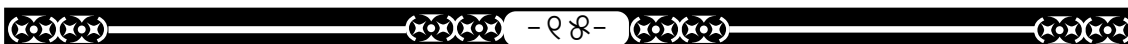
ଯା' ଶ୍ରଦ୍ଧା ଆଦର ବଦାଇଲା ମୋତେ
ଯିବାକୁ ଆଗକୁ ଆଗ
ଯା' ସ୍ନେହପରଶ ଅଟଇ ଅମୃତ
ସତେ ସରଗର ସୁଖ |୩|

ମୋ ଆଖିର ଲୁହ ତା' ପାଇଁଟିଲହୁ
ସଂସାର ମୁହିଁ ତାହାର
ତା'ର ଦେବପୂଜା ଜଣାଣ, ପ୍ରାର୍ଥନା
ସବୁ ତ ମୋ ପାଇଁ ତା'ର |୭|

ଯା' କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ଯତ୍ନ ଗଢ଼ିଅଛି ମୋତେ
ସଂସାର ପୁଣି ଦେଇଛି
ତା ସମକକ୍ଷ ଏ ବିଶାଳ ସଂସାରେ
ଜାଣିଛି କେହି ନାହାନ୍ତି |୪|

ମୋର ସୁଖ ଶାନ୍ତି ସେଇ ତ ଚାହୁଁଇ
ଦିନ ହେଉ ଅବା ରାତି
ସେହି ମୋର ମା' ମୁଁ ତା'ର ସତ୍ତାନ
ଗରବେ କହୁଛି ଆଜି |୮|

- ୦ -

ମୋ ଓଡ଼ିଶା

ଅଭୁଲ୍ଲା ତା'ର ଛବି

ରଶ୍ମିରେଖା ପୃଷ୍ଠି
+୨ (କଳା)

କବିତା ଦାସ
+୩ ପ୍ରଥମ ବର୍ଷ (କଳା)

ଓଡ଼ିଶା ମୋ ଘର
 କିଏ ନୁହନ୍ତି ତା'ର
 ସବୁ ଏଠି ମୋ ଭାଇ ଓ ଭଉଣୀ
 କିଏ ପୁଣି ବନ୍ଧୁ ସଖା ସହୋଦର ।
 ଆମେ ଏଠି ବନ୍ଧା
 ଗୋଟିଏ କୁରୁମ୍ଭ
 କେଉଁ ପୁରୁଷର
 ନାହିଁ ଏଠି ଭିନ୍ନ କିଏ ଆମଠାରୁ ।
 ପଖାଳ ଚୋରାଣି
 ମୁଠାଏ ହୋଇଗଲେ
 ଚଳିଯାଏ ଆମ
 ଭୋକିଲା ପ୍ରାଣ ।
 ଆତ୍ମର ଐତିହ୍ୟ
 ସବୁ ପୁରାତନ
 ଇତିହାସ ପୁଷ୍ପେ
 କୁହେ ପୁଣି ବେଦ
 ସବ କାନ କାନେ
 ଆମରି ବିଶ୍ୱାସ
 କର୍ମ ଓ ଧର୍ମ
 କୁହେ ଜଗତର ନାଥ
 ଜନ୍ମ ଜଗନ୍ନାଥ
 ବିଶ୍ୱ ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡେ ।

ସକାଳ ହେଲେ ନିଇତିଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱ
 ପୁରୁଦ ଆକାଶେ ରବି
 କେଡ଼େ ସୁନ୍ଦର ଗାଆଁଟି ମୋର
 ଅଭୁଲ୍ଲା ତା'ର ଛବି ।

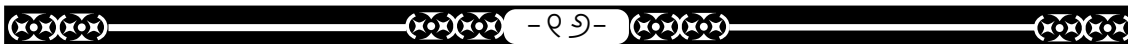
 ବିହଙ୍ଗ ମାଳ ପଲପଲ
 ସର ତା ମନୋହର
 ହୋଇଥାନ୍ତ କି ଫୁଲପେ ମୁଁ
 କରନ୍ତେ ମତେ ଗେଲ ।

 ଭାଇ ବନ୍ଧୁର ପ୍ରେମରତୋରି
 ବାନ୍ଧିରଖୁଛି ମନ
 ଗରିବ ହେଉ ମୂଲିଆ ହେଉ
 ଭାଇ ମୋ ମହାଧନ ।

 ମାଆର ସେଇ ପଣତ ତଳେ
 କଇଁକଇଁର କାଦ
 ଦୂରେଅଛି ମୁହିଁ ଲାଗୁଛି ମତେ
 ଆଖିଥାଇ ବି ଅନ୍ଧ

- ୦ -

- ୦ -

ନାରୀ

ଜିତେନ୍ଦ୍ରୀତା ସାମଲ
+୩ ଦ୍ଵିତୀୟ ବର୍ଷ (କଳା)

ଭୃଗ ହତ୍ୟା

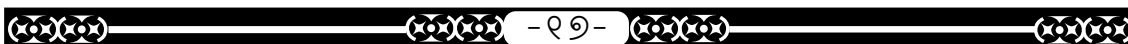
ସସ୍ମିତା ସେନାପତି
+୩ ତୃତୀୟ ବର୍ଷ (କଳା)

ଯାହା ଅଭିଶାପେ ପ୍ରଳୟ ହୋଇବ
ଏହି ଧରା ପୃଥିବୀରେ
ଯାହା ଆଶାର୍ଦ୍ଧାଦେ ମଙ୍ଗଳ ହୋଇବ
ଏହି ସବୁ ଧରଣୀରେ
ଯିଏ ସହିପାରେ ଅତ୍ୟାଚାର କେତେ
ଛାତିକୁ ପଥର କରି
ଯିଏ ଦେଇପାରେ ଆଶ୍ଵସନା କେତେ
ଏ ଜାତିକୁ ସେ ନାରୀ
ଚାରି ଯୁଗରେ ତ ତିନୋଟି ରୂପରେ
ଜନମ ହୋଇଛି ନାରୀ
କେବେ ସେ ଭଗିନୀ କେବେ ସେ ଘରଣୀ
କେବେ ସେ ଜନନୀ ପରି
ଯାହାର ଲୁହରେ ପୋଡ଼ିଗଲା
ରାବଣର ଲଙ୍କାପୁରୀ
ଯାହା ନିଶ୍ଵାସରେ ତାହାଭାରତୀୟ ଗଲେ
କୌରବ ହାରି
ଅପାଠୋଇ ହୋଇ ନାରୀ ଆଉ ନାହିଁ
ପାଠୋଇ ହୋଇଛି କେତେ
ନାରୀ ଆଗେଇଲେ ଦେଶ ଆଗେଇବ
ବିପଦ ଦୁଃସ୍ଵପ୍ନ ଯେତେ
ଜୀବନରେ ପୁଣି ଥାଏ ସିଏ
କେତେଥର ମରି ମରି
ଦୃଢ଼ୟ ଯାହାର ସେନେହରେ ଭରା
ଏ ଦେଶରେ ସିଏ ନାରୀ ।

- ୦ -

ଶିଶୁଟି ଖେଳୁଛି ମା' ଗର୍ଭରେ
କୁଆଁ କୁଆଁ ଶବଦ ମା ତା ଶୁଣେ
ହୁରି ପଡ଼ିଗଲା ଘରଟା ଯାକେ
ପୁଅ କି ଝିଅ ସେ ଶାଶୁ ପରଠରେ
ସାମା କହେ ତାକୁ ଚେକ୍ କରିବା
ଝିଅ ଟିଏ ଥିଲେ ଉଜାଣି ଦେବା
ଶୁଣୁଛି ଝିଅଟି ପେଟରେ ଥାଇ
କା ପାଟେ ଫେରାଦ କରିବ ଯାଇ
'ମା' ମନ କଥା କିଏ ପରଠରେ
ଭୟରେ ଥରୁଛି ସାମା କଥାରେ
କାନ୍ଦି କହୁଛି ଶିଶୁଟି ଗର୍ଭରେ ଥାଇ
ଲାଗୁଛି ଏ ଖୁସି ମୋ ଭାଗ୍ୟରେ ନାହିଁ
ଯିଏ ମୋର ପିତା ସିଏ ପାତକ
କି ଦୋଷ କରିଛି ମୋର କି ମାମ
ଝିଅ ଟିଏ ମୁଁ ଏହି ମୋ ଦୋଷ
ବାପା ତୁମ୍ଭରି ରକ୍ତରେ ଗଢ଼ା ମୋ ଦେହ
କିପରି ମାରୁଛ ତମେ ବାପା ଏତେ ନିର୍ଦ୍ଦୟ
ଶିଶୁଟି କହୁଛି ପେଟ ଭିତରୁ
ଧନ୍ୟ ଏ ସମାଜ ଧନ୍ୟ ବାପା ତୁମ୍ଭକୁ

- ୦ -

ଏଇ ମାଟି ଆମ ମାଆ ଆମେ ଏ ଯୁଗର ନାରୀ

ସୁବ୍ରତ ଧଳ

ଦେବସ୍ମିତା ମଲ୍ଲିକ

+୩ ଦ୍ଵିତୀୟ ବର୍ଷ (ବିଜ୍ଞାନ)

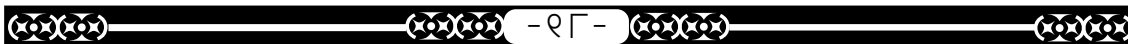
+୨ (କଳା)

ଏଇ ମାଟି ଆମ ମାଆରେ
 ଏଇ ମାଟି ଆମ ମାଆ ।
 ଭେଦଭାବ ଭୁଲି ଗୋଟିଏ କଣ୍ଠେ
 ବନ୍ଦନା ତା'ର ଗାଆରେ
 ଏଇ ମାଟି ଆମ ମାଆ ।
 ଏଇ ମାଟି ବୁକେ ଜନମ ଲଢ଼ିଲେ
 ମହାତ୍ମା, ସୁବାସ ବୋଷ,
 ଲାଲ ବାହାଦୂର ଶାସ୍ତ୍ରୀ, ପଟେଲ
 ରଖିଲେ ମାଟିର ଯଶ ।
 ଦିନ ଗଲା ବହି ଚିହ୍ନଗଲା ରହି
 ସର୍ବ୍ଵାକ୍ଷରେ ଲେଖା ନାଆଁରେ ।
 ଏଇ ମାଟି ଆମ ମାଆ ॥
 ବାର ବରଷର ବାଜି ରାଉତ ସେ
 ତୋପ ମୁହେଁ ଦେଲା ମଥା,
 ଆଜି ବି ଏ ଦେଶ ଜନତା ଗାଉଛି
 ସୁରେନ୍ଦ୍ର ସାଏଙ୍କ ଗାଥା ।
 ମହାନ ମୋ ଦେଶ ମହାନ ମୋ ମାଟି
 ରଖିବା ଆମେ ତା ନାଆଁରେ ।
 ଏଇ ମାଟି ଆମ ମାଆ ॥
 ଏଇ ମାଟି ଆମ ମାଆରେ
 ଏଇ ମାଟି ଆମ ମାଆ
 ଭେଦଭାବ ଭୁଲି ଗୋଟିଏ କଣ୍ଠେ
 ବନ୍ଦନା ତା'ର ଗାଆରେ
 ଏଇ ମାଟି ଆମ ମାଆ ॥

ଆମେ ଏ ଯୁଗର ନାରୀ ଯେତେବେଳେ
 କରିବୁ ପାପୀଙ୍କ ବିନାଶ ।
 ହାତରେ ଧରି ଖଣ୍ଡା, ଡରଫ୍ଟର
 କରିବୁ ତାଙ୍କର ବନ୍ଧ
 ତରିବୁନି କେବେ ପଛଘୁଞ୍ଚା ଦେଇ
 ଆମେ ଏ ଯୁଗର ନାରୀ
 ଆମ ପାଇଁ କିଛି ଅସମ୍ଭବ ନୁହେଁ
 ସବୁକିଛି ସମ୍ଭବ
 ନିଜକାମ ଆମେ କରିବୁ ନିଜେ
 ନିର୍ଭର କରିବୁ ନାହିଁ
 ସହିବୁନି ଆଉ ଅତ୍ୟାଚାର
 କରିବୁ ତା'ର ଅପବାଦ
 କଲେ ଆମ ଉପରେ ଅତ୍ୟାଚାର
 ଧରିବୁ ଆମେ କାଳୀରୂପ
 ନାରୀଙ୍କୁ ସମ୍ମାନ ଦେଇ ଶିଖିଲେ
 ହେବ ଦେଶର ଉନ୍ନତି
 ନାରୀ ହେଉଛି ଘରର ଲକ୍ଷ୍ମୀ
 ତାକୁ ସମ୍ମାନ ଦେଇ ଶିଖି
 ଭଲଲୋକ ପାଇଁ ଭଲ ହୋଇପାରୁ
 ଦୁଷ୍ଟ ପାଇଁ ଖରାପ
 ଆମେ ବି ଲଢ଼ିବୁ ପୁରୁଷଙ୍କ ଭଳି
 ଆମ ଏ ଦେଶ ପାଇଁ
 କାରଣ ଆମେ ଏ ଯୁଗର ନାରୀ!

- ୦ -

- ୦ -

ମାଆ

ସୂଚିସ୍ଥିତା ସାହୁ
+9 ପ୍ରଥମ ବର୍ଷ (କଳା)

ବର୍ଷା

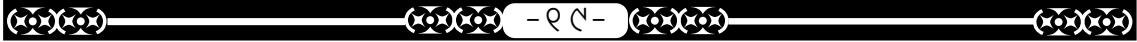
କେଶରୀ ପ୍ରସାଦ ମହାନ୍ତି
+୩ ଦ୍ଵିତୀୟ ବର୍ଷ (ବିଜ୍ଞାନ)

ମାଆଟି ମୋର ଭାରିସୁନ୍ଦର
ତା'ପରି କେହି ନାହିଁ
ଛୋଟରୁ ବଡ଼ କରୁଛି ମତେ
ସ୍ନେହ ଶରଧା ଦେଇ ।
ନିଜେ ନଖାଇ ଖୁଆଏ ମତେ
ଭୋକ ଉପାସେ ରହି ।
ସାରା ଜଗତେ ତା' ପରିଆଉ
କିଏ ହେବରେ ଭାଇ ।
ମରିବା ଯାଏ କରୁଥିବି ମୁଁ
ମାଆକୁ ମୋର ପୂଜା ।
ମାଆର ସବୁ ସୁଗୁଣ ଗାଇ
ଉଡ଼ାଇବି ମୁଁ ଧୂଜା ।

ନିଦାଘକୁ ଦେ ବିଦାୟ ଆସିଗଲା ବରଷା ।
ଆକାଶ ରେ ମେଘ ଦେଖିଣ ପ୍ରୀତ ହୁଅଇ ଚଷା ।
ସବୁଜ ରଙ୍ଗର ଶାଢ଼ି ରେ ପୃଥ୍ଵ ଦିଶେ ଅନନ୍ୟା ।
କେଅବା ଦେବ ତା' ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟର ଉପମା ।
ନଦୀନାଳ ସବୁ ପୁରିଲା ଜଳ ସକଂଚ ଦୂର ।
ଶ୍ରବଣେ କର୍କ୍ଷ ଲାଗଇ ମଣ୍ଡୁକର ସର ।
ନୀଳ ମେଘ ଦେଖି ମୟୂର ଯେହ୍ନେ କରଇ ନୃତ୍ୟ ।
ଚଷା ପୁଅ ଯେତେ ଖଟଇ ଗାଇ ସାଜିତ ।
ରଜ ରଥଯାତ୍ରା ସାଙ୍ଗକୁ ପରା ଯେତେ ପର୍ବାଣୀ ।
ପ୍ରଚାର କରଇ ବିଶ୍ଵରେ ଉତ୍ତଳର କାହାଣୀ ।
ଧନ୍ୟ ସେ ପ୍ରାଣୀ ମଙ୍ଗଳ କାରିଣୀ ବରଷା ।
ଜୀବନ ରକ୍ଷାର ଏକମାତ୍ର ଆଶା ଭରଷା ।

- ୦ -

- ୦ -

ଗାଁଟା ସହର ହୋଇଛି

ଜ୍ୟୋତ୍ସ୍ନାରାଣୀ ବଳ
+୩ ଡିଗ୍ରୀ ବର୍ଷ (କଳା)

ମନ

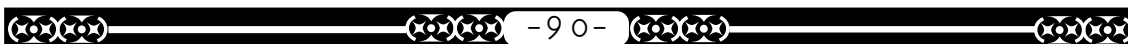
ସୁଜନ୍ୟା ରାଉତ
+୨ ପ୍ରଥମ ବର୍ଷ (କଳା)

ସକାଳୁ ସକାଳୁ କାଉ ରାବୁନାହିଁ
 ଘଣ୍ଟା ଆଲାରାମ ବାଜୁଛି
 ଏଠି ଗାଁଟା ସହର ହୋଇଛି ।୧।
 ସକାଳୁ ସକାଳୁ ନମସ୍କାର ନାହିଁ
 ହାଏ ହାଲୋ ସବୁ ଚାଲିଛି ।
 ଏଠି ଗାଁଟର ସହର ହୋଇଛି ।୨।
 ନାହିଁ ନାହିଁରେ ହିଁ ଚାଲୁଅଛି
 ଘର ପାଖେ ବିଦେଶୀ ମଦଦୋକାନ ଖୋଲୁଛି
 ଏଠି ଗାଁଟର ସହର ହୋଇଛି ।୩।
 ନଚିଆନନୀର ବରା ଆଲୁଦମ୍ ନାହିଁ
 ଦୋସା ଆଲୁଦମ୍ ଚାଲିଛି ।
 ଏଠି ଗାଁଟା ସହର ହୋଇଛି ।
 ଯାକର କାମ ପଡ଼ିଅଛି
 ବୋହୂ କହୁଅଛି ସବୁ ସରିଛି
 ଏଠି ଗାଁଟା ସହର ହୋଇଛି ।୪।
 ଏଠି ପାଣି ମିଳୁନାହିଁ ମିଳୁଛି ବିଷ ଜହର
 ଡାକ୍ତୁ ବୋପାଇଁ ଲାଗିଛି ଲୋକଙ୍କ ଲହର
 ଏଠି ଗାଁଟା ସହର ହୋଇଛି ।୫।

ମନର ଆବେଗ ମନର ଆଗ୍ରହ
 ନିମିଷକେ ହୁଏ ମନରେ ଦାହ
 ମନରେ ସେହି ଅନାବନା ଆଶା
 ଜଳିଯୋଡ଼ି ମନେ ହୁଏ ପାଉଁଶ
 ଉନ୍ମାଦିଗ ଇଚ୍ଛାର ନୀଳ ଅନଳ
 ତହିଁରେ ଦଗ୍ଧ ହୁଏ ମନ ଅତି ଚଞ୍ଚଳ ।
 ଚପଳ ଚଞ୍ଚଳ ମୋ ମନର ଆଶା
 ମନ ହୃଦୟକୁ କଲେ ଦୁର୍ବାଷା
 ଆଶାର ଅନଳ ଜଳେ କ୍ଷୀପ୍ର ମନରେ
 ଧିରେ ଶାନ୍ତ ହୁଏ ନୟନ ବାରିରେ
 ଭୂମିରେ ଲୋଚେ ମୋ ଚୋପା ଚୋପା ଲୁହ
 ଲୁହରେ ଲୁଚିଥାଏ ମୋ ଅନ୍ତରର କୋହ
 ଅସଭ୍ୟ କୋହ ବନ୍ଧ ମୋ ଚିରେ
 ଗଗନ କର୍ପେ ମୋ ହୃଦୟ ଚିକ୍ତାରେ
 ଚିଙ୍ଗାରି ଉଠେ ଯେତେ ଢାଳି ଅଶ୍ରୁ ବାରି
 ବନ୍ଧ କୋହ ମୋର ସେତେ ଉଠେ ଉଦ୍‌ଗାରି
 ମନର କୋହର ମୋ ନାହିଁ ସମାପ୍ତ
 ଯେବେ ଯାଏ ହୃଦ୍ ସ୍ଵୟନ ମୋ ହୋଇ ନାହିଁ ସ୍ଵପ୍ନ

- ୦ -

- ୦ -

ରାତିର ଭୟ

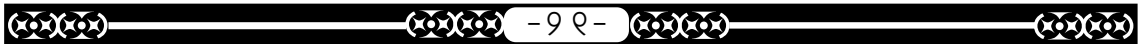
ଲିପ୍ସା ରାଣୀ ନାୟକ
+୩ ତୃତୀୟ ବର୍ଷ (ବିଜ୍ଞାନ)

ରାତ୍ରିର କଳାଚାନ୍ଦର ଟେକି
ଜହ୍ନୁ ଆସେ
ଧସେଇ ପଶେ ଅନେକ ଭୟ ଆଶଙ୍କା ।
ଯନ୍ତ୍ରଣା ଅବା ମୃଦୁ ଜହ୍ନୁଦର ତାତି ।
ଟପଟପ ବର୍ଷାଛିଟା ପରି
ଝରିପଡ଼େ କେଇବୁଢ଼ା କାକର
ଏଇତ ରାତ୍ରିର ପରିଚୟ !
ରାତି ଆସେ ତାରା ଫୁଟେ
ଆଖିରେ ସ୍ୱପ୍ନ ଫୁଟେଇ
ଶୋଇଯାଏ ନିଘୋଡ଼ ନିଦରେ
କାହାପାଇଁ ଅବସାଦର ବାଉଁଶ,
ପ୍ରବଞ୍ଚିତ କଳାକାର ମନରେ
ନିଆଁଝୁଲ ଝରିପଡ଼େ

ଶୋଇଥିବା ଭୋକମାନେ ଜାଗି ଉଠନ୍ତି
ଫେରନ୍ତି ଅଫେରା ଅତୀତ
ଆଖିର ସ୍ୱପ୍ନସବୁ ଲୁହ ହେଇ ଝରିପଡ଼େ କେବେ
କେବେ ପୁଣି ଥରିଉଠେ ଅଦେଖା ଭବିଷ୍ୟତ
ସବୁ ଆତଙ୍କରେ କଳଙ୍କର ଟୀକା ପିନ୍ଧି
ରାତି ଫେରିଯାଏ
ସକାଳର କିରଣରେ ସବୁକିଛି ସଫେଦ୍ ହେଇଯାଏ
ଉପୁଜାଏ କିଛି ନୂଆସ୍ମୃତି
ନୂଆ ଭୋକ
ନୂଆ ଜହ୍ନୁଦର କାହାଣୀ,
ରାତିତ ଦୋହରାଏ ଖାଲି,
ସଇତାନର କି ଯାଏ ଆସେ
ଦିନ ହେଉ କି ରାତି ତା ବିଜୟର ଅଜହାସ୍ୟ ଶୁଭେ
ଆଲୋକର ପ୍ରବଞ୍ଚନା ଖାଲି ।

- ୦ -

ଏ ଯୋଜନା ସବୁ କାହା ପାଇଁ

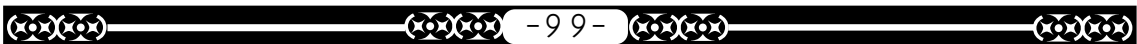
ପ୍ରଦୀପ ରାଉତ

+୩ ଚତୁର୍ଥ ବର୍ଷ (କଳା)

ଏ ଯୋଜନା ସବୁ କାହା ପାଇଁ
 ଋଷ ମରୁଛି ଋଷି କାନ୍ଦୁଛି
 ତାଙ୍କ କଥା ଜମା ଶୁଣୁ ନାହିଁ
 ଏ ଯୋଜନା ସବୁ କାହା ପାଇଁ
 ପୋଲ ହେଉଛି ପୋଲ ଭାଙ୍ଗୁଛି
 କିନ୍ତୁ ଗାଁକୁ ପରା ରାସ୍ତା ନାହିଁ
 ଏ ଯୋଜନା ସବୁ କାହା ପାଇଁ
 କଷ୍ଟ ଯନ୍ତ୍ରଣାଟି ମୋ ପାଉଛି
 କିନ୍ତୁ ଆତ୍ମଲୀନୁ ସେଠାରେ ପହଞ୍ଚୁ ନାହିଁ
 ଏ ଯୋଜନା ସବୁ କାହା ପାଇଁ
 ଶିଶୁ ଶ୍ରମିକ ବଢୁଛି ଏଠାରେ
 କିନ୍ତୁ ବିଦ୍ୟାଳୟରେ କେହିନାହିଁ
 ଏ ଯୋଜନା ସବୁ କାହା ପାଇଁ
 ବିଦେଶରେ ଯାଇ ବେଠି ଖଟୁଛନ୍ତି
 ସରକାରଙ୍କର ଏଠି ଚିନ୍ତା ନାହିଁ
 ଏ ଯୋଜନା ସବୁ କାହା ପାଇଁ
 ଜଙ୍ଗଲୀ ପ୍ରାଣୀଙ୍କ ସଂଖ୍ୟା କମୁଛି
 କିନ୍ତୁ ସରକାରଙ୍କ ପାଖରେ ତଥ୍ୟ ନାହିଁ
 ଏ ଯୋଜନା ସବୁ କାହା ପାଇଁ
 ରେପ୍ ର ସଂଖ୍ୟା ବଢିଗଲିଛି
 କିନ୍ତୁ ସେପ୍ ର କଥା ଚିନ୍ତା ନାହିଁ
 ଏ ଯୋଜନା ସବୁ କାହା ପାଇଁ

ବୃକ୍ଷରୋପଣର ବାର୍ତ୍ତାଦେଇ
 ଗଛକଟା ଚାଲେ ସାଇଁ ସାଇଁ
 ଏ ଯୋଜନା ସବୁ କାହା ପାଇଁ
 ପେଟ୍ରୋଲ ଦର ବୃଦ୍ଧି ପାଇଛି
 କିନ୍ତୁ ହ୍ରାସ କଥା ଚିନ୍ତା ନାହିଁ
 ଏ ଯୋଜନା ସବୁ କାହା ପାଇଁ
 ଅପପୃଷ୍ଠରେ ଶିଶୁ ଶିକାର ହେଉଛି
 କିନ୍ତୁ ଖାଦ୍ୟ ସେଠାରେ ପହଞ୍ଚୁ ନାହିଁ
 ଏ ଯୋଜନା ସବୁ କାହା ପାଇଁ
 ସଧବା ଏଠାରେ ଭତ୍ତା ପାଉଛି
 କିନ୍ତୁ ବିଧବା ପାଇଁ ଭତ୍ତା ନାହିଁ
 ଏ ଯୋଜନା ସବୁ କାହା ପାଇଁ
 ଆଜିକି ଲୋକେ ଅନ୍ଧାରରେ କାଳକାରୁଛନ୍ତି
 କିନ୍ତୁ ଆଲୋକ ଏଠାରେ ପହଞ୍ଚୁ ନାହିଁ ।
 ଏ ଯୋଜନା ସବୁ କାହା ପାଇଁ
 ଚିଭିରେ ପ୍ରସାରଣ ଗଦାଏ ଗଦାଏ
 କିନ୍ତୁ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ ହେଲେ ଗୋଟେ ନାହିଁ
 ଏ ଯୋଜନା ସବୁ କାହା ପାଇଁ
 ଦେଶ ବିକାଶ କରୁଛି, ବିକାଶ କରୁଛି
 ତା'ର କୌଣସି ଚିହ୍ନ ବର୍ଣ୍ଣ ନାହିଁ
 ଏ ଯୋଜନା ସବୁ କାହା ପାଇଁ

- ୦ -

ସ୍ନେହମୟୀ ମା'

ମୃତ୍ୟୁଲିନୀ ମହାନ୍ତି
+୨ ଦ୍ଵିତୀୟ ବର୍ଷ (କଳା)

ମାଆଙ୍କ ଅର୍ପଣ

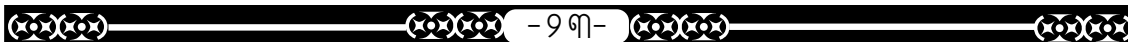
ଇପ୍ସିତା ସାହୁ
+୩ ପ୍ରଥମ ବଷ

ମା' ସେହି ଆମ ମା'
 ସ୍ନେହ ଦେବାରେ ନଥାଏ ତା'ର ସାମା
 ସେହି ଅମାରମା'
 ତା'ର ସେହି ସ୍ନେହ ମମତା ପାଇଁ
 ସନ୍ତାନଟି କେତେ ଅଳି କରଇ ।୧।
 ହାତ ଧରି ମା ଚାଲିଗିଣାଏ ବାଟ
 ମା'ର ହୃଦୟ ବହୁତ ବିରାଟ ।୨।
 ମା' ଆମ ପାଇଁ ଜୀବନ୍ତ ଠାକୁର
 ମା'ର ମମତା ଅପାର ଅପାର ।୩।
 ଭୁଲି କଲେସେ ବୁଝେଇଦିଏ ।
 ସ୍ନେହ ମମତା ସେ ବରଷାଇ ଥାଏ ।୪।
 ମା'ଯେ ସରୁପା କରୁଣାଭଣ୍ଡାର ।
 ମା'ର କରୁଣା ଅସାମ ସାଗର ।୫।
 ମା'ର ଭଲପାଇବାକୁ କରିବନି ହେୟ ।
 ମା'ପାଇଁ ଏଇ ଦୁନିଆରେ ଆମ ପରିଚୟ ।୬।
 ଦୁନିଆର ସବୁ ଶାନ୍ତି ମା'ର ପଣତରେ ।
 ଯାଦୁ ମଧ୍ୟ ଅଛି ସେଇ ମା'ର ହାତରେ ।୭।
 ସନ୍ତାନର ସୁଖ ଦେଖୁ ମା'ହୁଏ ଖୁସି ।
 ଖୁସି ହୁଏ ସନ୍ତାନ ମା ଦେଲେ ଚିକେହସି ।୮।
 ପରିବାର ମନ୍ଦିର ହେଲେ ମା'ଯେ ଠାକୁର ।
 ଦୁନିଆର ସବୁ ମା'ଙ୍କୁ ମୋର ନମସ୍କାର ।୯।

- ୦ -

ମା' ହାଣ୍ଡିଶାଳ ଭାରି ସୁନ୍ଦର
 ମାଙ୍କର ସେଟା ଅର୍ପିତ ଘର
 ମାଆଙ୍କର ସେଠି ତେଲି ଡିୟୁଟି
 ନାହିଁ ରବିବାର ନାହିଁଟି ଛୁଟି
 ମାଆ ସବୁବେଳେ ଅଟକି ବିଜି
 ତାଙ୍କ କାମ ସବୁ ଅଟଇ ଇଜି
 ତାଙ୍କ ନାଲିପେନ୍ ଅଟେ ଖଡ଼ିକା
 କଳା ପେନ୍ ତାଙ୍କ ଡଙ୍କ ଖଡ଼ିକା
 ଫାଇଲ ତାଙ୍କର ହାଣ୍ଡିକତେଇ
 ଅର୍ଡର କରନ୍ତି ହାତ ବତେଇ
 ଭାଇ ଭଉଣୀ ଓ ବାବା ଆମର
 ଆମେ ସବୁ ତେଲି ସ୍କାଫ୍ ତାଙ୍କର
 ତାଙ୍କ ଅର୍ପଣରେ ନିୟମ ନାହିଁ
 ତାଙ୍କ ପାଶେ କିଛି କପେନୁ ନାହିଁ
 ଯେଉଁଦିନ ମାଆ ଛୁଟି ନିଅନ୍ତି
 ସେହିଦିନ ଆମ ଘରେ ଅଶାନ୍ତି ।

- ୦ -

ଆମେ ଏ ଦେଶର କୁନି ଫୌଜ

ମାନସା ମଲ୍ଲିକ
ଏମ୍.ଏ ଦ୍ଵିତୀୟ ବର୍ଷ (କଳା)

ତୁ ଭିଜିବା ବନ୍ଦ କର

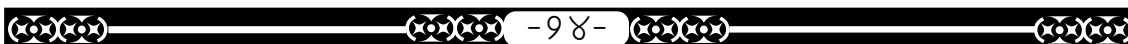
ସୁଦର୍ଶନ ସାହୁ
+୩ ତୃତୀୟ ବର୍ଷ

ଆମେ ଏଦେଶରେ କୁନି ଫୌଜ
 ଗଢ଼ିବୁ ଦେଶର ଗୌରବ
 ରଖିବୁରେ ଆମେ ଗାଲବୁରେ ଆମେ
 ଆମ ଏ ଦେଶର ସୌରଭ ।
 ଆମେ ଏ ଦେଶର କୁନି ଫୌଜ ...।୦।
 ଜ୍ଞାନ ବିଜ୍ଞାନରେ ଆଗ ଆମ ଦେଶ
 ଧର୍ମନିରପେକ୍ଷ ଆମର ଏ ଦେଶ
 ସଂସ୍କୃତିରେ ସିଏ ପୃଥିବୀରେ ଶ୍ରେଷ୍ଠ
 ଆମେ ଏଦେଶର କୁନି ଗୌରବ ... ।୧।
 ଆମେ ନୁହେଁ ଗାନ୍ଧୀ ନୁହେଁ ତ ସୁଭାଷ
 ହେଲେ ଦେଶ ପାଇଁ ପ୍ରେମ ଯେ ଅଶେଷ
 ଗଢ଼ିବୁ ଦେଶକୁ ଦେଇଶେଷ ରକ୍ତ
 ଆମେ ଏ ଦେଶର କୁନି ଫୌଜ ...।୨।
 କାଶ୍ମୀର ଲଜାଖ ଗୋଆ ଗୁଜୁରାଟ
 କନ୍ୟା କୁମାରୀଠୁ ଏବଞ୍ଚପ୍ରଦେଶ
 ଗଢ଼ିଛୁରେ ଆମେ ଅଖଣ୍ଡ ଭାରତ
 ଆମେ ଏଦେଶର କୁନି ଫୌଜ ...।୩।

ତୁ ଏମିତି ଏକା ଏକା ବସିଥା
 ଏ ଜୀବନ ହିଁ ଏମିତି
 ତୋତେ ଏକା ଛାଡ଼ିଦେଇ ଯାଇଥିବା ସାଥୁ
 ଖୁବ୍ ଖୁସିରେ ଥିବ
 କିନ୍ତୁ ତୁ ଏଠି...
 ଲୁହର ବାରିଧାରେ
 ଭିଜୁଛୁ ଦିନ ତମାମ ଆଉ ନିଶି ତମାମ...
 ନାଁ
 କେତେ ଆଉ ଭିଜୁଥିବୁ
 ଏ ଛଳନା, ଖେଳନା ମଣିଷ ପାଇଁ
 ତୁ ଭିଜିବା ବନ୍ଦ କର!
 ନହେଲେ ଏମାନେ ଖେଳି ଚାଲିବେ ତୋ ସାଥେ ।
 ସତ କହ ମୋ ରାଣ ଖାଇ ମୋତେ
 ତୁ ଆଉ ଭିଜିବୁନି ତୋ ଲୁହ ଧାରେ
 କେବଳ ଚାଲିବୁ ତୁ ଏକା ଏକା ପଥେ ।
 ହିଁ ମନେରଖ
 କେବେ ଥକିବୁନି
 ଯେତେ କଷ୍ଟ ଆଉ ପଥର ଆସିଲେ ।

- ୦ -

- ୦ -

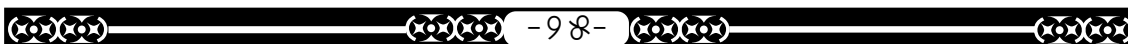

ସୁକ୍ତିର ଅପେକ୍ଷାରେ

ଦିପ୍ରୀତଜନ ପାଠୀ
ଅତିଥି ଅଧ୍ୟାପକ, ସମାଜ ବିଜ୍ଞାନ

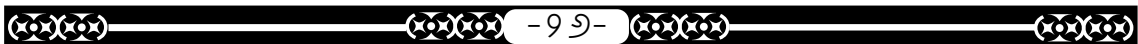
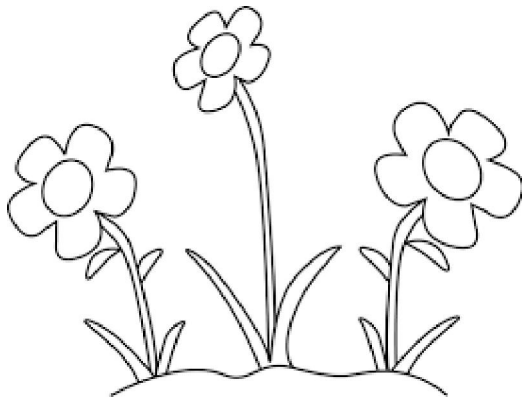
ଜନ୍ମରୁ ଅଲୋଡ଼ା ଓ ଅବାଞ୍ଚିତ ଝିଅଟେ ମୁଁ
ତଥାପି ମା ପେଟରୁ ଘନ ଘନ ମୃତ୍ୟୁର ଆଶଙ୍କାରୁ
ସୌଭାଗ୍ୟ ବଗତଃ ବଞ୍ଚିଯାଇଥିବା ଝିଅଟେ ମୁଁ ॥
ଜନ୍ମ ପରେ ଧିରେ ଧିରେ ସମାଜର ଅନ୍ତରତାର
ବେତିରେ ବାନ୍ଧିହୋଇ ପିଞ୍ଜରାବନ୍ଧ ଶୁଆପରି
ଜୀବନ କାଟୁଥିବା ତଥାକଥିତ ସମାଜର
ସଂସ୍କାରି ଝିଅଟେ ମୁଁ ॥
କେବେ ଶିକ୍ଷାରୁ ବଞ୍ଚିତ ଅବାକେବେ ସାମ୍ବ୍ୟରୁ
ପରିବାରର ବୋଝ ଓ ମାନସିକ ଚାପର
କାରଣ ସାଜିଥିବା କଥିତ ସମାଜର
ବଢ଼ିଲା ଝିଅଟେ ମୁଁ ॥
କାହିଁ କେଉଁ କାଳରୁ ସାଧାନତା ଓ ସମାନତାର ବାସ୍ତା
ପାଇବାକୁ ସଂଗ୍ରାମରତ ଓ ଅପେକ୍ଷାରତ ଝିଅଟେ ମୁଁ ॥
କେବେ ସାଧାନତାର ସାଦତାଖୁବାକୁ
ପାଦକାଢ଼ିଥିବା ଓ ଜଘନ୍ୟ ଦୁର୍ଲ୍ଲମର ଶିକାର ହୋଇଥିବା
ଓ ସାରା ସମାଜର ସମ୍ବେଦନାର ପାତ୍ର ତଥା ଜୀବନ ସହିତ
ଅସହ୍ୟ ଯନ୍ତ୍ରଣାରେ ଲଢ଼ୁଥିବା ପିଢ଼ିତାଟେ ମୁଁ ॥
କାହିଁ କେବେଠାରୁ ସମାଜର ଯୌତୁକ ନାମ୍ନି ରୁଗ୍ଣ ମାନସିକତାର
ଶିକାରହୋଇଥିବା ନବବଧୂଟେ ମୁଁ

ଅଥବା ପିଲା ଜନ୍ମ କରିବାର ଯତ୍ନଭଳି ବ୍ୟବହାର ହେଉଥିବା ଝିଅଟେ ମୁଁ ॥
 ସାଧାନ ଭାରତରେ ସାଧାନତାରେ ଉଲ୍ଲସିତ ହୋଇ
 ସାଧାନତାକୁ ଉପଭୋଗ କରିବାକୁ ପାଦକାଢ଼ିଥିବା
 ଓ ବର୍ବରତାର ଶିକାର ହୋଇଥିବା ତଥା ଗଣମାଧ୍ୟମର
 ତଥାକଥିତ ନୀର୍ଭୀକର ପରିଚୟ ପାଇଥିବା
 “ନୀର୍ଭୟା” ନାମ୍ନି ଅତୁଷ୍ଟ ଆତ୍ମାଟିଏ ମୁଁ ॥
 ତଥାପି ରାଜନୀତିର ପରିଭାଷାରେ ଅବା ଜନମାନସର ପରିକଳ୍ପନାରେ
 ପୂଜା ପାଉଥିବା ଚିରବନ୍ଦନୀୟ ନାରୀଟେ ମୁଁ
 ଶକ୍ତିପୀଠ ଭାରତରେ ବିଭିନ୍ନ ମନ୍ଦିର ଓ ଘରେ ଘରେ
 ବାସ୍ତବତା ଠାରୁ ଦୂରରେ ବିଭିନ୍ନ ରୂପରେ ପୂଜା ପାଉଥିବା
 ଶକ୍ତିମୟୀ, କ୍ଷମାଦାୟିନୀ, ମଙ୍ଗଳକାରିଣୀ ନାରୀଟିଏ ମୁଁ ॥
 କାହିଁ କେଉଁ ଆବାହମାନ କାଳରୁ ଅବହେଳିତ ନିଷ୍ଠେସିତ
 ତଥା ଜନ୍ମରୁ ମୃତ୍ୟୁ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଅସହ୍ୟ ଯତ୍ନଶାରେ
 ଛଟପଟ ହେଉଥିବା ମୁକ୍ତି ଆଶାବାଦୀ ନାରୀଟେ ମୁଁ ।

- ୦ -

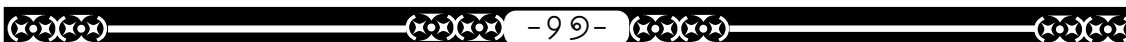
ମାଆ

ସର୍ବପ୍ରଭା ମିଶ୍ର

+୩ ତୃତୀୟ ବର୍ଷ (ବିଜ୍ଞାନ)

ତଳେ ପଡ଼ିଗଲେ ଯିଏ		ଦେହ ଥିଲେ ଅସୁସ୍ଥ	
କୋଳେଇ ନିଏ ସେ ମା'		ସେ ଶୁଏ ନାହିଁ ନିଦରେ ।	
ଧୂଳି ଝାଡ଼ିଦିଏ ନିଜ ପଣତକାନିରେ		ସାରା ରାତି ସେବା କରେ	
କହେ ସେ ଆହା	।୧।	ରହି ଉଜାଗର ରେ	।୪।
ସ୍ନେହ ତା'ର ଅସରନ୍ତି		ସୃଷ୍ଟିର ସ୍ରଷ୍ଟା ସିଏ	
ମମତା ତା ଅସାମ ।		ନାମ ତା'ର ଅନେକ ।	
ଧୈର୍ଯ୍ୟରେ ସେ ବସୁନ୍ଦରୀ		ଆମ ପାଇଁ କରେ ଓଷା	
କିଏ ତା'ର ସମ	।୨।	କରେ ମାନସିକ	।୬।
ଭାଙ୍ଗିଥିଲେ ଗଦାଏ ସେ		ମାଆ ଅଟେ ଦୁନିଆରେ	
କାନ୍ଦୁଥିଲେ ହସାଏ		ସବୁଠାରୁ ମିଠା ।	
ଅଝଟିଆ ହେଲେ ନିଜ		ଅମୃତ ସମାନ ଅଟେ	
କୋଳେ ଧରି ବୁଝାଏ	।୩।	ତା'ର ପ୍ରତି କଥା	।୭।
ନିଦ ନ ଆସିଲେ ସିଏ		ହୃଦୟ ତା କୋମଳ	
ଗପ କହି ଶୁଆଏ ।		ଅଟେ ଫୁଲ ପରି	
କୋଳେ ଧରି ବୁଲିବୁଲି		ଧୈର୍ଯ୍ୟରେ ସେ ବସୁମତୀ	
ଜହ୍ନମାମୁ ଦେଖାଏ	।୪।	କିଏ ତା'ର ସରି	।୮।

- ୦ -

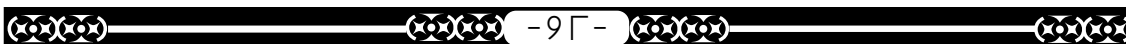
ବିଶ୍ୱାମିତ୍ର

ଶୋଭନ ଦୁବେ
+୩ ପ୍ରଥମ ବର୍ଷ (କଳା)

ଲୋଧା ବିଶ୍ୱାମିତ୍ର ମନେ ଚିତ୍ରା କଲେ
 ନ ଛାଡ଼ିବି କେବେ ବଶିଷ୍ଠକୁ ଭଲେ
 ଚିର ଶତ୍ରୁ ମୋର ସେ ଦୁଷ୍ଟ ବ୍ରାହ୍ମଣ
 ବିନାସିବି ତାକୁ ଏହି ମୋର ପଣ
 ବାରମ୍ବାର ମତେ ଡାକଇ ରାଜର୍ଷି
 ନ ଡାକିଲା ମୋତେ କେବେ ଯେ ମହର୍ଷି
 ଭାଙ୍ଗିବି ତା ଗର୍ବ ଆଜି ତପ ବଳେ
 ଅରଜିବି କିର୍ତ୍ତୀ ଏ ମହା ମଣ୍ଡଳେ
 ଏଥର ରାଜର୍ଷି କଲେ ସମୋଧନ
 ଫେରିଲେ କେବେ ସେ ନ ପାଇବ ପ୍ରାଣ
 ମହାଲୋଧ ବହି ଗଲେ ରୁଷିବର
 ମିଳିଲେ ସେ କ୍ଷଣି ବଶିଷ୍ଠ ଛାମୁର
 ଭାଷିଲେ ବଶିଷ୍ଠ ଆସ ହେ ରାଜର୍ଷି
 କେବେ ସମୋଧନ ନ କଲେ ମହର୍ଷି

ସେ କାଳେ ଚିତ୍ରିଲେ ଲୋଧା ଗାଧାସୁତ
 ଫେରିଲେ ପଛକୁ ବଶିଷ୍ଠ ନିହତ
 ଛାର ପଦ ପାଇଁ ଏତେ ବଡ଼ ପାପ
 କରିବାକୁ କିବା କରିଥିଲି ତପ
 ନ କରନ୍ତୁ ପଛେ ମତେ ସମୋଧନ
 ମହର୍ଷି ବୋଲିଣ ସେହି ତପୋଧନ
 ଦୀର୍ଘାୟୁ ହୁଅନ୍ତୁ ମହର୍ଷି ବଶିଷ୍ଠ
 ପୂଜା ପାଉଥାନ୍ତୁ ହୋଇ ରକ୍ଷିତ୍ୱେଷ
 ବିଶ୍ୱାମିତ୍ର ମନ କଥା ଜାଣି ମହାରକ୍ଷି
 ସମୋଧନ କଲେ ଆସ ଆସ ହେ ମହର୍ଷି
 ନୟନରୁ ଅଶ୍ରୁଧାରା ବହେ ଝରଝର
 ବିଶ୍ୱାମିତ୍ର ହୋଇଗଲେ ମହର୍ଷି ପ୍ରବର ।

- ୦ -

ଜୀବନ

ପ୍ରତାପ ବେହେରା
ସ୍ନାତକୋତ୍ତର ଇତିହାସ ବିଭାଗ

ଜୀବନରେ କିଛି କିଛି ମିଶାଣ ଫେଡ଼ାଣ
ଦୁଃଖର ଗୁଣନ ଆଉ ସୁଖର ହରଣ ।
ଜନମଠୁ ମୃତ୍ୟୁଯାଏ ଯେତିକି ଦୂରତା
ତା' ଭିତରେ କହିଥାଏ ଜୀବନ ତା କଥା ।
ସେ କଥାରେ କିଛି ସତ କିଛି ବି ସପନ
ଯେ ଏକାଠି ବାନ୍ଧିଥାରେ ସେଇତ ଜୀବନ ।
ରାତ୍ରିର ଅନ୍ଧାର ଆଉ ଦିନର ଆଲୋକ
କଣ୍ଠାର ଆଘାତ ପୁଣି ପୁଲର ମହକ ।
ପ୍ରଶ୍ନର ଝଡ଼ ସାଥେ ସନ୍ଦେହର ନିଆଁ
ଲହର ବରଷା ପୁଣି ଫଗୁଣର ଛୁଆଁ ।
କେତେବେଳେ ସମସ୍ୟା ତ କେବେ ସମାଧାନ
ତା' ଭିତରେ ଜୀବନର ସଜ୍ଞା ନିରୁପଣ ।

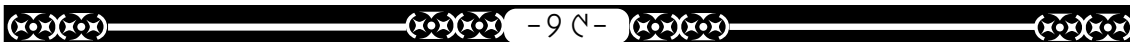
- ୦ -

ମୋ ଯାଜପୁର

ପ୍ରତାପ ବେହେରା
ସ୍ନାତକୋତ୍ତର ଇତିହାସ ବିଭାଗ

ଯାଜପୁର ମାଟି କଳା ସଂସ୍କୃତିର
ଗାଉଛି ଅମର ଗାଥା
ମୁଁ ଯାଜପୁର ଛାତ୍ର ଅଟେ ବୋଲି
ନୁଆଁ ଇବି ନାହିଁ ମଥା ।
ତାହାରି କୋଳରେ ବଢ଼ିଛି ଆଜିମୁଁ
ଶାତଳ ପରଶ ପାରେ
ତାହାରି ନାମକୁ ରଖିବି ଦିନେ ମୁଁ
ଏକଥା ଦେଉଛି କହି
ସବୁଜିମା ଭରା ସେଥିରେ ତା'ର
ସବୁଜିମା ଭରା ଛାଇ
ମନେ ପଡ଼ିଗଲେ ମୋ କଲେଜ କଥା
ଜମା ନ ପାରଇ ରହି ।
ମନ୍ଦିର ସମାନ ମହାବିଦ୍ୟାଳୟ
ଦେବତା ସମାନ ଗୁରୁ
ତାଙ୍କର ଆଜ୍ଞାରୁ ଜ୍ଞାନର ଆଲୋକ
ମୁଁ ପାଇଅଛି ସୁଖରୁ ।
ଅସୀମ ଜ୍ଞାନର ଅଧିପତି ପୁଣି
ଅଟନ୍ତି ସେ ବିଶ୍ୱକର୍ମା

- ୦ -

ମା'ର ସ୍ନେହ

ଅନୁପମା ସାହୁ
+୩ ପ୍ରଥମ ବର୍ଷ (କଳା)

ସୁଦ

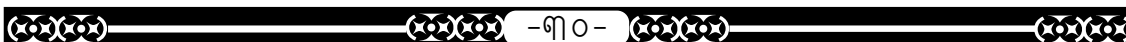
ରୁପାଲୀ ଦାସ
+୩ ତୃତୀୟ ବର୍ଷ

ମା'ର ନାମ ବଡ଼ ମଧୁର
ଭୁଲେନା ତାକୁ କେହି ।
ଦେଖିଲେ ତା'ର ହସିଲା ମୁହଁ
ଖୁସିରେ ନାଚେ ମୁହିଁ
ଅଝଟ କେବେ କଲେ ତା ଆଗେ
କରେନି କେବେ ରାଗ ।
ଭୋକ ଲାଗିଲେ ଖାଇ ମାଗିଲେ
ଦିଏ ସେ ବାଡ଼ି ଆଗ ।
ସଗର ଠାରୁ ବଡ଼ ମୋ ପିତା
ପୃଥିବୀ ଠୁଁ ବଡ଼ ମା' ।
ସେହି ମୋ ଡପ, ସେହି ମୋ ଜପ
ସେହି ମୋ ଏକା ସାହା ।

- ୦ -

ଗୋଟିଏ ଗୋଟିଏ ଫୁଲକୁ ଗୁନ୍ଥିଲେ
ହୋଇଯାଏ ଫୁଲ ମାଳ ।
ଗୋଟିଏ ଗୋଟିଏ ବରଷା ବୁଦ୍ଧାରେ
ନଈ ଛୁଏଁ ଦୁଇକୂଳ ।
ଗୋଟିଏ ଗୋଟିଏ ପଥର ଯୋଡ଼ିକି
ଗଢ଼ା ହେଲା କୋଣାର୍କ ।
ଗୋଟିଏ ଗୋଟିଏ ଶବଦ ଯୋଡ଼ିକି
ଲେଖୁ ହେବ ଗୀତ ଗପ ।
ଟିକିଏ ଟିକିଏ ମହୁକୁ ସାଇତି
କେତେ ମହୁଫେଣା ହୁଏ ।
ଟିକିଏ ଟିକିଏ ମାଟିରେ କେମିତି
ଉଇ ହୁଙ୍କା ହୋଇଯାଏ
ଗୋଟିଏ ଗୋଟି, ପଇସା ସଞ୍ଚିଲେ
ନିଶ୍ଚେ ହେବ ବଡ଼ଧନୀ ।
ଟିକିଏ ଟିକିଏ ନିଇତି ପଢ଼ିଲେ
ହେବ ଦିନେ ମହାଜ୍ଞାନୀ ।

- ୦ -

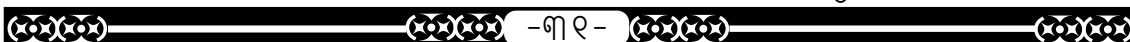
ବିଷାକ୍ତ ରାଜନୀତି

ପ୍ରଦୀପ ରାଉତ
+୩ ଭୃତୀୟ ବନ୍ଧ

ଦରକାର ନାହିଁ ଏ ରାଜନୀତି ମୋର
ଦରକାର ନାହିଁ ଏ ରାଜ
ଦରକାର ନାହିଁ ଏ ଟଙ୍କା ପଇସା ମୋର
ଦରକାର ନାହିଁ ଏକାଠି ପାହାର ।
ଏମିତି କ'ଣ ରାଜନୀତି ହୁଏ
ଦେଖୁ ନାହିଁ କେବେ ମୁହିଁ
ହିଂସା, ବିଦେଷ, ମତରେ
ଠଲିଆଏ ପରା ଏହି ।
ଏଥିରେ ପୁଣି ମନ ମାଉଁସ
ମିଳିଥାଏ ସପିସେଷ୍ଟରେ
ଏହି ଲୋଭ, ପ୍ରଲୋଭ ଦେଖାଇ
ଟାଣି ନିଅନ୍ତି ସାଥରେ ।
ଦରକାର ନାହିଁ ସେ ମାଉଁସ ମୋହର
ଦରକାର ନାହିଁ ସେ ମଦ
ଦରକାର ନାହିଁ ସେ ଭଉ ମୋର
ଦରକାର ନାହିଁ ସେ ଛାତ ।
ଆମର ଏଇଟା (ଭୋଟ୍) ନାଗରିକତା
ଯାହାକୁ ପାରିବୁ ଦେବୁ
ତରମ କାହିଁକି ଫାଟୁଛି ଏତେ
କହୁଛ ତେବେ ଆମକୁ ।
ଜାଣିଥା ଭାଇ ଏମାନେ ସବୁ
ବହୁରୂପି ଗୋଟେ ଗୋଟେ

କାମ ସରିଲେ ଚାଲନ୍ତୁ ଏଠୁ
ଜାଣି ନାହିଁ ତୁ କିଏ ?
ଆସୁଛିରେ ଭାଇ ଆସୁଛି
ପଞ୍ଚାୟତ ନିର୍ବାଚନ ଆସୁଛି
କେତେଯେ କ'ଣ ଉଡ଼ିଯିବରେ ଭାଇ
ଦେଖୁ ଥିବ ବସିବସି
ଆସିଲାନି ତ ନିର୍ବାଚନ
କେତେଯେ କ'ଣ ଘଟିବ
ଭାଇ ବନ୍ଧୁ କୁରୁମ୍ ମଧ୍ୟରେ
କେତେ ଯେ ବିବାଦ ଉଠିବ
ବାପ, ପୁଅ, ମାଆ, ଝିଅ
ଛିଡ଼ା ହେବେ ଯେ ଏଥିରେ
ଯିଏ ଅନ୍ୟପକ୍ଷ
ଲାଗିଯିବ ତାହାର ପଛରେ
ନିର୍ବାଚନ ନୁହେଁତ ଏ ବିବାହର ମଞ୍ଚ
ଆସିବ ସେ ଧାଇଁ ଧାଇଁ
ବନ୍ଧୁ କୁଣିଆଁଙ୍କ ପରିଠଲିଯିବ
ଛାଡ଼ିଯିବ କଳି କେତେ କାହିଁ
ଆଜି ସେ ଆସିବ କାଲିଠଲିଯିବ
ବୁଝିପାରନ୍ତି ନାହିଁ ଲୋକେ
କେତେ ଯେ ବିବାଦ ବିବାଇ ସାରିଲେ
ବୁଝିପାରନ୍ତି ସେ ପଛେ

- ୦ -

ଜୀବନ ସାଥୀ

ଅପର୍ଣ୍ଣା ଦାଶ
+୩ ତୃତୀୟ ବର୍ଷ (କଳା)

ବିଶ୍ୱାସ

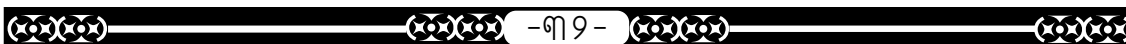
ଶୁଭଶ୍ରୀ ରାଉତ
+୨ ପ୍ରଥମ ବର୍ଷ (କଳା)

ଜୀବନର ଅଜ୍ଞାବଜ୍ଞା ବାଟରେ
ସାଜିଛି ଏକଲା ବାଟୋଇ
ଚାଲି ଚାଲି ଆଜି ଥକି ପଡ଼ିଲିଣି
ତୋ ଫେରିବା ବାଟକୁ ଚାହିଁ
ହୃଦୟର ବଡ଼ିକେ ଦୀପ ମୁଁ ଜଳାଇ
ଛାଡ଼ିବି ସ୍ୱପନେ ଆରତୀ ମୁଁ କରଇ
ଭଲପାଇବାର ପ୍ରତିଛବି ଆଜି
ଭାବିବସେ ସାଥୀ ତୁମକୁ
କେବେ କାଳେ ସାଥୀ ବୁଝିବି
ଏହି ଅବୁଝା ମନକୁ ।
ପ୍ରୀତିର ରାଇଜେ ମନକୁ ହଜେଇ
ସପନ ଆକାଶେ ତୁମକୁ ଖୋଜରେ
ବାସ୍ତବିକତାକୁ ଭୁଲି
ମୃଦୁମନ୍ଦ ପବନରେ ଏକାନ୍ତ ବାଟରେ
ଏକଲା ଯାଏ ମୁଁ ଚାଲି ।
ଜାଣିହୁଏ ନାହିଁ ଜୀବନ ରାସ୍ତାରେ
କାହିଁକି ଏମିତି ହୁଏ ।
କାହିଁକି କେଜାଣି ସେହି ଅନ୍ତରଙ୍ଗ ସାଥୀ
ଆଜି ଜାଣି ଜାଣି କଷ୍ଟ ଦିଏ ।

- ୦ -

ନାହିଁ ତା'ର ଉପଭ୍ରମ ସ୍ଥଳ
ନାହିଁ ତା ଆଦିଅନ୍ତ
ସେ ମୋର ମନରୁ ଉପୁଜେ
କରେ ମୋ ଭାବନା ଜୀବନ୍ତ
ବିଶ୍ୱାସ ଯେବେ ଉପୁଜେ ମନେ
ଲିପ୍ସା ହୁଏ ଜାତି
ଭାବନା ଯାଏ ଗହନେ ଦୂର
ନଯାଇ କିଛି ଆଦାତ ।
ବିଶ୍ୱାସ ପୃଷ୍ଠରେ ଦୁନିଆ ସୁନ୍ଦର
ଆସାଧ୍ୟ କାର୍ଯ୍ୟ ହୁଏ ଯେ ସାଧୁତ
ଜୀବନର ଲକ୍ଷ୍ୟ ରହିଥାଏ ସ୍ଥିର
ଦୁଃଖ ସବୁ ମନେ ଦିଏ ବ୍ୟାଘାତ
ବିଶ୍ୱାସ ଯେବେ ହୁଏ ଖଣ୍ଡନ
ଆତ୍ମବିଶ୍ୱାସ ହରାଏ ମନ
ଜଳ ବିହୁନେ ଯେହ୍ନେ ଝଡ଼
ବିଶ୍ୱାସ ବିନା ଜୀବନ ପାଲଟେ ମୁହୂର୍ତ୍ତ ।

- ୦ -

ବାସ୍ତବ ଜୀବନ

ବର୍ଷା

ଅପର୍ଣ୍ଣା ଦାଶ

ରଜନୀ ପଣ୍ଡା

+୩ ଡ଼ିଗ୍ରୀ ବର୍ଷ (କଳା)

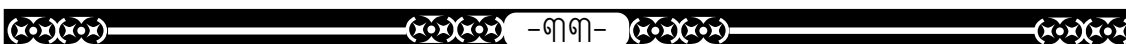
+୩ ପ୍ରଥମ ବର୍ଷ (କଳା)

ସପନ ଦେଖୁଛି ମୁଁ ବାସ୍ତବତାକୁ ଭୁଲି
 ଅମାୟ ସ୍ୱର୍ଗର ସୁନ୍ଦର ଗତିରେ ଜୀବନ
 ଯାଉଛି ଚାଲି
 ସେହି ବାସ୍ତବତା ଆଜି ଚାହୁଁଛି ପଛକୁ ବୁଲି
 ବାରମ୍ବାର କହେ ହେ ଆତ୍ମୀୟତା ? କ'ର ମୁଁ କଲି
 ଆତ୍ମୀୟତାର ଅମାୟ ପରଶ ଉତ୍ତର ଦେଇ କହେ
 ଆରେ ବାସ୍ତବ ଚେତନା ଅତୀତ କି ଫେରି ହୁଏ
 ବର୍ତ୍ତମାନର ସକ୍ଷ ଶୀତଳେ ଜୀବନ ତ ଚାଲିଯାଏ
 ସେ ଜୀବନ କ'ଣ ଭବିଷ୍ୟତକୁ ଚାହିଁ ରହେ
 ଜନମ ମରଣ ଚକ୍ରରେ ମାନବ ପ୍ରତିଦିନ
 ଘୁରୁଥାଏ
 ସେହି ମାନବ କି ଭବିଷ୍ୟତକୁ ନେଇ ବଞ୍ଚିଯାଏ
 ଆଜି ଯେ ଜନମିଛି କାଲି ସେ ମରିବ
 ବଦଳିବ କି ଭାଗ୍ୟରେଖା ।
 ଏଇତ ଜୀବନ ଏଇତ ସପନ
 ଏଇତ ସୃଷ୍ଟି କର୍ତ୍ତା ଦଇବ ଲେଖା ।

ହେ ବରଷା ତୁମ ଆଗମନେ
 ଭରିଯାଏ ମନ ମହା ଆନନ୍ଦରେ
 ମହା ହୁଏ ଶାନ୍ତ ଆଉ ତୁପ୍ତ
 ଚଷାଭାଇ ମନ ହୁଅଇ ଉନ୍ମାଦ
 ଗ୍ରୀଷ୍ମର ସେ ନିଦାଘ ଝଞ୍ଜି
 ତୋ ଆଗମନେ ଯାଏ ସତେ ଘୁଞ୍ଚୁ
 ଚାତକ ପରାଏ ଦେଖୁ ରୂପ ତୋର
 ପୁଞ୍ଜ ଚେକି ଆନନ୍ଦରେ ନାଲଚ ମୟୂର
 ହସି ଉଠେ ମା ଧରିତ୍ରୀ ପାଇ ତୋ ପରଶ
 ସବୁଜିମା ଭରିଯାଏ ଦିଶଇ ଶ୍ୟାମଳ ।
 ମନଭୁଲା ଗୀତ ଗାଇ ଉନ୍ମାଦ କୃଷକ
 ଲଙ୍ଗଳ କାନ୍ଧରେ ଧରି ଯାଉଥାଏ କ୍ଷେତ
 ସାରୁ ବୁଦା ମୂଳେ ବସି ବେଙ୍ଗ ଓ ବେଙ୍ଗୁଲୀ
 ସାଗତ କରନ୍ତି କେଁ କଟର କରି
 ଆଗମନେ ଭରିଯାଏ କେତେ ଯେ ଆନନ୍ଦ
 ବର୍ଷିବାକୁ ଅଧମ ମୁଁ ଅଟେ ବଡ଼ ଅଙ୍କ
 ତଥାପି ଯୋଡ଼ି ହାତରେ କରୁଛୁ ଜୁହାର
 ଆସୁଥାଅ ଏହିପରି ହସୁ ଏ ସଂସାର ।

- ୦ -

- ୦ -

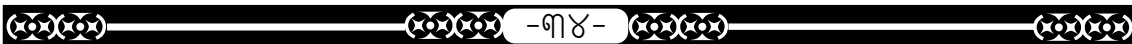

ମାନସିକ ଅଶାନ୍ତିର କାରଣ ଓ ଏହାର ନିରାକରଣ

ଲିପ୍ସା ରାଣୀ ନାୟକ
+୩ ଡ଼ିଗ୍ରୀୟ ଡ଼ିଗ୍ରୀ (ବିଜ୍ଞାନ)

ମାନସିକ ଅଶାନ୍ତିର ପ୍ରଥମ କାରଣ ଅଜ୍ଞାନତା ଏବଂ ଦାୟିତ୍ଵ ହାନିତା । ଯେ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ବ୍ୟକ୍ତି ନିଜ ଦାୟିତ୍ଵର ମୂଲ୍ୟବୋଧକୁ ଉପଲବ୍ଧି ନକରିଛି । ସେ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ତା'ର କର୍ମ ତାକୁ ପ୍ରକୃତ ଶାନ୍ତି ଦେଇପାରିବ ନାହିଁ । କର୍ମ ବା ଦାୟିତ୍ଵ ସେତେବେଳେ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ହୁଏ ଯେତେବେଳେ ଏହା ତା'ର ମୂଲ୍ୟବୋଧ ସହ ଜଡ଼ିତ ଥାଏ । ଏହି ମୂଲ୍ୟବୋଧକୁ ବୁଝିବା ଏବଂ ସାଜା କରିବା ଏକ ଅଜ୍ଞାନୀ ପକ୍ଷରେ କେବେବି ସମ୍ଭବ ନୁହେଁ । ଅନ୍ୟପକ୍ଷରେ ଜ୍ଞାନ ଆହରଣ କରିବା ଏକ ନୀଚମାନସିକତା ଯୁକ୍ତ ବ୍ୟକ୍ତିପକ୍ଷରେ ସମ୍ଭବ ନୁହେଁ । ଏ ସମସ୍ତ ମାନସିକ ଶାନ୍ତି ସହ ଅଜ୍ଞାନତା ଭାବେ ଜଡ଼ିତ । ଶାନ୍ତି ଏକ ଅନୁଭବ । ଏକ ଅନୁଭବର ପ୍ରାପ୍ତି ଏକ କ୍ଷୁଦ୍ର ସଫଳତାର ପ୍ରାପ୍ତି ସହ କେବେବି ଜଡ଼ିତ ନୁହେଁ । ଏଥିପାଇଁ ଆବଶ୍ୟକ ମାନସିକତାରେ ପରିବର୍ତ୍ତନ ଏବଂ ଜ୍ଞାନର ଗଭୀରତା । ଜ୍ଞାନ ଏଠାରେ ତଥାକଥିତ ଶିକ୍ଷାବ୍ୟବସ୍ଥାକୁ ବୁଝାଏ ନାହିଁ । ଏହି ଶିକ୍ଷା ବିଚାରଶକ୍ତିକୁ ଗଭୀର କରାଇପାରେ । କିନ୍ତୁ ଶିକ୍ଷା ଯଦି ନିଜ ମୂଲ୍ୟବୋଧକୁ ଜାବୁଡ଼ିଧରି ଆଗେଇଗଲେ ତେବେ ଏହା ମାନସିକତାରେ ପରିବର୍ତ୍ତନ ଆଣିବାକୁ ଦେବା ଶକ୍ତି ଭଳି କାମଦିଏ । ମାତ୍ର ପରିତାପର ବିଷୟ ଆଜି ସର୍ବତ୍ର ଶିକ୍ଷା ନିଜର ମୂଲ୍ୟବୋଧକୁ ହରାଇ ବସିଛି । ପରିବର୍ତ୍ତନ ବୋଲି ଆଜି ସାଧାରଣ ଲୋକେ ଯାହା ବୁଝନ୍ତି ତାହା ଅଶିକ୍ଷାର ଅନ୍ୟରୂପ ବ୍ୟତୀତ କିଛି ନୁହେଁ । ଶିକ୍ଷାର ମୂଲ୍ୟବୋଧକୁ ବୁଝିବାକୁ ହେଲେ ଆମକୁ ପ୍ରଥମେ ଏହାର ମୂଲ୍ୟବୋଧ ସଂପର୍କରେ ଜାଣିବାକୁ ହେବ । ଶିକ୍ଷା ସଂକୀର୍ଣ୍ଣ ସାର୍ଥ ସିଦ୍ଧିର ଏକ ମାଧ୍ୟମ ନୁହେଁ । ଏହା ବିଶ୍ଵସାର୍ଥ ସିଦ୍ଧିରେ ବିନିଯୋଗ ହେବା ଉଚିତ୍ । ତେବେ ବିଶ୍ଵସାର୍ଥ କ'ଣ ?

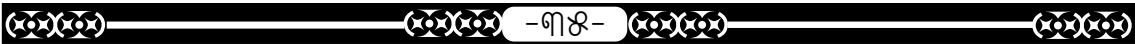
ଏହା ଏପରି ଏକ ସାର୍ଥ ଯାହା ମାନବିକତା ଏବଂ ନୈତିକତା ସାମା ଅତିକ୍ରମ କରେ ନାହିଁ । ଯାହା ସମଗ୍ର ବିଶ୍ଵପାଇଁ ମଙ୍ଗଳମୟ ।

ଶିକ୍ଷା ଏପରିଭାବରେ ବିନିଯୋଗ ହେବାଉଚିତ୍ ଯେପରି ଏହା ସଂକୀର୍ଣ୍ଣ ସାର୍ଥର ପରିଧିତିତରୁ ବାହାରି ମାନବଜାତିର ଭବିଷ୍ୟତ ଉଜ୍ଜ୍ୱଳ କରିବ । ଶିକ୍ଷାର ସାର୍ଥକୁ ଚିରିତାର୍ଥ କରିବାକୁ ହେଲେ ବ୍ୟକ୍ତିସାର୍ଥକୁ ବିଶ୍ୱସାର୍ଥ ସହ ମିଳିତ କରାଇବାକୁ ହେବ । ବ୍ୟକ୍ତିସାର୍ଥର ଆବଶ୍ୟକତା ରହିଛି ନିଶ୍ଚୟ । ତେବେ ଏହି ଆବଶ୍ୟକତା ମାତ୍ରାଧିକ ହେଲେ ମନୁଷ୍ୟ ସାର୍ଥପର ହେଇଯାଏ । ଏହି ସାର୍ଥପରତା ମାନବିକତାର ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଶତ୍ରୁ । ଆଉ ଯେଉଁଠି ମାନବଚେତନା ସୁପ୍ତ ସେଠି ଶାନ୍ତି ବା ରହିବ କିପରି ? ମିଥ୍ୟା ସନ୍ତୋଷ ଯେ କ୍ଷଣସ୍ଥାୟୀ ! ଆମ ଜୀବନ ଅନେକ ଏପରି କ୍ଷଣସ୍ଥାୟୀ ଭାବର ସମାହାର । ଏପରି ସନ୍ତୋଷ ପ୍ରତି ରୁଚି ରଖୁଥିବା ମନୁଷ୍ୟ ନିଜ କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ପଥରେ କେବେବି ଦୃଢ଼ ରହିପାରେନା । ଏହି କ୍ଷଣସ୍ଥାୟୀ ଭାବ ପ୍ରତି ଭ୍ରୁକ୍ଷେପ ନକରି ଯେ କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ପଥରେ ଦୃଢ଼ ରହିପାରେ ସେହି ଜିଜ୍ଞାସୁ ବୋଲାଏ ସେହି ମାନସିକ ଶାନ୍ତିର ପ୍ରକୃତ ଅଧିକାରୀ । ତେବେ ଏକ ଦୃଢ଼ମନାର ଭାବ ମନରେ ସହଜେତ ଆସେନାହିଁ । ଏହା ସମ୍ଭବ ଯେବେ ଶିଶୁବୟସରୁ ହିଁ ସେମାନଙ୍କୁ ସମସ୍ତପ୍ରକାର ନୀଚଭାବନାରୁ ମୁକ୍ତ ରଖାଯାଏ । ନିଜର ମାନସିକତାକୁ ଶିଶୁର କୋମଳ ମନରେ ଚାପିନଦେଇ ବରଂ ତାକୁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବିବାର ଅବସର ଦିଆଯିବା ଉଚିତ୍ । ତେବେ ଯାର ବାସ୍ତବିକ ମାନସିକ ବିକାଶ ସମ୍ଭବ ।

ଅବଶେଷରେ ବର୍ତ୍ତମାନ ସମୟ ହିଁ ସର୍ବଶ୍ରେଷ୍ଠ ସମୟ । ଏ ପୃଥିବୀ କ୍ଷଣ କ୍ଷଣକେ ବଦଳିଯାଏ । ପରିବର୍ତ୍ତନ ବିଶ୍ୱର ଅପରିବର୍ତ୍ତନୀୟ ନିୟମ । ବର୍ତ୍ତମାନ ମଧ୍ୟ ବଦଳୁଛି । ବର୍ତ୍ତମାନ ହାତରେ ହିଁ ଭବିଷ୍ୟତର ଚାବିକାଠି । ବର୍ତ୍ତମାନକୁ ଉପଯୁକ୍ତ କରି ଗଢ଼ିତୋଳିଲେ ଭବିଷ୍ୟତ ଉଜ୍ଜ୍ୱଳ ହେବ ନିଶ୍ଚୟ । କାଳକୁ ଅପେକ୍ଷା କରିବାକୁ ଯାଇ କର୍ତ୍ତବ୍ୟକୁ ଉପେକ୍ଷା କରାଯାଇପାରେନା । କର୍ତ୍ତବ୍ୟର ଯଥାସାଧ୍ୟ ପାଳନ ହିଁ ମାନସିକ ଅଶାନ୍ତିର ବିନାଶକାରିଣୀ । ଜୀବନକୁ ନେଇ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଦେଖିଲେ ସ୍ୱପ୍ନର ବିଫଳତା ସହ ଅଶାନ୍ତି ତ ବଢ଼ିବ । ତେଣୁ କେବଳ ଜୀବନକୁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଦେଖିଲେ ଚଳିବ ନାହିଁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଜୀବନ ଗଢ଼ିବାକୁ ହେବ । ଆମ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ସମାଜ କର୍ତ୍ତବ୍ୟର ମୂଳଦ୍ୱାରା ଉପରେ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ । ଏହି କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ହିଁ ଶାନ୍ତିର ମୂଳମନ୍ତ୍ର । ଗୋଟିଏ ବାକ୍ୟରେ କହିଲେ Duty is God and so do your duty ।

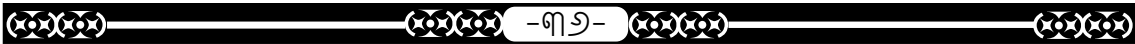
ବାପା

ବିଭୂଦତ୍ତ ନାୟକ
+୩ ଡ଼ିଗ୍ରୀୟ ବର୍ଷ (କଳା)

“ବାପା” ମାତ୍ର ଦୁଇଟି ଅକ୍ଷରର ଶବ୍ଦ । ହେଲେ ଏହି ଶବ୍ଦର ମହତ୍ତ୍ୱ ବୁଝିବା ଅନେକଙ୍କ ପାଇଁ ସମ୍ଭବ ନୁହେଁ । ଏହି ଶବ୍ଦରେ ଲୁଚି ରହିଥାଏ କେତେଯେ ତ୍ୟାଗ, ସ୍ନେହ, ଯତ୍ନ ଓ ଭଲ ପାଇବା । ଦୁନିଆର ଆଖୁକୁ ସବୁବେଳେ “ମାଆ”ର ତ୍ୟାଗ, ଯତ୍ନ, ଭଲପାଇବା ଦେଖାଯାଏ । ମାତ୍ର ଦେଖାଯାଏ ନାହିଁ ବାପାର ଭୂମିକା । ଜାଣିଛ କାହିଁକି ଦେଖାଯାଏ ନାହିଁ । କାରଣ ଯେପରି ପୁରାଣମତରେ ଭଗବାନଙ୍କୁ ଦେଖିବାକୁ ହେଲେ ଦିବ୍ୟ ଚକ୍ଷୁର ଆବଶ୍ୟକ ଠିକ୍ ସେହିପରି ଏହି କ୍ଷେତ୍ରରେ ମଧ୍ୟ ଏହା ହେଇ ଥାଏ । ଆଜି କିଛିତ ଲେଖିବି ଏହି ପରମ ପୁରୁଷଙ୍କ ତ୍ୟାଗ ବିଷୟରେ ।

“ବାପା” ସଂଘର୍ଷର ଝଡ଼କୁ ସାମ୍ନା କରିପାରୁଥିବା ପାଚେରାଟିଏ ସେ । ସମସ୍ୟା ସହ ଲଢ଼ି ପାରୁଥିବା ଖଡ଼୍ଗଟିଏ ସେ । ଯାହାର କାନ୍ଧରେ ସଂସାର ଝୁଲି ରହିଥାଏ । ସେ ହେଉଛନ୍ତି “ମୋ ବାପା”

ମନୁଷ୍ୟ ସମାଜକୁ ସବୁବେଳେ ଦେଖାଯାଏ “ମାଆ”ର ମହାନତା, ହେଲେ ଦେଖାଯାଏ ନାହିଁ ଯେ, “ବାପା”ର ଛତ୍ରଛାୟା ତଳେ ଏହି “ମାଆ” ବି ଆଶ୍ରୟ ନେଇଥାଏ । ଦୁନିଆକୁ ଦେଖାଯାଏ “ମାଆ” ପିଲାକୁ ୯ମାସ ପେଟରେ ରଖିଥାଏ, ହେଲେ ଏହି ଦୁନିଆ ଆଖୁକୁ ଦେଖାଯାଏ ନାହିଁ ଯେ, “ପିଲାର ଜନ୍ମ ପରେ ବାପାର ମଞ୍ଜିକରେ ପିଲା ସାରା ଜୀବନ ପାଇଁ ସ୍ଥାନ ନେଇଯାଇଥାଏ । କାହାକୁ ଦେଖାଯାଏନାହିଁ । “ବାପା”ର ତ୍ୟାଗ ପିଲାର ସଠିକ୍ ଲାଳନ ପାଳନ ପାଇଁ । ଆଉ ଦେଖାଯାଏ ନାହିଁ ପିଲାମାନଙ୍କ ପାଇଁ ବାପାର ହାଡ଼ଭଙ୍ଗା ପରିଶ୍ରମ । ଦେଖାଯାଏ ନାହିଁ କାହାକୁ ଯେ, “ବାପା” ପିଲାର ଉନ୍ନତ ଓ ସୁନ୍ଦର ଭବିଷ୍ୟତ ଗଢ଼ିବା ପାଇଁ କେତେ ଚିନ୍ତାରେ ଥାନ୍ତି । ବାପାଙ୍କର ଅଧା ଜୀବନ ଏହି ଚିନ୍ତାରେ ହିଁ କଟିଯାଇଥାଏ । “ମୋ ବାପା” ହେଉଛନ୍ତି ଦୁନିଆର ଏମିତି ଏକ ଧନୀ ପୁରୁଷ, ଯାହା ପାଇଁ ପରିବାରର ସମସ୍ତଙ୍କ ପାଇଁ ଟଙ୍କା ଥାଏ । ମାତ୍ର ନିଜର ଆବଶ୍ୟକତା ପୂରଣ କରିବାକୁ ଟଙ୍କା ନଥାଏ । “ବାପା”ଙ୍କର କ’ଣ କେବେ ଇଚ୍ଛା ହୁଏ ନାହିଁ ଭଲ ପୋଷାକଟେ ପିନ୍ଧିବା ପାଇଁ ବାହାରେ କିଛି ଭଲ ଖାଦ୍ୟ ଖାଇବା ପାଇଁ । ହେଲେ କାଳେ କୋଉଠି ନିଜ ସନ୍ତାନର ଭରଣ ପୋଷଣରେ ଉଣା ରହିଯିବ ସେଥିପାଇଁ ସେହି “ବାପା” ନିଜର

ଖୁସିକୁ ପିଲାମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଜଳାଞ୍ଜଳୀ ଦେଇଦିଅନ୍ତି । “ବାପା” ନିଜ ସନ୍ତାନର ଉନ୍ନତ ଭବିଷ୍ୟତ ପାଇଁ ନିଜର ସବୁକିଛି ତ୍ୟାଗ କରିଦିଅନ୍ତି । “ବାପା” ଏକ ଆଲୋକରଶ୍ଳି ସଦୃଶ ସନ୍ତାନକୁ ଅନ୍ଧାର ଦୁନିଆରୁ ବାଟ କଟାଇ ନିଅନ୍ତି ଏକ ସୁନ୍ଦର ଓ ଆଲୋକିତ ଭବିଷ୍ୟତ ଆଡ଼କୁ ।

ପିଲାଯେବେ ଛୋଟବେଳେ ବାପାଙ୍କ ସାଙ୍ଗରେ ମନ୍ଦିରକୁ ଯାଉଥାଏ । ମାତ୍ର ମନ୍ଦିରରେ ଭିଡ଼ଯୋଗୁଁ ଭଗବାନଙ୍କୁ ଦର୍ଶନ କରିବା ପିଲା ପକ୍ଷରେ ସମ୍ଭବ ହେଇନଥାଏ । ସେତେବେଳେ ତା’ ବାପା ତାକୁ ନିଜ କାନ୍ଧରେ ବସାଇ ମନ୍ଦିରର ଭଗବାନଙ୍କୁ ଦର୍ଶନ କରାଇଥାନ୍ତି । ମାତ୍ର ସେହି ଅବୋଧ ପିଲାଟି ଜାଣି ପାରିନଥାଏ ଯେ, ଯାହା କାନ୍ଧରେ ବସି ସେ ପଥରର ଭଗବାନଙ୍କୁ ଦର୍ଶନ କରୁଛି । ସେହି ଲୋକ ହିଁ ତା’ର ପ୍ରକୃତ ଭଗବାନ । ତା’ବାପା ସେ ମନ୍ଦିରର ପଥର ନୁହେଁ । ଦୁନିଆର ପ୍ରକୃତ ସତ୍ୟ “ବାପା” ।

“ପିତା ସର୍ଗ,

ପିତା ଧର୍ମ, ପିତା ହିଁ ପରମ ତପ ।

ପିତରି ପ୍ରତିମା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ,

ପ୍ରିୟନ୍ତି ସର୍ବ ଦେବତା” ।

ଶେଷରେ ସେହି ପରମ ପୁରୁଷଙ୍କ ପାଇଁ ଗୋଟେ ସାଧରଣ ।

“ପିତା ରୋଟି ହେଁ, କପଡ଼ା ହେଁ, ମକାନ ହେଁ,

ପିତା ନହେଁ ସେ ପରିଧେକା ବଡ଼ା ଆଶ୍ୱମାନ ହେଁ ।

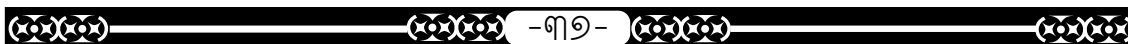
ପିତା ହେଁ ତୋ ଘର ମେ ପ୍ରତିଫଳ ରାଗ ହେଁ,

ପିତା ସେ ହିଁ ମାଆ କା ରୁଡ଼ି, ସିନ୍ଦୂର, ସୁହାର ହେଁ ।

ପିତା ହେଁ ତୋ ବଚେକା ସାରେ ସପ୍ତେ ହେଁ,

ପିତା ହେଁ ତୋ ବଜାର ଏକ ସାରେ ଶିଲୋନୀ ଆପ୍ତନାହେଁ ।

- ୦ -

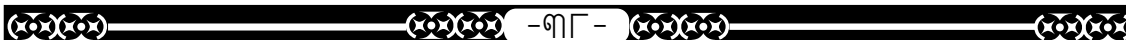
ନାଗରିକତା ସଂଶୋଧନ ଆଇନ - ୨୦୧୯

ସୂର୍ଯ୍ୟପ୍ରକାଶ ପାଢ଼ୀ
+୩ ପ୍ରଥମବର୍ଷ (କଳା)

ନାଗରିକତା ସଂଶୋଧନ ଆଇନ୍ ଏହା ଲୋକସଭାରେ ଏହା ୯ ଡିସେମ୍ବର ୨୦୧୯ରେ ଏହା ପରିଶିତ ହୋଇଥିଲା । ଏହା ପରେ ଡିସେମ୍ବର ୧୨ ତାରିଖରେ ରାଷ୍ଟ୍ରପତିଙ୍କର ହସ୍ତାକ୍ଷର ହେବା ପରେ ଏହା ଏକ କାନୁନ୍‌ରେ ପରିଣତ ହେଲା ଏବଂ ଏହାପରେ ଏହା ହୋଇଗଲା ଏକ ଆସନ (Citizenship Amendment Act (CAA) 2019) । ଏହି ଆଇନ୍ ବଳରେ ପାକିସ୍ତାନ, ବାଙ୍ଗାଲାଦେଶ, ଆଫଗାନିସ୍ତାନ ସେଠାରେ ରହୁଥିବା ଅନ୍ଧସଂଖ୍ୟକ ଯେଉଁମାନଙ୍କ ସହିତ ଧାର୍ମିକ ପ୍ରତାରଣା ହେଉଛି କିମ୍ବା ଯେଉଁମାନେ ୩୧ ଡିସେମ୍ବର ୨୦୧୪ରେ କିମ୍ବା ତାଠୁ ଆଗରୁ ଭାରତରେ ରହୁଥିବେ କିମ୍ବା ସେମାନଙ୍କୁ ପ୍ରତାରିତ କରି ବିଦା କରିଦିଆଯାଇଥାଏ ସୋମନଙ୍କୁ ଭାରତର ନାଗରିକତା ପ୍ରଦାନ କରିବା ପାଇଁ ଏହି ଆଇନରେ ପ୍ରବିଧାନ ରହିଛି ।

ଏହି ଆଇନ ଭାରତରେ ବାସ କରୁଥିବା ଭାରତୀୟ ନାଗରିକ କିମ୍ବା ଯେକୌଣସି ଧର୍ମର ଲୋକମାନଙ୍କର ନାଗରିକତା ଉପରେ ଏହାର ପ୍ରଭାବ ପଡ଼ିବ ନାହିଁ । ତେଣୁ କିଛି ପ୍ରସଙ୍ଗ ଉପରେ ଦେଶରେ ଏକ ପ୍ରକାରର ଅପ୍ରତିକର ପରିସ୍ଥିତି ସୃଷ୍ଟି ହୋଇଛି । ଯାହାର ଅତ୍ୟନ୍ତ ଦୁର୍ଗଭାଗ୍ୟ ଜନକ ଅଟେ । ତେଣୁ କିଛି ଏହି ଆଇନ ଏକ ସାଗତ ଯୋଗ୍ୟ ପଦକ୍ଷେପ ଅଟେ । ସମସ୍ତେ ଏହାର ସମର୍ଥନ କରିବା ଆବଶ୍ୟକ । ଏହି ଆଇନ କୌଣସି ଧର୍ମର ବ୍ୟକ୍ତିକୁ କ୍ଷତି ପହଞ୍ଚାଇବା ଏହାର ଲକ୍ଷ୍ୟ ନୁହେଁ । ତେଣୁ କିଛି ଆମେ ସମସ୍ତେ ଦେଶ ବାସୀ ଏକ ସରରେ ଏକାଠି ହୋଇ ଏହାର ସମର୍ଥନ ଆମର କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ଅଟେ ଓ ନିଜକୁ ଦଙ୍ଗା, ଗଣ୍ଡଗୋଳ ଇତ୍ୟାଦି ଅପ୍ରତିକର ଘଟଣାରୁ ଦୂରେଇ ରଖିବା ଅତ୍ୟନ୍ତ ଜରୁରୀ ।

- ୦ -

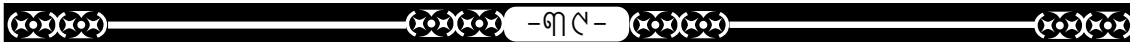
ବିରଜା କ୍ଷେତ୍ର ଯାଜପୁର

ଭାଗ୍ୟଲିପି ପଣ୍ଡା
+୩ ତୃତୀୟବର୍ଷ (କଳା)

ସମଗ୍ର ଭାରତବର୍ଷରେ ଯେତେ ପ୍ରସିଦ୍ଧ ଓ ପ୍ରମୁଖ ତୀର୍ଥସ୍ଥାନ ବିଦ୍ୟମାନ ଅଛି । ତନ୍ମଧ୍ୟରୁ ସାୟଂ ବ୍ରହ୍ମଦେବଙ୍କ ଦ୍ଵାରା ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ପବିତ୍ର ସ୍ଥାନ ‘ବିରଜାକ୍ଷେତ୍ର’ ଅଦ୍ଵିତୀୟ ଓ ଅତ୍ୟନ୍ତ ମହତ୍ତ୍ଵପୂର୍ଣ୍ଣ ଅଟେ । ଏହି ପବିତ୍ର ବିରଜାକ୍ଷେତ୍ରର ପରିଦର୍ଶନ ଓ କରୁଣାମୟା ମା’ ବିରଜାଙ୍କର ଦର୍ଶନ ମାତ୍ରକେ ମନୁଷ୍ୟର ସାତଜନ୍ମର ପାପ ସଂହାର ହୋଇଥାଏ । ତା’ର ସର୍ଗପ୍ରାପ୍ତି ହୋଇଥାଏ । ଏବଂ ଭକ୍ତଚିତ୍ତକୁ ଜନ୍ମ ମୃତ୍ୟୁ ବନ୍ଧନରୁ ମଧ୍ୟ ମୁକ୍ତି ମିଳିଥାଏ । ଓଡ଼ିଶାର ଅଷ୍ଟ ଶକ୍ତିପୀଠ ପୁରାଣ ପ୍ରସିଦ୍ଧ ଅଟେ । ସେହି ଶକ୍ତିପୀଠ ଗୁଡ଼ିକରେ ଝଙ୍କଡ଼ରେ ମା’ ସାରଳା, ବାଙ୍କିରେ ମା’ ଚର୍ଚ୍ଚିକା, ବାଣପୁରରେ ମା’ ଭଗବତୀ, କକଟ ପୁରରେ ମା’ ମଙ୍ଗଳା, ଶ୍ରୀକ୍ଷେତ୍ରରେ ପୁରୀରେ ମାଆ ବିମଳା, କଟକରେ ମା କଟକଚଣ୍ଡୀ, ତାଳଚେରରେ ମା’ ହିଙ୍ଗୁଳା ଓ ଯାଜପୁରରେ ମା’ ବିରଜା ଅଧିଷ୍ଠିତ, ତନ୍ମଧ୍ୟରୁ ଯାଜପୁରରେ ଅବସ୍ଥିତ ମା’ ବିରଜାଙ୍କ ପୀଠ ଅନନ୍ୟ ଅଟେ ।

ଅତୀତରେ ଯାଜପୁର ବୌଦ୍ଧପୀଠ ରୂପେ ମଧ୍ୟ ପ୍ରସିଦ୍ଧି ଲାଭ କରିଥିଲା । ଯାଜପୁରର ରତ୍ନଗିରି ଓ ବିଭିନ୍ନ ଅଞ୍ଚଳରୁ ସଂଗୃହୀତ ଅନେକ ବୌଦ୍ଧ କୀର୍ତ୍ତି ମଧ୍ୟ ଏବେ ଆବିଷ୍କୃତ ହେଉଛି । ଯାଜପୁରରେ ମୁସଲମାନ ମାନଙ୍କର ମସଜିଦ୍ ମଧ୍ୟ ରହିଛି । ଏହିପରି ବିଭିନ୍ନ ପ୍ରମାଣ ଓ ତଥ୍ୟ ରହିଛି ଯେଉଁଥିରୁ ଜଣାଯାଏ । ଯାଜପୁର ଏକ ସର୍ବ ଧର୍ମ ସମନ୍ୱୟର ପୀଠ ଅଟେ । ଯାଜପୁରର ଉନ୍ନତ କଳାକୃତି ଭାବରେ ‘ଚଣ୍ଡେଶ୍ଵର’ ଗ୍ରାମରେ ଏକ ଶୁଭସମ୍ପଦ ବିରଜାମାନ । ରାଜା ଯଯାତି କେଶରୀଙ୍କର ରାଜତ୍ଵର କାଳରେ ଏହି ଶୁଭସମ୍ପଦି ନିର୍ମାଣ କରିଥିଲେ । ଏଣୁ ଏହି ଶୁଭସମ୍ପଦି ତାଙ୍କ ବିଜୟର କୀର୍ତ୍ତିର ପରିଚୟ ପ୍ରଦାନ କରିଥାଏ । ଅନେକ ବିଧର୍ମୀ ଲୋକ ମଧ୍ୟ ଏହି ସମ୍ପଦିକୁ ଧ୍ଵଂସ କରିବାକୁ ପ୍ରଚେଷ୍ଟା କରି ମଧ୍ୟ ତାକୁ ଧ୍ଵଂସ କରିବାରେ ସଫଳ ହୋଇପାରିନଥିଲେ ।

ମା’ ବିରଜା ଦେବୀଙ୍କର ମୂର୍ତ୍ତିଟି ଏକ କୃଷ୍ଣ ବର୍ଣ୍ଣର ଚିତ୍ରିତ ମୁଗୁନି ପ୍ରସ୍ତର ସଦୃଶ ପରିଦୃଶ୍ୟ । ଏହି ମୂର୍ତ୍ତିଟି ମା’ଙ୍କର ପ୍ରାୟ ୩.୫ଫୁଟ (ଅନୁମାନ) ଅଟେ । ମା’ ବିରଜା ଦ୍ଵିଭୁଜା ଓ ସିଂହବାହିନୀ । ମା’

କିଜ୍ଞାପା

ବିରଜା ମହିର୍ଷମର୍ଦ୍ଦିନୀ ଦେବୀ ରୂପେ ଭକ୍ତଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ଆଶ୍ୱିନ ମାସ ଅମାବସ୍ୟା ପରେ ପ୍ରତିପଦ ତିଥି ଠାରୁ ନବମୀତିଥି ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ପୂଜାପାଆନ୍ତି । ମା ବିରଜାଙ୍କର ନବରାତ୍ରୀରେ ମହିଷ ବଳୀ ମଧ୍ୟ ଦିଆଯାଉଥାଏ । ମା' ବିରଜାଙ୍କର ରଥଯାତ୍ରା ମଧ୍ୟ ପାଳିତ ହୁଏ । ମାଆ ବିରଜାଙ୍କର ରଥର ନାମ ସିଂହଧ୍ୱଜ । ଏହା ହିଁ ଏହି ପୀଠର ତାପ୍ତର୍ଯ୍ୟ ଅଟେ । ଓଡ଼ିଶାର ଶ୍ରୀକ୍ଷେତ୍ରରେ ଅଧିଷ୍ଠିତ ଜଗନ୍ନାଥଙ୍କର ନାମାନୁସାରେ ସାରା ଓଡ଼ିଶାରେ ଜଗନ୍ନାଥ ପଞ୍ଜିକା ଅନୁସାରେ ପୂଜାପର୍ବପାଳନ କରାଯାଏ । କିନ୍ତୁ ଯାଜପୁରରେ ବିରଜା ମା'ଙ୍କ ନାମାନୁସାରେ 'ବିରଜା ପଞ୍ଜିକା' ରହିଛି । ଏହା ହିଁ ଯାଜପୁର ଜିଲ୍ଲାର ବିଶେଷତ୍ୱ ଅଟେ । ଏହି ପବିତ୍ର କ୍ଷେତ୍ରର ଏକ ପୌରାଣିକ ବିଶେଷତ୍ୱ ରହିଛି । ଗନ୍ଧାସୁର କଠୋର ତପସ୍ୟା କରି ଭଗବାନ ଶିବଙ୍କୁ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ କରାଇ ବରପ୍ରାପ୍ତି କରିଥିଲା । ଭକ୍ତ ବଳରେ ବଳିୟାନ ହୋଇ ସେ ତ୍ରିପୁରକୁ ନିଜେ କାରାୟତ କରି ରଖିଥିଲା । ପରେ ତା'ର ଅତ୍ୟାଚାର ସହ୍ୟ ନକରି ପାରି ଭଗବାନ ବିଷ୍ଣୁ ତାକୁ ବନ୍ଦ କରିଥିଲେ । ଗନ୍ଧାସୁରର ମସ୍ତକ ବିହାର ରାଜ୍ୟର ଫଲଗୁ ନଦୀତଟରେ ପଡ଼ିବାରୁ ସେହି ସ୍ଥାନଟି ପବିତ୍ର 'ଶିରୋଗନ୍ଧାକ୍ଷେତ୍ର' ଭାବରେ ପ୍ରସିଦ୍ଧି ଲାଭ କଲା । ଗନ୍ଧାସୁରର ପାଦ ଦକ୍ଷିଣ ଭାରତର ରାଜମହେନ୍ଦ୍ରୀ ସନ୍ନିକଟ ଗୋଦାବରୀ ନଦୀ ତଟରେ ପଡ଼ିବାରୁ 'ପାଦଗନ୍ଧାତୀର୍ଥ' ଭାବରେ ପ୍ରସିଦ୍ଧି ଲାଭ କଲା । ଗନ୍ଧାସୁରର ନାଭି ବୈତରଣୀ ନଦୀ ତଟରେ ଥିବା ବିରଜା କ୍ଷେତ୍ରର ଐଶାନ କୋଣରେ ପଡ଼ିବାରୁ ତାହା 'ନାଭିଗନ୍ଧାତୀର୍ଥ' ନାମରେ ପ୍ରସିଦ୍ଧି ଲାଭ କଲା । ଏହି ବିରଜା କ୍ଷେତ୍ରରେ ନାଭିଗନ୍ଧାଟି ରହିଛି । ଲୋକମାନେ ପିତୃପିଣ୍ଡ ଓ ମହାଲକ୍ଷ୍ମୀ ପିଣ୍ଡକୁ ଏହି ବିରଜା କ୍ଷେତ୍ରରେ ନେଇ ପକାଇଥାନ୍ତି । ଏହି ପିତୃପିଣ୍ଡ ଦାନ ପରେ ବ୍ରାହ୍ମଣ ପରାମର୍ଶ କ୍ରମେ କଦଳୀ ପତ୍ରରେ ଥିବା ପିଣ୍ଡକୁ ନେଇ ନାଭିଗନ୍ଧାରେ ଲୋକମାନେ ବିସର୍ଜନ କରନ୍ତି । କାରଣ ଏହି ପିତୃ ପୁରୁଷଙ୍କୁ ଦିଆଯାଇଥିବା ପିଣ୍ଡ ଯାଇ ଗଙ୍ଗାରେ ବାହାରେ । କାରଣ ଏହି ନାଭିଗନ୍ଧାଟି ଯାଜପୁରରୁ ଆରମ୍ଭ ହୋଇ ଏକ ସୁତଙ୍ଗ ସଦୃଶ ଯାଇ ଗଙ୍ଗା ନିକଟରେ ବାହାରିଛି । କାରଣ ଏହା ଶାସ୍ତ୍ର ସମ୍ମତ ଅଟେ ଯେ, ନାଭିଗନ୍ଧାରେ ପିଣ୍ଡଦାନ କଲେ ସପ୍ତପୁରୁଷ ଉଦ୍ଧାର ହୋଇଥାନ୍ତି ।

ମା' ବିରଜାଙ୍କର ମୁଖାରବିନ୍ଦ ଦର୍ଶନ କରିବା କ୍ଷଣି କୋଟି ଜନ୍ମର ପାପରୁ ମୁକ୍ତି ମିଳିଥାଏ । ଲକ୍ଷ ଲକ୍ଷ ଭକ୍ତ ଗଣ ଏହି ପବିତ୍ର ଧର୍ମପୀଠକୁ ଦର୍ଶନ କରିବା ନିମନ୍ତେ ଆଗମନ କରିଥାନ୍ତି । କପିଳ ସଂହିତାରେ ବର୍ଣ୍ଣିତ ଅଛି ଯେ, ଦଶ ସହସ୍ର ବର୍ଷ କାଶ୍ୟାପୀରେ ବାସ କରି କାଶ୍ୟା ବିଶ୍ୱନାଥଙ୍କର ପୂଜାର୍ଚ୍ଚନା କରିବା ହେତୁ ଯେତିକି ପୁଣ୍ୟ ଫଳ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ । ଜନ୍ମ ନକ୍ଷତ୍ର ଉତ୍ସବରେ ଥରେ ମାତ୍ର ମା' ବିରଜା ଦେବୀଙ୍କର ଦର୍ଶନରେ ଭକ୍ତଜନ ସେତିକି ପୁଣ୍ୟଫଳ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥାଏ । ତେଣୁ ଦୟାମୟୀ, କରୁଣାମୟୀ,

ପାପବିନାଶିନୀ, ଶତ୍ରୁସଂହାରିଣୀ, ମା' ବିରଜା ଯୁଗ ଯୁଗ ଧରି ଧରାଧାମକୁ ଅଭୟ ପ୍ରଦାନ କରିଆସୁଛନ୍ତି ଏବଂ କରୁଥିବେ ମଧ୍ୟ । ଯାଜପୁର ଜିଲ୍ଲାକୁ ରକ୍ଷା କରିଆସିଛନ୍ତି । କରୁଣାମୟୀ ବିନ୍ଦ୍ୟ ବାସିନୀ ପାପବିନାଶୀ, ଦୁଃଖନାସିନୀ, କ୍ଳାବଦୀ ମନ୍ଦିରେ ପୂଜିତା । ମା' ଶକ୍ତି ସରୂପିଣୀ ଅଭୟଦାୟିନୀ ଅଯୋନୀ ସଂଭୂତା ମା' ବିରଜାଙ୍କ ପାଦପଦ୍ମରେ କୋଟି କୋଟି ପ୍ରଣତି ।

- ୦ -

ବାପା

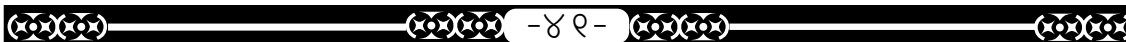
ସଂଗ୍ରାମ କୁମାର ଯେନା
+୩ ଦ୍ଵିତୀୟବର୍ଷ (କଳା)

ବାପା ଶବ୍ଦଟି ସମସ୍ତେ ଉଚ୍ଚାରଣ କରିବାକୁ ଯଥେଷ୍ଟ ସାହାସ ଖୋଜନ୍ତି ନିଶ୍ଚୟ । କାରଣ ସନ୍ତାନ ଯେତେ ପ୍ରିୟ ତଥା ଯେତେ ଦୁଃଖ ଦେଲେ ମଧ୍ୟ ସେ ବାପାଙ୍କ ପାଖରେ ସର୍ବଦା ନମ୍ର ଓ ଉଦ୍‌ବିଗ୍ନ ଆଚରଣ କରିଥାଏ । ଦୁନିଆରେ ଅଧିକାଂଶ ବ୍ୟକ୍ତି ମା'ଙ୍କ ବିଷୟରେ ଲେଖିବାକୁ ତଥା କହିବାକୁ ଭଲ ପାଉଥିବା ବେଳେ ମାତ୍ର କେତେଜଣ ବାପାଙ୍କ ବିଷୟରେ ଲେଖିଥାନ୍ତି ।

ମା' ସନ୍ତାନ ଯେତେ ଦୁଃଖ ହେଲେ ତା'ର ଦୋଷ ସବୁବେଳେ ଲୁଚେଇବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରିଥାଏ । ସ୍ଵେହର ସାଗରରେ ସେ ନିଜର ପିଲାଟି ଦୋଷକୁ ଘୋଡ଼ାଇ ଦେଇଥାଏ । କିନ୍ତୁ ବାପା ଶାସନର ପ୍ରଥାରେ ତାକୁ ଶାସିତ କରିବାକୁ ପଛଘୁଞ୍ଚା ଦେଇନଥାନ୍ତି । ଏଥିପାଇଁ ନୁହଁ ଯେ ତା' ପିଲାକୁ କଷ୍ଟ ଦେବାପାଇଁ ବରଂ ତା'ର ଭୁଲକୁ ସୁଧାରିବା ପାଇଁ ତଥା ଉଚିତ୍ ମାର୍ଗକୁ ଆଣିବା ପାଇଁ ।

ବାପା ସବୁବେଳେ ଅହରହ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଦେଖିଥାନ୍ତି ନିଜର ସନ୍ତାନକୁ ଅନ୍ଧାରରୁ ଆଲୋକକୁ ଆଣିବାପାଇଁ । ସବୁବେଳେ ନିଜର ଜୀବନର ପ୍ରତି ମୁହୂର୍ତ୍ତକୁ କୌଣସି କାର୍ଯ୍ୟରେ ଲିପ୍ତ କରି ଅର୍ଥ ଯୋଗାଡ଼ କରି ସନ୍ତାନର ଖାଦ୍ୟ, ବସ୍ତ୍ର ଠାରୁ ଆରମ୍ଭ କରି ସମସ୍ତ ଆବଶ୍ୟକୀୟ ପଦାର୍ଥର ଭରଣପୋଷଣ କରିବାପାଇଁ । ଘରର ମେରୁଦଣ୍ଡ ସଦୃଶ ସବୁବେଳେ ପୁଅ ଝିଅଙ୍କ ଖୁସି ଦେଖିବାକୁ ସେ ଜୀବନରେ ଅନେକ କଷ୍ଟ ସହିଥାନ୍ତି ।

କିନ୍ତୁ ଆଜିର ଏ ସ୍ଵାର୍ଥପର ସମାଜ କେବଳ ବାପାର କାର୍ଯ୍ୟକୁ ଲକ୍ଷ୍ୟ କରେ । କାର୍ଯ୍ୟର ପଛରେ

କିଜ୍ଞାପା

ଲୁଚିଥିବା କଷ୍ଟ ଓ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟକୁ ବୁଝିପାରେନା । ବାପା ସବୁବେଳେ ଆମ ପାଇଁ ପ୍ରେରଣାର ଉତ୍ସ ପାଲଟିଆ'ନ୍ତି -ଜଣେ ପିତା କେବେ ଚାହିଁବେ ନାହିଁ ତାଙ୍କ ସନ୍ତାନ ତାଙ୍କ ପରି କଷ୍ଟ ସହୁ ବୋଲି । ସେ ବିତେଇଥିବା ଦିନର କିପରି ପୁନରାବୃତ୍ତି ନ ହେଉଁ ସେଥିପାଇଁ ମଧ୍ୟ ସେ ନିଜ ତରଫରୁ ସମସ୍ତ ବ୍ୟବସ୍ଥା କରିଥାଏ ।

କହିବାର ତାପୂର୍ଯ୍ୟ ନୁହେଁ ଯେ ମା' ଆମ ପାଇଁ କିଛି କରନ୍ତି ନାହିଁ ବରଂ କହିବାର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ବାପାଙ୍କ କଷ୍ଟ ଓ କାର୍ଯ୍ୟ ସତରେ ଆମ ପାଇଁ କେତେ ମହନୀୟ । ବାପାଙ୍କର ସର୍ବଦା ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ସନ୍ତାନ ଭଲ କାର୍ଯ୍ୟରେ ନିଯୁକ୍ତି ପାଉ କିନ୍ତୁ ଆଜିର ଛାତ୍ରମାନେ ବାପାଙ୍କ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭୁଲି ଶିକ୍ଷା ନା'ରେ ମନୋରଞ୍ଜନ ଧର୍ମୀ କାର୍ଯ୍ୟରେ ଲାଗି ରହନ୍ତି । ଅବଶ୍ୟ ସବୁ ଛତୁଙ୍କ ପକ୍ଷେ ଏହା ଘଟୁନାହିଁ । ଅନେକ ଆଦର୍ଶ ଛତୁ ସେମାନଙ୍କ ବାପାଙ୍କ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ପାଇଁ ନିଶ୍ଚୟ ଲକ୍ଷ୍ୟସ୍ଥଳରେ ପହଞ୍ଚୁଛନ୍ତି ।

ବାପାଙ୍କ ଅର୍ଜିତ ଟଙ୍କାରେ ବହୁତ ପ୍ରକାର ମନୋରଞ୍ଜନ କରୁଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁସେ ପଇସାର ମୂଲ୍ୟ ବୁଝିବାକୁ ସେମାନେ ଅସମର୍ଥ । ବାପା କାହିଁକି ସେ ପଇସା ରୋଜଗାର କରି ଆଣୁଛନ୍ତି ତାକୁ ବୁଝିବାକୁ ନାରାଜ । ଭବିଷ୍ୟତରେ ବଡ଼ହେଲେ ସବୁ ସୁଯୋଗ ହରାଇସାରିଲେ ଓଲଟା ବାପାଙ୍କୁ କହିବେ ତମେ ଆମକୁ ଶିକ୍ଷା କି ଧନ ଠିକ୍ ସମୟରେ ଦେଇନା । ଆଉ ବୃଦ୍ଧ ବାପାଙ୍କୁ ଘରୁ ବାହାର କରିବାକୁ ବି ପଛଘୁଞ୍ଚା ଦିଅନ୍ତିନି ।

ମହାପୁରୁଷ କହିଯାଇଛନ୍ତି -

- ୧) ବାପା ଥିଲେ ପୁଅ ସଭାରେ ହାରେନି ।
- ୨) ବାପା ଥିଲେ ପୁଅ ଗରିବ ହୁଏନି ।
- ୩) ବାପା ଥିଲେ ପୁଅ ଚିତ୍ରାରେ ପଡ଼େନି ।
- ୪) ବାପା ଥିଲେ ପୁଅ ସାହସ ଭାଙ୍ଗେନି ।
- ୫) ବାପା ଥିଲେ ପୁଅ ଅନ୍ୟକୁ ପଇସା ମାଗେନି ।
- ୬) ବାପା ଥିଲେ ପୁଅ ଦାୟାତ୍ୱ ନିଏନି ।
- ୭) ବାପା ଥିଲେ ପୁଅ ଚଗଲା ହୁଏନି ।
- ୮) ବାପା ଥିଲେ ପୁଅ ମା'କୁ ଭୁଲେନି ।

ଦୁନିଆରେ କେବଳ ବାପା ହିଁ ଏଭଳି ଲୋକ ଅଟନ୍ତି ଯିଏକି ସବୁବେଳେ ଚାହାଁନ୍ତି, ମୋ ସନ୍ତାନ ମୋଠୁ ଅଧିକ ସଫଳ ପାଉ ।

- ୦ -

ଅନୁଭୂତି

ମଧୁସୂତା ତ୍ରିପାଠୀ
+୨ ପ୍ରଥମବର୍ଷ

ପିଲାଦିନେ ସାଙ୍ଗସାଥୀ ମେଳରେ ପାଠପଢ଼ିବା ହେଉଛି ଏକ ଆଗ୍ରହ ପୂର୍ଣ୍ଣ କାର୍ଯ୍ୟ । ସାଙ୍ଗ ହେଉଛି ଏକ ଏପରି ମୂଲ୍ୟବାନ ଜିନିଷ ଯାହାକି ସବୁଠାରୁ ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ । ପ୍ରାୟତଃ ସାଙ୍ଗମାନଙ୍କ ସହିତ ପିଲାଦିନର ସେ ସମୟ କିପରି ଶିଘ୍ର ଶିଘ୍ର ଅତିବାହିତ ହୋଇଗଲା । ତାହା ହୁଏତ ମୁଁ ଆଲୋଚନା କରିବାକୁ ଚାହିଁଲେ ବି କରିପାରୁନି କାରଣ ସେ କଥା ଭାବିବାରୁ ଆଖିରେ ସେ ଦିନର ଛବି ନାଚିଉଠୁଛି । ଏବଂ ଆଖିରେ ଲୁହ ଆସିଯାଉଛି । ସେ ଦିନର ସାଙ୍ଗସାଥୀ ମାନଙ୍କ ସହିତ ଖେଳିବା । ଆମଚୋରିକରିବା, ଝଗଡ଼ାଲାଗିବା ସହିତ ପୁଣି ମିଳାମିଶା ହୋଇ ପୁଣି ଖେଳିବା ଏହିପରି ସମୟ ଅତିବାହିତ ହୋଇଚାଲିଲା । ସ୍କୁଲରୁ ହାଇସ୍କୁଲ, ହାଇସ୍କୁଲରୁ କଲେଜ ଏହିପରି ଶ୍ରେଣୀ ପରେ ଶ୍ରେଣୀ ବଢ଼ିଚାଲିଲା । କିନ୍ତୁ ଶେଷ ଅବସ୍ଥାରେ ଏପରି ହେବ ମୁଁ କେବେ ଭାବି ନଥିଲି । ଦଶମ ଶ୍ରେଣୀରେ କିଏ କେମିତି ପାସ୍ କରିଗଲେ ଆଉ ଯାଇ କଲେଜରେ ପଢ଼ିଲେ ମୁଁ କଲେଜରେ ପଢ଼ିବାରୁ ଦେଖାତେ ଏକା କେହି ସ୍କୁଲ ବେଳର ସାଙ୍ଗ ନାହାନ୍ତି । ମୁଁ ଭାବିଲା ବେଳକୁ ଗୋଟାଏ ଗୋଟାଏ ଦିନ ଏବଂ ଗୋଟାଏ ଗୋଟାଏ ରାତି ବିତିଯାଉଛି । କିନ୍ତୁ କେହି ମିଳିନାହାନ୍ତି ଲାଗୁଛି ଯେମିତି କଳା ବାଦଲ ମଝିରେ ଗୋଟାଏ ଗୋଟାଏ ସଫା ତାରା ଲୁଚିଯାଇଛି । ହୁଏତ କଳା ବାଦଲ ତାଙ୍କୁ ତା'ର କୋଳରେ ଘୋଡ଼ାଇ ରଖୁଛି । ଏହିପରି ଅନୁଭବ ହେଉଛି ସେମାନେ ମତେଛାଡ଼ି କୁଆଡ଼େ ଚାଲିଗଲେ ହୁଏତ ମୁଁ ତାଙ୍କୁ ଆଉ ଖୋଜିଲେ ପାଇବି କି ନାହିଁ ତାହା ମୁଁ ଜାଣିନି ସେମାନେ ବୋଧେ ମୋ ଉପରେ ଅଭିମାନ କରିଛନ୍ତି ।

ମୁଁ ଭଗବାନଙ୍କ ନିକଟରେ ପ୍ରାର୍ଥନା କରୁଛି ସାଙ୍ଗପାଖରୁ ଅନ୍ୟ ଏ ସାଙ୍ଗକୁ ଦୂରେଇ ଦେବା କେତେ କଷ୍ଟ ତାହାମୁଁ ଏବେ ଅନୁଭବ କରୁଛି । ଜଳବିନା ଜୀବନର ଯେପରି କିଛି ମୂଲ୍ୟନାହିଁ । ସେହିପରି ସାଙ୍ଗ ମାନଙ୍କ ବିନା ଜୀବନର କିଛି ମୂଲ୍ୟ ନାହିଁ । ମୁଁ ଆଜିକି ମୋର ପିଲାଦିନର ସାଙ୍ଗମାନଙ୍କୁ ଅପେକ୍ଷା କରିଛି । ସେମାନେ କେବେ ମୋ ପାଖକୁ ଫେରିବେ ତାହା ହୁଏତ ଜାଣିନି । କିନ୍ତୁ ମୁଁ ଅପେକ୍ଷା କରିବି । ସେହି ପିଲାଦିନର ସମୟ ଆଉ ସେହି ପିଲାଦିନର ସାଙ୍ଗସାଥୀ ମାନଙ୍କୁ । ଆଉ ମୋର ମୂଲ୍ୟବାନ ଜିନିଷ

- ୦ -

ବନ୍ଧୁତା

ଅରୁନ୍ଧତୀ ସାହୁ

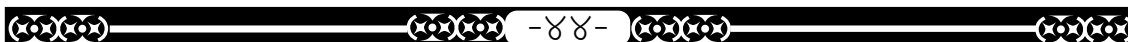
ମନୁଷ୍ୟମାନେ ଭଗବାନଙ୍କର ଉପହାର ସରୂପ । ଏହି ମନୁଷ୍ୟମାନେ ଭଗବାନଙ୍କଦ୍ୱାରା ସୃଷ୍ଟି । ମନୁଷ୍ୟମାନେ ସମସ୍ତଙ୍କ ଠାରୁ ଭିନ୍ନ । ମନୁଷ୍ୟର କଥା କହିବାର ଦକ୍ଷତା, ଭାବିବାର ଦକ୍ଷତା, ବୁଝିପାରିବାର ଦକ୍ଷତା, ପଢ଼ିବାର ଶୈଳୀ, ପ୍ରକୃତି, ରଚିତ୍ର ଏବଂ ବ୍ୟବହାର ଇତ୍ୟାଦି ଅନ୍ୟ ସମସ୍ତଙ୍କ ଠାରୁ ଭିନ୍ନ ।

ବନ୍ଧୁତା ଏପରି ଏକ ଶବ୍ଦ, ଯାହା ଶୁଣିବା ମାତ୍ରେ ଦେହରେ ସିନ୍ଦୂରଣ ଖେଳିଯାଏ । ଗୋଟିଏ ମଣିଷପାଇଁ ବନ୍ଧୁତା ନିହାତି ଦରକାର । କେହି ଜଣେ ବି ନିଜର ବନ୍ଧୁ ବିନା ଗୋଟିଏ ଆନନ୍ଦଦାୟକ ଜୀବନ ଜାଇଁପାରିବ ନାହିଁ । ଆମର ଦୈନନ୍ଦିନ ଜୀବନରେ ବନ୍ଧୁତା ଆମେ ସବୁବେଳେ ଆବଶ୍ୟକ କରୁ । ଆମର ଏମିତି ଏକ ବନ୍ଧୁ ଦରକାର । ଯିଏ ନିଜର ବନ୍ଧୁକୁ ନିଃସ୍ୱାର୍ଥରେ ସବୁବେଳେ ସବୁ ପରିସ୍ଥିତିରେ ସାହାଯ୍ୟ କରିବାକୁ ଆଗେଇ ଆସୁଥିବ । ଏବଂ ତା'ର ଦୁଃଖ ସୁଖରେ ତା' ସାଥରେ ଥିବ । ତାହାକୁ ପ୍ରକୃତ ବନ୍ଧୁ କୁହାଯାଏ । ଗୋଟିଏ ପ୍ରକୃତ ବନ୍ଧୁ ନିଜର ବନ୍ଧୁକୁ ତା'ର ହୃଦୟରେ ରହିବା ପାଇଁ ଜାଗା ଦେଇଥାଏ । ପ୍ରକୃତ ବନ୍ଧୁ ପ୍ରତି ମୂର୍ତ୍ତ୍ୟରେ, ପ୍ରତି ପରିସ୍ଥିତିରେ ନିଜ ବନ୍ଧୁ ସହିତ ରହିଥାଏ । ଆମେ ଜାଇଁ ଥିବା ଯାଏ, ସିଏ ଆମ ସାଥରେ ଥାଏ ।

ବନ୍ଧୁତା ଭଗବାନଙ୍କଠାରୁ ମିଳିଥାଏ । ଏହା ଭଗବାନଙ୍କର ଆର୍ଶୀବାଦ । ଏହା ହେଉଛି ଦୁଇ ଶରୀରର ଗୋଟିଏ ଆତ୍ମା ସଦୃଶ । ବନ୍ଧୁତାକୁ ଦେଖୁଥିବା, ଆଦାତ କରିଥିବା, ସ୍ମରଣ କରିଥିବା, ବନ୍ଧୁତାକୁ କେବଳ ହୃଦୟରେ ହିଁ ଅନୁଭବ କରିଥିବ । ଏହା ହେଉଛି ତ୍ୟାଗ, ସ୍ନେହ ଏବଂ ବିଶ୍ୱାସର ପ୍ରତୀକ ।

“Friend is a quick action,
But friendship is a sloul
repending fruit”.
Aristotle

- 0 -

ବର୍ତ୍ତମାନର ନିର୍ଯ୍ୟାତିତ ଓ ପ୍ରବୃଷିତ ସେହି ଭାରତ ମା' ମୁଖରୁ ପଦେ

ରାନୀ ପଣ୍ଡା
+୩ ପ୍ରଥମ ବର୍ଷ (କଳା)

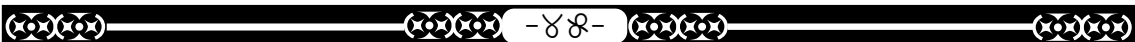
ସେହି ଦିନ ବି ସବୁଦିନ ପରି ମୁଁ ଆମ ଦାଣ୍ଡ ଦୁଆର ଚଟାଣ ଉପରେ ବସି କିଛି ଗୋଟାଏ ଭାବୁଥାଏ । ବାସ୍ ଏ ପ୍ରାକୃତିକ ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟର ରୂପକ ଅନୁଭବ କରୁଥାଏ । ମୋ ମନର ସେତେବେଳେ ଏକ ମାତ୍ର ଉଦ୍‌ବେଗ କିଛି ଗୋଟ ଲେଖିଯାଆନ୍ତି କି ଏହି ଶାନ୍ତ କୋମଳ, ସୁଶୀଳ ପରିବେଶକୁ ଦେଖି ।

ଠିକ୍ ଏହି ସମୟରେ ମୋର କର୍ଣ୍ଣପାତ ହୋଇଛି ଏକ ନାରୀର କ୍ରନ୍ଦନସ୍ଵର । ହଠାତ୍ ଭାବିଲି କିଏ, କିଏ, କାନ୍ଦୁଛି ? କେଉଁଠି ମୁଁ ତ କିଛି ବୁଝିପାରୁନି । ଏହା ତ ଅବଶ୍ୟ ଜଣେ ନାରୀର କ୍ରନ୍ଦନ ସ୍ଵର । ତେବେ କିଏ ସେହିନାରୀ କ'ଣ ହୋଇଛି ତାଙ୍କର ? କିଏ କାନ୍ଦୁଛି । ମୁଁ କ'ଣ ହୋଇଛି ତୁମର ଏଇଠିକି ଆସ ।

(ଧିରେ ଧିରେ ଆସୁଛନ୍ତି ଜଣେ ଅନାମନଧ୍ୟାନାରୀ ଅବହେଳିତ ବେଶ, ଜୀର୍ଣ୍ଣ, ଶୀର୍ଣ୍ଣ, ଶରୀର, ମଳିନ, ନାଲି, ଧଳା, ସବୁଜ, ରଙ୍ଗର ବସ୍ତ୍ରରେ ତନୁଗ୍ରୀ ଆଛାଦିତ । ଆଖିରେ ଲୁହ, ମନରେ କୋହ ଏବଂ ଦୁଇ ହସ୍ତ ପ୍ରସାରଣ ପୂର୍ବକ ମୋ ପାଖକୁ ଚାଲି ଚାଲି ଆସୁଛନ୍ତି) ।

-: ମତେ ଚିହ୍ନି ପାରୁନୁ! କିଏ ବୋଲି ପଚାରୁଛୁ କ'ଣରେ ପୁତ୍ର । ସେଇଦିନ କଥାକୁ ମନେପକା ଥରେ । ଯେଉଁ ଦିନ ଏଇ ତୁମର ମାତୃଭୂମି ଭାରତ ମା'କୁ ତୁମେ ମାନେ ମିଶି ସାଧାନ କରିଥିଲ ।

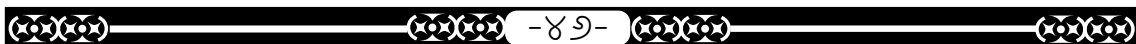
ଶେଷରେ ସେହି ଅନ୍ଧକାର ରାତ୍ରିର ଅବସାନ ହୋଇଥିଲା ସେଦିନ । ପୂର୍ବଦିଗ୍‌ବଳୟ ଗାଡ଼ି ଲୋହିତ ବର୍ଣ୍ଣର ଆଭାରେ ଉଦ୍‌ଭାସିତ ହୋଇ ଉଠିଲା । ପ୍ରତ୍ୟୁଷର ସ୍ଫୁଟି ହାସ୍ୟରେ । ଭାରତ ଇତିହାସରେ । ଏକ ନୂତନ ଯୁଗର ଆୟମାରମ୍ଭ ବିଷୟ ଘୋଷଣା କରିବାକୁ ଉଷାର ଆଗମନ ହେଲା । ରାତି ଅଧରୁ ଶୋଭାଯାତ୍ରାର କୋଳାହଳ ଜାତୀୟ ଓ ଭିତ୍ତିଗୀତର ମୂର୍ଚ୍ଛନା ବାଦ୍ୟ ଓ ଶଙ୍ଖ ନାଦରେ ଏ ପବିତ୍ର ଭାରତ ଭୂମି ମୁଖରିତ ହୋଇଉଠିଥିଲା ଏବଂ ସମଗ୍ର ରାଜ୍ୟର ଲୋକେ ରାତ୍ରିର ଅନ୍ଧକାର ଦୂର କରିବାକୁ ସତେ

ଯେପରି ଲାଗି ପଡ଼ିଥିଲେ । କେବଳ ‘ଭାରତ ମା’ କି ଜୟ’ ବିଜୟ ସ୍ଵାଗାନ୍ ରେ । କ’ଣ ସତରେ ସେହି ମହାନ ପୁରୁଷଙ୍କ ବଳୀଦାନ ବ୍ୟର୍ଥ ଯାଇଛି । ଆଜିର କ’ଣ ପରିସ୍ଥିତି ପାଇଁ ସହ ସହ ଦେଶ ଭିତ୍ତ ତାଙ୍କର ଜୀବନକୁ ଏଇ ମାଟିରେ ମିଶେଇ ଦେଇ ତୁମମାନଙ୍କୁ ସାଧାନତାର ସାଦ ଚଖାଇଥିଲେ । ଏହି ସାଧାନ ଦେଶରେ କେମିତି ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବେ ମୋର ସନ୍ତତି ମାନେ ଅସୁରକ୍ଷିତ । ସବୁଜମୟା ଧରାମୟା ଯେମିତି ଲାଗୁଛି ପାଲଟି ଯାଇଛି ଅଗ୍ନିମୟ ଜ୍ଵାଳାମୁଖୀ । ଚତୁଃପାର୍ଶ୍ଵରେ କେବଳ ହା ହା କାର ଧର୍ଷଣର ଚିତ୍କାର ଶୁଭୁଛି । ଆଜିର ସମୟରେ ନିଷ୍ଠେସିତ, ଅବହେଳିତ ନାରୀ ଯାହାକି ବିବାହ ପୂର୍ବରୁ ଏବଂ ବିବାହ ପରେ ମଧ୍ୟ ରାକ୍ଷାସ ଶଶୁ, ଶୁଶୁର, ସାମୀ ମଧ୍ୟ ନିରସ୍ର, ନିରାହ ନାରୀକୁ ସାମାନ୍ୟ ଯୌତୁକ ପାଇଁ ଜୀବନ୍ତ ଦଗ୍ଧ କରି ଦେଉଛି । ସାଧାନତାର ଏତେ ବର୍ଷ ପରେ ମଧ୍ୟ ଜଣେ ନାରୀ ଏକୃତିଆ ପଦାକୁ ବାହାରିବା କ୍ଷଣି ନିଜକୁ ସୁରକ୍ଷିତ ମନେ କରୁନି । ସତରେ ଏହି ସାଧାନ ଭାରତରେ ସେ ପରାଧୀନ । ସତରେ କ’ଣ ତା’ର ଅଧିକାର ନାହିଁ । ଏହି ସାଧାନତାର ଉପଭୋଗ କରିବାକୁ ତା’ର ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ପୂରଣ କରିବାକ. କୁନି କୁନି ପକ୍ଷୀଙ୍କ ପରି ଆକାଶରେ ଉଡ଼ି ଘୁରିବାକୁ । ମାତ୍ର କିଏ ବୁଝୁଛି ଏହି କଥା ? ମୁଁ ଅତିଷ୍ଠ ହୋଇଗଲିଣି ରେ ପୁତ୍ର । ଆଜିର କଳିଯୁଗରେ କେବଳ ନାରୀର ସୁଖ କଥା ନୁହେଁ ସତରେ କ’ଣ ଏହି ସର୍ବମୟା ଦେଶ ନର ରାକ୍ଷାସରୁ ଦେଶ ପାଲଟି ଯାଇଛି । କେବଳ ଏତିକି ନହେଁ ଏକ ପଟେ ମୋର କନ୍ୟା ସନ୍ତାନ ମାନେ ଏବଂ ଆଉ ଅନ୍ୟ ପଟେ ମୋର ଏହି ପ୍ରାକୃତିକ ପରିବେଶକୁ ମଧ୍ୟ ପ୍ରଦୂଷଣ କରି କରି ଚାଲିଛି ।

“ହେଇ ଦେଖୁ ଦେଖୁ ପାରୁଛୁ, ମୋର ମସ୍ତକକୁ ଯେଉଁ ମସ୍ତକରୁ ପବିତ୍ର ପତିତପାବନୀ ଗଙ୍ଗା ପ୍ରବାହିତ । ସେ ଆଜି ଅପବିତ୍ର ଦେଖୁପାରୁଛୁନା ମସ୍ତକ ଉପରେ ସକ୍ଷ ନୀଳର ଆକାଶକୁ ମିଶାଇଲୁ କ୍ଷେପଣାସ୍ତ୍ର ପରୀକ୍ଷା କରି କରି ମୋର ବାୟୁମଣ୍ଡଳକୁ କେତେ ଦୂଷିତ କରିଦେଉଛି । ଅମ୍ଳଜାନର ପରିମାଣ କମି କମି ଯାଉଛି ଅମ୍ଳଜାନ ନ ପାଇଲେ ଲୋକମାନେ ବଞ୍ଚିବେ କେମିତି । ମୋ ମୁଣ୍ଡ ଘୁରେଇ ଦେଉଛି ରେ ପୁତ୍ର ମୁଁ ପାଗେଲି - ହୋଇଯାଉଛି” । ହଁ! ଆହୁରି ଖୁବ୍ ଚାହା ମୋ ମୁହଁକୁ । କ’ଣ ଦେଖୁଛୁ । ଏ ଆଖିର ଲୁହରୁ କ’ଣ ବୁଝିପାରୁନୁ ମୋର ହୃଦୟ କେତେ ବେଦନା ଶକ୍ତ । “ଏତେ ଶିକ୍ଷା ପାଇଲ କ୍ଷୀନର ବିକାଶ ହୋଇପାରିଲା ନାହିଁ । ଶିକ୍ଷାଦ୍ଵାରା ଲକ୍ଷ କ୍ଷୀନର ଉପଯୋଗ କରି ମୋର ପ୍ରାକୃତିକ ସମ୍ବନ୍ଧର ସୁ-ବିନିଯୋଗ କରିପାରିଲ ନାହିଁ । ମୋର ପ୍ରାକୃତିକ ଶାନ୍ତି, କୋମଳ ପରିବେଶକୁ ଜାଣିଶୁଣି କୋଳାହଳ ସହ କରିଦେଲ । ଶବ୍ଦ ପ୍ରଦୂଷଣ ବଢ଼ିଗଲା, “ହୃଦ୍‌ରୋଗ ହେବ ନାହିଁ! ପ୍ରତିଦିନ ଶହ ଶହ ସଂଖ୍ୟାରେ ମୋର ପୁତ୍ର ସନ୍ତାନ ମାନେ ମୃତ୍ୟୁ ବରମ କରୁଛନ୍ତି । ମୋତେ ସୁରକ୍ଷା ଦେବ କିଏ । ସକ୍ଷ

❦❦❦❦ ❦❦❦❦❦❦❦❦ ❦❦❦❦

ପବିତ୍ର ରଘୁବ କିଏ? ନିଜର କେତେ ଭୁଲ ପାଇଁ କେତେ ଅସୁବିଧାର ସମ୍ମୁଖୀନ ହେବାକୁ ପଡୁଛି ତୁମମାନଙ୍କୁ । ଶୁଦ୍ଧ ଅମ୍ଳଜାନ ପାଇଁ ଟିକେ ଅମ୍ଳଜାନ କୋଠରୀ ଭିତରେ ଯାଇଁ” ନେବାକୁ ପଡୁଛି । ବର୍ତ୍ତମାନ ଶିକ୍ଷିତ ସହର ଭାବେ ଦୀଲୀକୁ ଜାମିୟୁବ ହେଲେ ଅଧିକ ଅସୁରକ୍ଷିତ, ପ୍ରଦୂଷଣ ଭାବରେ ଦୀଲୀ ଦେଶର ପ୍ରଥମ ସହର ଭାବରେ ଅଛି । ମୁଁ ଅତିଷ୍ଠ ହୋଇ ଗଲିଣି ପୁତ୍ର । ମୁଁ ସର୍ବହରା ମାଆ କିନ୍ତୁ ମୋର ସହିବାର ସାମା ଟପି ଗଲାଣି । ସେ ଧୈର୍ଯ୍ୟ ମୋର ଆଉ ନାହିଁ । ମାଆର ସୁରକ୍ଷା ଦାୟିତ ପରା ପୁତ୍ରର । ଦେ ପୁତ୍ର. ତୋର ଶକ୍ତ ଦୁଇ ହାତକୁ ପ୍ରସାରିତ କରିବେ । ମନକୁ ଟାଣ କରିଦେ, ହୃଦୟ ଭିତରେ ଥିବା ମାତୃହୃଦ ମୋହକୁ ଆବନ୍ଧ କରିଦେ । ସଜ୍ଜ କରିଦେ ତୋ ଦେଶକୁ, ସମୃଦ୍ଧ କରିଦେ ତୋ ଦେଶକୁ । ମାଆର ଆଶୀର୍ବାଦ ସବୁବେଳେ ତୁମ ପାଇଁ ରହିଛି ରେ ବାପା

(ଶେଷରେ ମୁଁ କହିଲି) :- ସବୁ ଆମରି ଦୋଷ ମା’ ଆମେମାନେ ଜାଣି ଶୁଣି ଆମର ମୁତୁକୁ ଡାକି ଆଣୁଛୁ । କେବଳ ଲୋଭ ପାଇଁ ମା’ କେବଳ ଲୋଭ ପାଇଁ ଏବଂ ଟିକ୍ତାର କରି ପଛେ ପଛେ ଗଲି ମା’, ମା’ ଶାନ୍ତ -ହୋଇଥିଲା) ଏବଂ ମତେ ହୋଇଥିଲା ସତରେ ଆମେ ଆମ ଦେଶକୁ ଏତେ ନିର୍ଯ୍ୟାତନା ଦେଉଛନ୍ତି । (ସେହି ସମୟରେ କେବଳ ମୋର କାନରେ ଗୋଟିଏ ମାତ୍ର କଥା ଗୁଞ୍ଜନ ହେଉଥିଲା କି ଯାହା ଥିଲା ସେହି ଭାରତ ମାଆର ଶେଷ କଥା । ଏବଂ ଆମ ପ୍ରତ୍ୟକ ଭାରତ ବାସୀଙ୍କ ପାଇଁ କି :- “ଦେଶରେ ହେଉଥିବା ନିର୍ଯ୍ୟାତନା ରୂପକ ବଡ଼ ପଦୂଷଣ ଏବଂ ପରିବେଶ ପଦୂଷଣ ରକ୍ଷା କର । ଏହି ଭାରତ ମା’କୁ ।.....(ଧିରେ ଧିରେ ସେହି ପରିବେଶକୁ ଅନ୍ଧାର ମାଡ଼ିଆସିଥିଲା) ।

(ଯତ୍ରଃ ନାଧୈ୍ୟସ୍ତୁ ରମତ୍ରେ ତତ୍ର ଦେବତାଃ)
“ଭାରତ ମାତା କି ଜୟ” ।
“ଭାରତ ମାତା କି ଜୟ” ।
“ଭାରତ ମାତା କି ଜୟ” ।

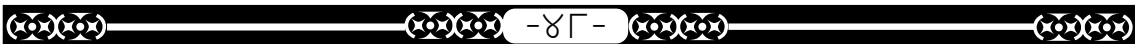
ଭଙ୍ଗା କୁଡ଼ିଆର ଅତିଥି

ରଞ୍ଜିତା ସାହୁ

+୩ ଦ୍ଵିତୀୟ ବର୍ଷ (କଳା)

ଏକଦା ଜଣେ ରାଜା ରୋଗଗମ୍ୟାରେ ପଡ଼ି ମୃତ୍ୟୁ ଆସନ୍ତୁ ବୋଲି ଜାଣିପାରି ବିଚଳିତ ହୋଇ ଆକୁଳ କ୍ରନ୍ଦନ କରିବାକୁ ଲାଗିଲେ । ସେ ସଂପର୍କରେ ଜାଣି ଜଣେ ସନ୍ନ୍ୟାସୀ ତାଙ୍କୁ ସାନ୍ତ୍ଵନା ଦେବାକୁ ଆସି ରାଜ ଦରବାରରେ ପହଞ୍ଚିଲେ ଏବଂ ରାଜାଙ୍କୁ ଏକ ଗପ ଶୁଣାଇଲେ । ସେ କହିଲେ ଜଣେଲୋକ ଏକ ଅନ୍ଧକାରମୟ ଜଙ୍ଗଲ ଦେଇ ଯାଉଥିବାବେଳେ ସନ୍ଧ୍ୟା ହୋଇଗଲା । ସେ ଜଙ୍ଗଲରେ ହିଂସ୍ର ଜନ୍ତୁମାନେ ଥିଲେ । ଲୋକଟି ତେଣୁ ଭୟାତୁର ହୋଇ ଜଙ୍ଗଲ ମଧ୍ୟରେ ରାତିକ ରହିବା ଲାଗି ଏକ ଆଶ୍ରୟସ୍ଥାନ ଖୋଜିବାକୁ ଲାଗିଲେ । ଶେଷରେ ଏକ ଭଙ୍ଗା କୁଡ଼ିଆନିକଟରେ ପହଞ୍ଚି ଘର ଭିତରେ ଜଣେ ଅଚଳ ଲୋକଙ୍କୁ ବସିଥିବାର ଦେଖିଲା । ଯେଉଁ ଘରର ଭିତର ମଳମୂତ୍ରରେ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଥିଲା । ଚାରିପଟେ ମାଂସ ଟଙ୍କା ଯାଇଥିଲା । ଲୋକଟିକୁ ତାହା ଭଲ ଲାଗୁନଥିଲେ ମଧ୍ୟ ହିଂସ୍ରଜନ୍ତୁମାନଙ୍କ ଭୟରୁ ରକ୍ଷା ପାଇବା ପାଇଁ ଦୁର୍ଗନ୍ଧଯୁକ୍ତ ଭଙ୍ଗା କୁଡ଼ିଆ ମଧ୍ୟରେ ରାତିକ ରହିବାକୁ ମନସ୍ଥ କଲା କିନ୍ତୁ ଭିତରେ ବସିଥିବା ଅଚଳ ଲୋକଟି ପଥକକୁ ରାତିଦିନ ପାଇଁ ଏ ଘରେ ରହିଯିବାକୁ କୁହନ୍ତି ନାହିଁ । ସେ କହିଲା କେବେବେଳେ ତୁମଭଳି ପଥୁ ରାତିକ ପାଇଁ ଏ ଘରେ ରହିଯିବାକୁ କହନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ରହିବା ପରେ ଲୋକମାନେ ଏ ମଳମୂତ୍ର ମାଂସଗନ୍ଧ ସହିତ ଏତେ ଅଭ୍ୟସ୍ତ ହୋଇଯାଆନ୍ତି ଯେ ସକାଳୁ ଆଉ ଯିବାକୁ ଇଚ୍ଛା କରନ୍ତି ନାହିଁ । ତେବେ ପଥକ ବହୁ ଅନୁରୋଧ କରିବାରୁ ଘରେ ଥିବା ଲୋକ ଜଣକ ତାକୁ ଆଶ୍ରୟ ଦେବାକୁ ରାଜି ହେଲା । ପଥକ ଭଙ୍ଗାକୁଡ଼ିଆ ମଧ୍ୟରେ ଗୋଟିଏ କୋଣରେ ଶୋଇଗଲା । ରାତିକ ଭିତରେ ସେ ଦୁର୍ଗନ୍ଧ ତାକୁ ଏଭଳି ସୁଗନ୍ଧ ଲାଗିଲା ଯେ ସେ ନିଜ ଘର କଥା ଭୁଲିଗଲା । ଶପଥ ରକ୍ଷାକରି ସକାଳୁ ଭଙ୍ଗା କୁଡ଼ିଆ ଛାଡ଼ିବାକୁ ରାଜି ହେଲା ନାହିଁ । ଗପଟି ଶୁଣାଇସାରି ସନ୍ନ୍ୟାସୀ ରାଜାଙ୍କୁ ତା'ର ତାତ୍ପର୍ଯ୍ୟ ପଚାରିଲେ । ରାଜା କହିନପାରିବାରୁ ସନ୍ନ୍ୟାସୀ କହିଲେ; ସେ ପଥକ ହେଉଛନ୍ତି ଆପଣ । ସେ ଭଙ୍ଗା କୁଡ଼ିଆ ହେଉଛି ଆପଣଙ୍କର ଦେହ । ଏଣୁ ଦୁଃଖ କରିବାର କି ପ୍ରୟୋଜନ ?

- ୦ -

କଳିଯୁଗର ମଣିଷ

ସୋମାଲିନ୍ ନାୟକ
+ 9 ପ୍ରଥମ ବର୍ଷ (କଳା)

ଅନ୍ଧକାର ମୟ ରାତ୍ରିର ଅବସାନ ଘଟିବା ପରେ ପୂର୍ବ ଦିଗରେ ଏକ ଲୋହିତ ବର୍ଣ୍ଣର ବସ୍ତ୍ର ପିନ୍ଧିଥିବା ସୂର୍ଯ୍ୟ ଦେବତାଙ୍କ ସହ ଶ୍ଵେତ ରଙ୍ଗର ପାଟବସ୍ତ୍ର ପିନ୍ଧିଥିବା ଏକ ନବଜ୍ୟୋତିର୍ମୟା ଦିନ ଲାଜେଇ ଲାଜେଇ ଧରାପୃଷ୍ଠରେ ଆଗମନ ହୋଇଥାଏ ।

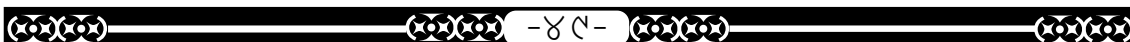
ରାଜାଙ୍କର ଏକ ଗୁରୁତ୍ଵପୂର୍ଣ୍ଣ ନିଷ୍ପତ୍ତିକୁ ପ୍ରଜାମାନଙ୍କ ପାଖରେ ପହଞ୍ଚାଇବା ପାଇଁ ମନ୍ତ୍ରୀ ଯେପରି ସଦାସର୍ବଦା ସଜାଗ ହୋଇରହିଥାଏ । ସେହିପରି କୋଇଲି ନିଜର ମଧୁର ସ୍ଵର ସାହାଯ୍ୟରେ ନୂତନ ଦିନର ବାର୍ତ୍ତା ସମସ୍ତଙ୍କ ପାଖରେ ପହଞ୍ଚାଇ ଦେଇଥାଏ ।

କିନ୍ତୁ କାହିଁକି କେଜାଣି କଳିଯୁଗର ଏହି ଆଧୁନିକ ମଣିଷମାନଙ୍କୁ କୋଇଲିର ଏହି ମଧୁର ସ୍ଵର କର୍କଶ ଲାଗେ । ପ୍ରକୃତିର ଏହି ସୁଲୁସୁଲିଆ ସୁଗାତଳ ଥଣ୍ଡା ମୃଦୁପବନ ଆଧୁନିକ ମଣିଷମାନଙ୍କୁ ସ୍ଵର୍ଣ୍ଣ ମାତ୍ରକେ ରଗମ ଲାଗେ । କିନ୍ତୁ କ'ଣ ପାଇଁ କଳିଯୁଗର ଏହି ଆଧୁନିକ ମଣିଷମାନେ ନିଜର ସାର୍ଥ ପାଇଁ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ କ୍ଷତି ପହଞ୍ଚାଇବାକୁ ଚାହୁଁଛନ୍ତି । କ'ଣ ପାଇଁ ଏହି ପରିବର୍ତ୍ତନ ? କାହିଁକି ଆଜିର ନାରୀ, ଶିଶୁ, ସାଧାରଣ ଜନତା ନିଜକୁ ଅସୁରକ୍ଷିତ ମନେ କରୁଛି । ସବୁଆଡ଼େ ଖାଲି ମୋହ, ମାୟା, ଛଳନା ଏବଂ ଦୁର୍ନୀତୀର ଦୁଗନ୍ଧ ମାଡ଼ି ଆସୁଛି ।

ଜାତିର ଜନନାୟକ ମହାତ୍ମା ଗାନ୍ଧୀ କ'ଣ ଏଇଥିପାଇଁ ଇଂରେଜମାନଙ୍କ କବଳରୁ ଆମମାନଙ୍କୁ ମୁକ୍ତି କରି ଆମମାନଙ୍କୁ ସାଧାରଣତା ଦେଇଥିଲେ ଯେ, ଆମେମାନେ କେବଳ ଆମର ସାର୍ଥକୁ ଆଗରେ ରଖି ଅନ୍ୟମାନଙ୍କର ସାଧାରଣତାକୁ ଛଡ଼ାଇ ନେବା । ଅନ୍ୟମାନଙ୍କ ଉପରେ ଅତ୍ୟାଚାର କରିବା ।

ଚନ୍ଦ୍ରରେ କଳିଙ୍କି ଲାଗିବା ଭଳି ଆଜିର ଏହି ସାଧାରଣତାର ଭାରତରେ ଶ୍ଵେତ ରଙ୍ଗର ପାଟ ବସ୍ତ୍ର ପରିଧାନ କରିଥିବା ନବଜ୍ୟୋତିର୍ମୟା ପ୍ରତ୍ୟୁଷର ଶ୍ଵେତ ରଙ୍ଗର ପାଟରେ କଳିଯୁଗର ଆଧୁନିକ ମଣିଷ କଳଙ୍କ ଦାଗ ଲଗାଇଦେଇଛି ।

- ୦ -

ସେ ପାଞ୍ଚେ ପରମ୍ପରା

ସୁପ୍ରଭା ପୃଷ୍ଠି

+ ୨ ପ୍ରଥମ ବର୍ଷ (କଳା)

ଜଣେ ଅତ୍ୟାଚାରୀ ରାଜା ଥିଲେ । ସେ ଏମିତି ନିର୍ଦ୍ଦୟ ଓ ଅତ୍ୟାଚାରୀ ଥିଲେ ଯେ ପ୍ରଜାମାନେ ଚାହୁଁଥିଲେ ସେ କେମିତି ମରିଯାଆନ୍ତୁ ବା ସିଂହାସନରୁ ପଦଚ୍ୟୁତ ହୁଅନ୍ତୁ । ରାଜାଙ୍କ ଅତ୍ୟାଚାରରୁ କିପରି ଚାହିଁ ପାଇବେ । ସେ ବିଷୟରେ ଅନେକ ଲୋକ ଚିନ୍ତା କରି ମଧ୍ୟ କୌଣସି ବୁଦ୍ଧିବାଟ ପାଉନଥାନ୍ତି ।

ଏମିତି ଏକ ସମୟରେ ହଠାତ୍ ଦିନେ ରାଜା ଘୋଷଣା କରିଦେଲେ, ଆଉ ପଛକଥା ରହିବନି, ପ୍ରଜାମାନଙ୍କ ଉପରେ ଅତ୍ୟାଚାର କରାଯିବନି । ଅନ୍ୟାୟ ଓ ଅତ୍ୟାଚାରକୁ ପୂରାପୂରି ବନ୍ଦ କରିଦିଆଯିବ । ଏଣୁ କିଭଳି ଶାନ୍ତିରେ ରହିବା ସେଥିପ୍ରତି ଦୃଷ୍ଟିଦିଆଯିବ ।

ସେହିଦିନଠାରୁ ରାଜା ପୂରାପୂରି ବଦଳିଗଲେ । ଲୋକେ ପୁରୁଣା କଥା ଭୁଲିଯାଇ ତାଙ୍କୁ ନୂଆ ନାଁରେ ଡାକିବାକୁ ଲାଗିଲେ । ନୂଆ ନାଁଟି ହେଲା ଧର୍ମରାଜ ।

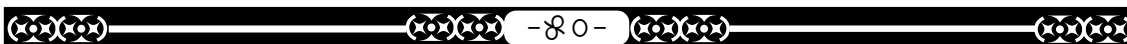
କେତେ ମାସ ବିତିଗଲା ପରେ ଦିନେ ଜଣେ ମନ୍ତ୍ରୀ ସାହସବାଦୀ ରାଜାଙ୍କୁ ପଚାରିଲେ, ମହାରାଜ, ଗୋଟିଏ ପ୍ରଶ୍ନ ମୋ ମନ ଭିତରେ ସବୁବେଳେ ଉଠି ମାରୁଛି ।

କି ପ୍ରଶ୍ନ ? ପଚାରିଲେ ରାଜା ।

ଆପଣଙ୍କର ପରିବର୍ତ୍ତନ କିପରି ହେଲା ?

ରାଜା କହିଲେ, ଦିନେ ମୁଁ ଘୋଡ଼ା ଚଢ଼ି ଜଙ୍ଗଲକୁ ଶିକାର କରିବାକୁ ଯାଇଥିଲି । କିଛି ବାଟ ଗଲାପରେ ଦେଖୁଲି ଗୋଟାଏ କୋକିଶିଆଳକୁ କୁକୁରଟାଏ ଗୋଡ଼ାଉଛି, କୋକିଶିଆଳଟି ନିଜ ଜୀବନ ରକ୍ଷାପାଇଁ ଜୋରରେ ଧାଉଁଥାଏ । ବେଳକୁ ବେଳ କୁକୁରଟା ତା' ପାଖକୁ ମାଡ଼ିଆସୁଥାଏ । କୋକିଶିଆଳଟି ଜୀବନ ରକ୍ଷା କରିବା ଅସମ୍ଭବ ହୋଇପଡ଼ିଲା ।

କୌଣସି ପ୍ରକାର ନିଜ ଜୀବନ ବଞ୍ଚାଇବାକୁ କୋକିଶିଆଳଟା ଗାତରେ ପଶିଯିବାକୁ ଚେଷ୍ଟାକଲା । ହେଲେ କୁକୁରଟା ତା' ପଛପଟ ଗୋଡ଼ ଦୁଇଟାକୁ ଧରି ପକେଇଲା ଗୋଡ଼ରୁ ପୁଲୁାଏ ଭିଡ଼ି ନେଲା । କୋକିଶିଆଳଟା ସବୁଦିନ ପାଇଁ ଲେଙ୍ଗଡ଼ା ହୋଇଗଲା ।

ଜିଜ୍ଞାସା

ନିଜ ଆଖିରେ ଏପରି ଦୃଶ୍ୟ ଦେଖି ମନଟା ଖରାପ ହୋଇଗଲା ଶିକାର କରିବାକୁ ମନବଳିଲା ନାହିଁ । ରାଜ ପ୍ରସାଦକୁ ଫେରିଆସିଲି । ଦେଖିଲି ସେଇ କୁକୁରଟା ମୋ ପଛେ ପଛେ ଆସୁଛି । ବାଟରେ ଏକ ଗାଁ ପଡ଼ିଲା । ସେଇ କୁକୁରଟା ଲୋକକୁ ଦେଖି ଜୋରରେ ଭୁଜିଲା । ଲୋକଟା କୁକୁରର ଭୁଜିବାରେ ଏଭଳି ଅତିଷ୍ଠ ହୋଇଗଲା ଯେ ପାଖରେ ପଡ଼ିଥିବା ଏକ ବଡ଼ ପଥର ଉଠେଇ କୁକୁର ଉପରକୁ ଫିଙ୍ଗି ଦେଲା । ଡେଲା ବାଜି କୁକୁରର ଗୋଟେ ଗୋଡ଼ ଭାଙ୍ଗିଗଲା ।

କିଛିବାଟ ଗଲାପରେ ଦେଖିଲି ଯୋଉ ଲୋକଟା କୁକୁରକୁ ଡେଲା ମାରିଥିଲା । ସେଇ ଲୋକଟି ଘୋଡ଼ା ଉପରେ ବସି ଯାଉଥିଲା ବେଳେ ଘୋଡ଼ାଟା ତାକୁ ନାତ ମାରିଦେଲା । ଲୋକଟିର ଆଣ୍ଟୁ ଭାଙ୍ଗିଗଲା । ସେ ବି ସବୁଦିନ ପାଇଁ ପଞ୍ଜୁ ହୋଇଗଲା ।

ଘୋଡ଼ାଟିକୁ ଲୋକ ଘଉଡ଼ାଇ ଦେବାରୁ ସେ ଜୋରରେ ଦୌଡ଼ି ଯାଉଥିବା ବେଳେ ତା' ଗୋଡ଼ ଗୋଟାଏ ଗାତରେ ପଡ଼ିଯିବାରୁ ତା'ର ମଧ୍ୟ ଗୋଟାଏ ଗୋଡ଼ ଭାଙ୍ଗିଗଲା ।

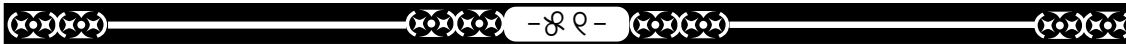
ଏହି ଘଟଣା ଗୁଡ଼ିକ ମୋ ଆଖି ସାମ୍ନାରେ ଘଟିଥିବାରୁ ମନଟା ମୋର ଦୁଃଖ ହୋଇଗଲା । ସେଦିନ ପ୍ରଥମଥର ପାଇଁ ଅନୁଭବ କଲି ଅନ୍ୟର କ୍ଷତି କଲେ ନିଜର କ୍ଷତିହୁଏ । ଏଣୁ ଯାହା କରୁଛି ତା'ର ପ୍ରତିଫଳ ମଧ୍ୟ ମୋତେ ଭୋଗ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ ।

ମନ୍ଦୀ ରାଜାଙ୍କ କଥା ଶୁଣିବାପରେ ତାଙ୍କ ପାଖରୁ ବିଦାୟ ନେଇ ଚାଲିଗଲେ । ସେ ଭାବିନେଲେ ଯେ ରାଜା ଏବେ ଖୁବ୍ ଦୁର୍ବଳ ହୋଇଗଲେଣି । ଏଣୁ ତାକୁ ସିଂହାସନରୁ ହଟେଇବାର ଇଏ ହେଉଛି ସୁବର୍ଣ୍ଣ ସୁଯୋଗ ।

ଏମିତି ଭାବି ଭାବି ସେ ଯାଉଥିଲା ବେଳେ ହଠାତ୍ ତାଙ୍କର ଗୋଡ଼ ରାଜପ୍ରସାଦର ପାହଚରୁ ଖସିଗଲା । ସେ ସବୁଦିନ ପାଇଁ ଲେଙ୍ଗଡ଼ା ହୋଇଗଲେ ।

ନିଜର ଖଳରୁଞ୍ଜି ଯୋଗୁଁ ତାକୁ ଏପରି ଦଶା ଭୋଗ କରିବାକୁ ହେଲା ।

- ୦ -

ସ୍ତ୍ରୀଙ୍କ ପଥର ପ୍ରତିବନ୍ଧକ

ଦୀପକ କୁମାର ବେଜ୍
+୩ ଦ୍ଵିତୀୟ ବର୍ଷ (ବିଜ୍ଞାନ)

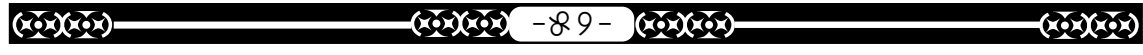
ବହୁଦିନ ତଳର କଥା ଏକଦା ଗୁରୁଶିଷ୍ୟ ଦୁହେଁ ଆଶ୍ରମରେ ରହୁଥିଲେ । ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟ ଓ ଶାନ୍ତିମୟ ପରିବେଶରେ ଆଶ୍ରମଟି ଥିଲା । ଶିଷ୍ୟ ଥିଲେ ଗୁରୁଙ୍କର ଏକାନ୍ତ ଆଜ୍ଞାବହ ତତା ବିଶ୍ଵସ୍ତ । ଗୁରୁଙ୍କର ଅଧିକାଂଶ ସମୟ ଧ୍ୟାନ ଧାରଣାରେ କଟୁଥିଲା । ହେଲେ ଶିଷ୍ୟଙ୍କଠାରେ ତାହାସବୁ ବିପରୀତ ଭାବେ ପରିଲକ୍ଷିତ ହେଉଥିଲା । ଗୁରୁ କିନ୍ତୁ ଲକ୍ଷ୍ୟ କରିନେଇଥିଲେ ଯେ ତାଙ୍କ ଶିଷ୍ୟଙ୍କଠାରେ ଏକାଗ୍ରତା ହାନି । ସମୟ କ୍ରମେ ସୁଧୁରି ଯିବେ ବୋଲି ଗୁରୁ ଆଶା ରଖି ଶିଷ୍ୟଙ୍କୁ କିଛି ବି କହୁନଥିଲେ ।

ସେଦିନ ଶିଷ୍ୟ କିନ୍ତୁ ବ୍ୟତିବ୍ୟସ୍ତ ହୋଇ ଗୁରୁଙ୍କୁ କହିଥିଲେ - ଗୁରୁଦେବ ! ମୋର ମନ ଆଦୌ ଧ୍ୟାନରେ ଲାଗୁ ନାହିଁ । କିଛି ହେଲେ ଉପାୟ ବତାଇ ଦିଅନ୍ତୁ ଯହିଁରେ ଏକାଗ୍ରତା ଆସିବ ।

ଦୂରଦୃଷ୍ଟା ଗୁରୁ ଶିଷ୍ୟଙ୍କର ଧ୍ୟାନଭଙ୍ଗର ଏକାଗ୍ରତା ହାନିର କାରଣ ଜାଣି ପାରିଥିଲେ । ଶିଷ୍ୟଙ୍କୁ ଆଶ୍ଵାସନା ଦେଇ କହିଲେ ଠିକ୍ ଅଛି । ଆଶ୍ରମର ଏଇ ପରିବେଶରେ ହୁଏତ ତୁମର ମନ ଧ୍ୟାନଧାରଣାରେ ଲାଗୁନଥିବ । ତେଣୁ ଏବେ ଗୁଲ ଏଠାରୁ ଛାଡ଼ି ଅନ୍ୟତ୍ର ଚାଲିଯିବା । ଅନ୍ୟତ୍ର ଅବସ୍ଥାନ କଲେ ତୁମର ମନସ୍ଥିତିରେ ପରିବର୍ତ୍ତନ ଆସିଯିବ । କାଲି ପ୍ରାତଃ କାଳରୁ ଆମେ ଏହା ଛାଡ଼ି ଚାଲିଯିବା । ଶିଷ୍ୟ ସମ୍ମତ ହୋଇଥିଲେ ।

ପରଦିନ ପ୍ରତ୍ୟୁଷରୁ ଗୁରୁଶିଷ୍ୟ ଦୁହେଁ ଆଶ୍ରମଛାଡ଼ି ଅନ୍ୟତ୍ର ଯାତ୍ରା କରିଥିଲେ । ଦୁହେଁ କଥାବାର୍ତ୍ତା ହୋଇ ଯାଉଥାନ୍ତି । ଗୁରୁ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଆଲୋଚନା କରୁଥିବାବେଳେ ଶିଷ୍ୟ କିନ୍ତୁ ଅମନଯୋଗୀ, ଆନମନା ପରି ଜଣାପଡୁଥିଲା । ଗୁରୁଙ୍କ ନିକଟରେ କମ୍ପ୍ୟୁଟର ଓ ଡ୍ରାଗୁଲ ଥିଲା, ଶିଷ୍ୟଙ୍କ କାନ୍ଧରେ ଥିଲା ଏକ ଝୁଲି ।

ସନ୍ଧ୍ୟା ହୋଇଆସିଲା । ଗୁରୁ ଶିଷ୍ୟ ଦୁହେଁ ଏକ ସୁବିଧା ଜନକ ସ୍ଥାନ ଦେଖି ରାତ୍ର ରହଣି କଲେ । ଗୁରୁ ଅତି ପ୍ରତ୍ୟୁଷରୁ ଉଠି ସ୍ନାନ ତର୍ପଣାଦି କାମ ସାରିଥିଲେ । କିନ୍ତୁ ଶିଷ୍ୟ କିଛି ସମୟ ବିଳମ୍ବରେ ଉଠିଥିଲେ । ଶିଷ୍ୟ ଶୌଚଦି କର୍ମ ସମାପନ ପାଇଁ ଗୁରୁଙ୍କ ନିକଟରେ ନିଜ ଝୁଲିଟିକୁ ରଖି ଚାଲିଯାଇଥିଲେ । ଅଳ୍ପ କିଛିକ୍ଷଣ ପରେ ଅଦୂରରେ ଥିବା ଶିଷ୍ୟ ହଠାତ୍ ପାଣିରେ ଝୁପ୍ କରି କିଛି ପଡ଼ିବାର ଶବ୍ଦ ଅନୁଭବ କରିଥିଲେ । ତରବରରେ ସ୍ନାନାଦି କାମ ସାରିଥିଲେ । ମନ ଥିଲା ଛାଡ଼ି ଆସିଥିବା ଝୁଲିଟି ଉପରେ ।

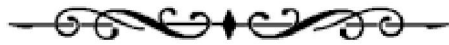

ଫେରିଆସି ଗୁରୁଙ୍କ ମାର୍ପତରେ ରଖି ଯାଇଥିବା ନିଜ ଝୁଲାଇ ଅଣ୍ଟାଳି ପକାଇଥିଲେ । ଅତି ବିପ୍ରିତ ହୋଇ କହିଥିଲେ - ଗୁରୁଦେବ ! ମୋ ଥଳି ? ଝୁଲାଇ ଭିତରେ ଥଳିଟି ନାହିଁ ଯେ ? ତା' ଭିତରେ ତ ସୁନାମୋହର ଥିଲା ।

ଗୁରୁଦେବ ହସିହସି କହିଥିଲେ - 'ତାହା ତୁମେ ଆଉ ପାଇବ ନାହିଁ । ନିକଟରେ ଥିବା ଏକ କୂଅକୁ ଇଙ୍ଗିତ କରି କହିଥିଲେ - ତାହା ତୁମେ ଆଉ ପାଇବ ନାହିଁ । ତାହା ତ ସେଇ କୂଅ ଭିତରେ ଆଶ୍ରୟ ନେଇସାରିଲାଣି । ଆମ ଭଳି ସଂସାର ବୈରାଗୀ, ନିର୍ଲୋଭଙ୍କ ପାଇଁ ତାହା ଅଦରକାରି ବସ୍ତୁ ଓ ସିନ୍ଧିପଥର କଣ୍ଟା । ଗଲ, ଏଥର ଆମେ ଆଶ୍ରୟକୁ ଫେରିଯବା । ମୁଁ ଭାବୁଛି ଏଣିକି ତୁମର ଆଉ ଏକାଗ୍ରତାରେ ଚିକିଏ ବି ବିଦ୍ଘ୍ନ ସୃଷ୍ଟିହେବନାହିଁ । ଶିଷ୍ୟ ଏବେ ଗୁରୁଙ୍କ କହିବାର ଅର୍ଥ ଏକାଗ୍ରତା ଭଙ୍ଗରେ ଥିବା କାରଣ ବୁଝିପାରିଥିଲେ । ଲୋଭ ରୂପି ତୀବ୍ର କାମନା ରହୁନଥିଲା ଏହା ଗୁରୁ ଜାଣିପାରିଥିଲେ । ତେଣୁ ଲୋଭର ମୂଳ ଉତ୍ସକୁ ବିନଷ୍ଟ କରିଦେବାକୁ ସିଦ୍ଧାନ୍ତ ନେଇଥିଲେ ।

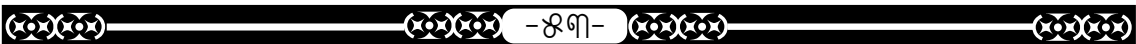
- ୦ -

ସଫଳତାର ଚାବି

ଅନିଶା ପ୍ରିୟଦର୍ଶିନୀ ଦାସ
+୩ ଦ୍ଵିତୀୟ ବର୍ଷ (କଳା)

ପ୍ରତ୍ୟେକ ମନୁଷ୍ୟର ଇଚ୍ଛା କରୁଥିବା କାର୍ଯ୍ୟ ସଫଳ ହେଉ । ପ୍ରତ୍ୟେକ ଛାତ୍ରର ଇଚ୍ଛା ସଫଳତା ପାଇବାକୁ । ଜୀବନରେ ହାର ଆଉ ଜିତ୍ ଲାଗିରହିଥାଏ । କୁହାଯାଏ ହାରିବା ଆଉ ଜିତିବା ଉପରେ ନିର୍ଭର କରେ । ଭାଗ୍ୟ ବନେଇବାର ଅଧିକାର ଇଶ୍ଵରଙ୍କର । ଭାଗ୍ୟକୁ ବଳଦେଇବାର କ୍ଷମତା କେବଳ ମନୁଷ୍ୟର । ଭାଗ୍ୟ ବଦଳିବ ସେତେବେଳେ ଯେତେବେଳେ ମନୁଷ୍ୟ ଚାହିଁବ । ହୋଇଥାଇ ପାରେ ସଫଳତା କିମ୍ବା ଅସଫଳତା । ଆମର ଭାଗ୍ୟରେ କ'ଣ ଲେଖା ଅଛି ଆମେ ଜାଣି ନାହାଁନ୍ତି ସତ କିନ୍ତୁ ଘଟୁଥିବା ଘଟଣା ଯେ ଭାଗ୍ୟର ଲେଖା ପାଇଁ ହେଉଛି ଏହା ଭାବିବା ଅର୍ଥ ନିଜକୁ ମୁଖ୍ୟମାନ ପରିଚୟ ଦେବା । ହୋଇପାରେ ଅନ୍ୟ କିଛି ଘଟିବାର ଥିଲା ଆମେ ତାକୁ ବଦଳେଇ ଦେଇଛୁ । ଅର୍ଥାତ୍ ମନେକର

କିମ୍ପାସା

“ସଫଳତା” ପାଇବାର ଥିଲା କୌଣସି ନା କୌଣସି କାରଣରୁ “ଅସଫଳ” ହୋଇଗଲେ, କିମ୍ବା “ଅସଫଳ” ହେବାର ଥିଲା କୌଣସି ନା କୌଣସି କାରଣରୁ “ସଫଳ” ହୋଇଗଲେ । ଏହି ଦୁଇଟାର କାରଣ ଜାଣିଗଲେ ସଫଳତା ତୁମକୁ ବେଶି ଦୂରରେ ନୁହେଁ ।

ସଫଳ ଆଉ ଅସଫଳତାର କାରଣ କେବଳ ସମୟର ବ୍ୟବହାର । ବିତିଯାଇଥିବା ସମୟକୁ ଯେପରି ବ୍ୟବହାର କରିଛେ ଭବିଷ୍ୟତର ଉତ୍ତର ଆମକୁ ତାହାହିଁ ମିଳିବ ନାଁ କି ଚମତ୍କାର ଘଟିବ ।

ସଫଳତା ପାଇବାକୁ ସମସ୍ତେ ଆଗ୍ରହୀ । କିନ୍ତୁ ସଫଳତା ପାଇବା ପାଇଁ ହେଲେ କେଉଁ ପଥରେ ଯିବାକୁ ପଡ଼ିବ ତାହା ଆମେ ଭୁଲି କରିବସକ୍ତି । ଯାହା ଫଳରେ ଅସଫଳତା”ର ବଶବର୍ତ୍ତୀ ହୋଇପଡ଼ନ୍ତି । ଏ ହେଉଛି ପ୍ରଥମ କାରଣ ଅସଫଳ ହେବାର । ଦ୍ୱିତୀୟ କାରଣ ହେଉଛି ଯଦି ବାଛିଥିବା ପଥ । ଲକ୍ଷ୍ୟରେ ଅସଫଳ ହେଉଛନ୍ତି ପ୍ରଥମ, ଦ୍ୱିତୀୟ ସୁଯୋଗରେ ନିଜର ଲକ୍ଷ୍ୟକୁ ପରିବର୍ତ୍ତନ କରିଦେଉଛନ୍ତି । ନୂତନ କାର୍ଯ୍ୟର ଶୁଭାରମ୍ଭ । ତୃତୀୟ ନିଜର ଜ୍ଞାନର ମାତ୍ରା କେତେ ହେବା ଆବଶ୍ୟକ ତାହା ଜାଣି ପାରିନଥାଆନ୍ତି । ଏହି ଗତି ଜିନିଷର ଅଭାବରେ ଆମକୁ ଅସଫଳ ହେବାକୁ ପଡ଼ିଯାଏ । ତିନୋଟି ଜିନିଷ କାର୍ଯ୍ୟ, ମନ ଓ ବୁଦ୍ଧି । କାର୍ଯ୍ୟ ନିଜର ଲକ୍ଷ୍ୟ ପଥରେ ହିଁ କରିବ । ମନକୁ ନିଜ ଲକ୍ଷ୍ୟ ପ୍ରତି ସ୍ଥିର ବା ଅଟଳ ରଖିବ ଏବଂ ବୁଦ୍ଧିର ମାତ୍ରାକୁ ବୃଦ୍ଧି କରିବ । ତେବେ ସଫଳତା ପାଇପାରିବ ।

କୌଣସି ସ୍ଥାନ ଅଧିକା କରିବା, ଉଚ୍ଚଭିଳାଷୀ ହେବା । ଅସମ୍ଭବ କାର୍ଯ୍ୟ ପ୍ରତି ମନଲଗେଇବା ପୁରା କରିବାର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ରଖିବା ଇତ୍ୟାଦି ଦୁନିଆରେ ଯାହାଦି ଅଛି ସେସବୁକୁ ଅତିକଷ୍ମ ନୁହେଁ କି ଅତି ସହଜ ନୁହେଁ । ପ୍ରତ୍ୟେକ ମନୁଷ୍ୟ ପାଇଁ ଏହା ସମାନ କେବଳ ବୁଝିବାରେ ଭୁଲ୍ ରହିଥାଏ । ଯେଉଁଥିପାଇଁ ସଫଳତା କିଛି ଲୋକଙ୍କୁ ଶୀଘ୍ର ମିଳିଯାଏ ଆଉ କିଛି ଲୋକଙ୍କୁ କିଛି ସମୟର ଅପେକ୍ଷା ପରେ ମିଳିଥାଏ

ଯଦି ଅସଫଳ ହେଉଛ ବାରମ୍ବାର ମନଦୁଃଖ କରିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ କି ନିଜକୁ ଦୋଷ ଦେବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ କାରଣ ହାରିହାରି ଜିତିବାରେ ଯେଉଁ ମଜା ଆଉ ସୁଖ ଅଛି ସେ ସୁଖକୁ ଏକାଥରକରେ ଜିତିଥରବା ଲୋକ କେଉଁଠୁ ବୁଝିବ । ପଡ଼ି ପଡ଼ି ଚଢ଼ି ଶିଖୁଥିବା ପାହାଚ ପୁନର୍ବାର ପଡ଼ିବାର ଆଶଙ୍କା ରହିନଥାଏ । କାରଣ ପଡ଼ି ବାର କାରଣ ବୁଝିସାରିଥାଏ । କିନ୍ତୁ “ଅରକରେ ଯିଏ ଚଢ଼ିଥିବ ତା’ର ଜ୍ଞାନ ବୁଦ୍ଧି ପାହାଚ ବିଷୟରେ ନଥିବ ଯାହାଫଳରେ ତା’ର କଟାଡ଼ିହୋଇ ପଡ଼ିବାର ଆଶଙ୍କା ଉପୁଜିବ, ଆଉ ପଡ଼ିଯାଇପାରେ ମଧ୍ୟ ।”

ଜିଜ୍ଞାସା

ଯଦି ଗୋଟେ ସଫଳ ମଣିଷକୁ ପଚାରଯାଏ କି ତା'ର ସଫଳତାର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ କ'ଣ ତେବେ ସେ ତା'ର କାହାଣୀ ଅସଫଳ ମୁହୂର୍ତ୍ତରୁ ହିଁ ଆରମ୍ଭ କରିବ । ତେଣୁ ସଫଳତା ପାଇବାକୁ ହେଲେ ନିଜକୁ 'ସଫଳତା ପାଇବା ସିଂହ ହୋଇ ଭୋଜିଲା ରହି ସଫଳତାର ସାଦ ଚାଖୁବାକୁ ପଡ଼ିବ ।

ସଫଳତା ଆଜି ନହେଲେ କାଲି ନିଶ୍ଚୟ ମିଳିବ । ଯଦି ନିଜ କର୍ତ୍ତବ୍ୟରେ ଅବହେଳା ନକର ତେବେ । ସଫଳତା ପାଇବାର ତିନି ନିୟମ:- ଖୁବ୍ ସେ ବାଦା, ମେହନତ୍ ଯାଦା ମଜବୁତ୍ ଇରାଦା ।

“ଉଠ ଜାଗ, ବଢ଼ ।

ଏବଂ ସେ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ରୁଜନି ଯେ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଲକ୍ଷ୍ୟ ପ୍ରାପ୍ତ ନ ହୋଇଛି ।”

(ସାମା ବିବେକାନନ୍ଦ)

ଶେଷରେ:- ଅସଫଳତାକୁ ଗ୍ରହଣ କର ଏବଂ ସଫଳତା ଆଡ଼କୁ ପାଦ ବଢ଼ାଅ ।

- ୦ -

କୃଷ୍ଣଚୂଡ଼ା

ଲିପ୍ସା ରାଣୀ ନାୟକ
+୩ ତୃତୀୟ ବର୍ଷ (ବିଜ୍ଞାନ)

କୃଷ୍ଣଚୂଡ଼ା ବୈଶାଖର ବାର୍ଦ୍ଧକ୍ୟରେ ଯୌବନର ଛିଟା । ଲୋହିତ ବର୍ଣ୍ଣ ସେ ଫୁଲରେ କୋମଳତାର ସ୍ୱର୍ଣ୍ଣା ବିଧାତାର ସୃଷ୍ଟିରେ ସିନ୍ଦୂର ପିନ୍ଧାଇବାକୁ ସତେକି ବ୍ୟାକୁଳ । ଏକ ଲୟରେ ରାସ୍ତାକୁ ଚାହିଁ ରହିଥିଲା ନିକିତା । ରାସ୍ତାର ଦୁଇପାର୍ଶ୍ୱରେ ସଲଜ ବଧୂପରି ମଥାବନତ କରି କାହିଁ କେତେଦୂର ଯାଏ ଲମ୍ବି ଯାଇଛନ୍ତି ଏ ଗଛଗୁଡ଼ିକ । ଆଗତ ଅତିଥିମାନଙ୍କ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ବିଛେଇ ଦେଇଛନ୍ତି () ଚମକି ପଡ଼ିଲା । ନିକିତା, ଆଉ ଫେରିପଡ଼ିଲା ସାତବର୍ଷ ପଛକୁ । ସେତେବେଳେ ସେ ଥିଲା ନବଯୌବନ ସ୍ୱାତା ଏକ ଛନଛନ୍ନ ଯୁବତୀ । ତରଙ୍ଗାୟିତ ତା'ର ତନୁବଲ୍ଲରୀରେ ଯୌବନରେ ଜୁଆର । ସୃଷ୍ଟିର ନୀଳିମା ସବୁ ଯେମିତି ତା'ରି ଆଖିରେ ହିଁ ବସା ବାନ୍ଧିଯାଇଛି । ଆଉ ସେ ନୀଳିମାର ନୀଳଦେଉରେ ଭାସିଯିବାକୁ ଉଦ୍ୟତ ଅନେକ ଯୁବକ । ତାର କିନ୍ତୁ ସେଥିପ୍ରତି ନଜର ନଥାଏ । ସେ କେବଳ ଜଣେ ମେଧାବୀଛାତ୍ରୀ କଳାମୟୀ ନିକିତାର ପରିଚୟ ନେଇ ବଞ୍ଚିବାକୁ ଚାହେଁ ।

ହେଲେ ଯୌବନକି ହୃଦୟକୁ ବାନ୍ଧିବାକୁ ଦିଏ ! ଯୌବନର ପ୍ରଥମ ବସନ୍ତର ଦଲକାଏ ଚଇତି ହିଁ ତା' ହୃଦୟକୁ ପହଞ୍ଚାଇ ଦେଇଥିଲା ଅନିକେତଙ୍କ ପାଖରେ । ମେଧାବୀ ଆଉ ପ୍ରଚଣ୍ଡଧାଗନ୍ଧିର ଅଧିକାରୀ ଅନିକେତା ତାଙ୍କ ପ୍ରେମ ଜାଲରେ ଛନ୍ଦିହେବା କିଛି ବିଚିତ୍ର ନୁହେଁ । ଏମିତି ଅନେକ ଯୁବତୀ ତାଙ୍କ ପରିଧି ଭିତରକୁ ପଶିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରି ହାରିଯାଇଛନ୍ତି । ଜିତିଛି କେବଳ ନିକିତା । ପ୍ରଥମ ଦେଖାରେ ହିଁ ପ୍ରଥମ ସରସୀରେ ସେ ପାଲଟି ଯାଇଥିଲା ଏକ ପଦ୍ମ ପୁଷ୍ପ । ଉନ୍ମୁକ୍ତତାର ପ୍ରତିଟି ପାଖୁଡ଼ାରେ ଅନିକେତ ବିସ୍ତ୍ର ଚାଲିଥିଲେ ପ୍ରେମର ଅରୁଣ ।

ହେଲେ ବିଛେଦ ବିନା ମିଳନର ସ୍ୱାଦ ଜାଣିହୁଏନା । ସମୟ ସ୍ରୋତ ଦୁହିଁଙ୍କୁ ଭସାଇନେଇ ଛାଡ଼ିଦେଲା ଦୁଇ ଅଲଗା ଦ୍ୱୀପରେ ସେ ଦ୍ୱୀପ ପ୍ରତୀକ୍ଷାର ଦ୍ୱୀପ । ସେ ଦ୍ୱୀପ ପରୀକ୍ଷାର ଦ୍ୱୀପ । ଦ୍ୱୀପରେ ଶୁଭେ କେବଳ ବିରୁଦ୍ଧର ବଂଶୀସ୍ୱନ । ଉଚ୍ଚଶିକ୍ଷା ପାଇଁ ଦୁହିଁଙ୍କୁ ଅଲଗା ହେବାକୁ ପଡ଼ିଲା । ଅଲଗା

କିଜ୍ଞାପା

ହେବାକୁ ପଡ଼ିଲା ସିନା ପ୍ରୀତି କିନ୍ତୁ ଗଭୀରରୁ ଗଭୀରର ହେବାକୁ ଲାଗିଲା । ବିଦାୟ ନେଲାବେଳେ ଅନିକେତ କହିଥିଲେ ନିକିତା ଦେଖୁଛି ଏ କୃଷ୍ଣଚୂଡ଼ା କେତେସୁନ୍ଦର । ଦେଖିବ ମୁଁ ତୁମକୁ ଦିନେ ଏମିତି ସଜେଇ ଦେବି । ସେତେ ଦିନ ଯାଏ ମୋ ହୃଦୟକୁ ସାଇତି ରଖିବ । ସମୟ କାହାକୁ ଅପେକ୍ଷା କରେନା । ସେମାନେ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ହେଲେ । ଘରେ ବିବାହର ଆୟୋଜନ । ଅନିକେତଙ୍କ ସହ ଏବେଠାରୁ ବନ୍ଧା ତାର ଜୀବନ ଡୋରା । ଏକଥା ନିର୍ବନ୍ଧ ପରେ ହିଁ ସ୍ଥିର ହୋଇଯାଇଥିଲା ନିକିତା ପାଇଁ । କିନ୍ତୁ ସେ କ’ଣ ଜାଣିଥିଲା ସମୟ ତା’ପାଇଁ କଣ ସ୍ଥିର କରିଛି ! ଘରର ଏତେ ବ୍ୟସ୍ତତା ଭିତରେ ବି ସେ ନିଜକୁ ଏକା କରି ଦେଇଥିଲା । ଆଜି ସାତବର୍ଷ ପରେ ବି ସେ ଏକା ହିଁ ଅଛି । କିନ୍ତୁ ପ୍ରତୀକ୍ଷା ନୁହେଁ । ଏ ଏକ ପରୀକ୍ଷା । ପ୍ରତିଷ୍ଠିତା ନିକିତା ଆଜିବି ଝୁରିହୁଏ ପ୍ରେମିକା ନିକିତାକୁ । କିନ୍ତୁ ଅତୀତ କେବଳ ଅତୀତ । ନା ବର୍ତ୍ତମାନ ନା ସେ ଭବିଷ୍ୟତ । ହେଲେ ଏ କୃଷ୍ଣଚୂଡ଼ା ସେ ସେଦିନ ବି ହସୁଥିଲା । ଆଜିବି ହସୁଛି । ବନ୍ଧସର ଆଧୁକ୍ୟ ଦେଖାଯାଏ ନାହିଁ । ଈର୍ଷା ହୁଏ ସେ କେତେନି କାହିଁକି ! ସବୁବେଳେ ସୃଷ୍ଟିକରେ ନବ ଉନ୍ମାଦନା ଉନ୍ମାଦ ପ୍ରେମିକ ମନରେ ।

ସେଦିନ ବି ଏମିତି ଉନ୍ମାଦ କରିଥିଲା ନିକିତାକୁ । ବଗିଚାରେ ବୁଲୁବୁଲୁ ଏଇ କୃଷ୍ଣଚୂଡ଼ା ଉପରେ ତା’ର ଦୃଷ୍ଟି ନିବନ୍ଧ ହୋଇଗଲା । ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ସୌଧରେ ତା’ର ନିତ୍ୟ ବିଚରଣ । ସେ ହଜିଗଲା ଅତଳ ଗଭୀର ଭାବନାରେ । ଅନିକେତ ତାକୁ ଠିକ୍ ଏମିତି ସଜେଇ ଦେବେ ବୋଲି କଥା ଦେଇଥିଲେ । ଏବେ କଥା ରଖିବାର ବେଳ । ସେ ତା କଥା ରଖୁଛି । ଏବେ ଅନିକେତଙ୍କ ଠାରୁ କଥା ଆଦାୟ କରିବାର ସମୟ । ଉଲ୍ଲସିତା ତା’ର ହୃଦୟଗ୍ରନ୍ଥିରେ ତଡ଼ିତ୍ ବେଗରେ ପ୍ରବାହିତ ହେଇଯାଉଥିଲା ଏକ ଅକ୍ଷୁଦ୍ର । ମଧୁର ବେଦନାର ସର । କେତେବେଳେ ଯାଏ ସେ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଦେଖୁଛି ତା’ର ସାକ୍ଷୀ କେବଳ ଲନ୍ଦ୍ ଗୋଲାପ ଆଉ କୃଷ୍ଣଚୂଡ଼ା । ନିକିତା ସମ୍ପାଦିଷ୍ଟ ।

କିନ୍ତୁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣାଙ୍ଗିନୀ ବେଳକୁ ସେ ଏକତା ଶୁଣୁଛି ।

ଅନିକେତ ଆସିବେନି ?

କାହିଁକି ? କି ଦୋଷ କରିଛି ସେ ?

ନିଜ ଜ୍ଞାନକୁ ବିଶ୍ୱାସ କରିପାରୁନଥିଲା ନିକିତା । ନା’ ଅନିକେତ ଏମିତି ବିଶ୍ୱାସ ଘାତକ ଶୂନ୍ୟତା ପୂର୍ଣ୍ଣ ନଗରୀକୁ ତାକୁ ବି ଗଣି ନେବେ । କିନ୍ତୁ ହାୟ, ଅନିକେତ ଆସିଲେନି !

ଜିଜ୍ଞାସା

ହଁ ସେତ ଅନିକେତ, କେମିତି ବନ୍ଦୀ ହେଇ ରହିଥାନ୍ତେ ନିକିତାର ମନନିକେତନରେ ! ଅନିକେତ ଆଉ ନିକିତା ଭିତରେ ସଂପର୍କ ବା କ’ଣ । ତେବେ କ’ଣ ଏତେଦିନ ଯାଏ ମରିଚୀକା ପଛରେ କେବଳ ଧାଇଁ ଚାଲିଥିଲା ସିଏ ! ସେ ଯାହା ହେଉ, ସେ କିନ୍ତୁ ଧୋକାବାଜ୍ ଝିଅ ନୁହେଁ । ଅନିକେତକୁ ସେ ଭୁଲିପାରିବନି କି ସେ ହୃଦୟ ଆଉ କାହାର ହେଇପାରିବନି । ଧୂମ୍ରରେଖା ସେ ସ୍ମୃତି ଅନିକେତଙ୍କନିକଟରେ ପହଞ୍ଚିବା ଯାଏ କେବଳ ଅନିକେତଙ୍କର । “ହଁ” କେବଳ ଅନିକେତଙ୍କର ସ ଭକ୍ତିରେ ଫେରିପଡ଼ିଲା ନିକିତା । ଅନ୍ଧାର ଭିତରେ କୃଷ୍ଣଚୂଡ଼ା ହଜିଗଲାଣି । ଆକାଶରେ ଅସଂଖ୍ୟ ତାରକା । ସମସ୍ତେ ତାକୁ ଉପହାସ କରୁଥିଲେ ଯେମିତି ! ଅନିକେତ ପରଲୋକୀ । ସେ ଯେ ଅଫେରା ବାଟର ବାଟୋଇ । ସେ ପୁଣି ନିକିତାର ଦୁର୍ବଳତା ।

କିନ୍ତୁ ନିକିତା ରୁଝେ ଅନିକେତ ପରଲୋକୀ ସତ । କିନ୍ତୁ ସେ ଆଜି ବି ନିକିତାର ପ୍ରେମ । ପ୍ରେମର ତା’ର ଶକ୍ତି । ତା’ର ଦୁର୍ବଳତା ନୁହେଁ । ସେହି ଶକ୍ତିକୁ ଆଧାର କରି ସେ ଆଜିଯାଏ ବଞ୍ଚିଛି । ସବୁ ଘାତ ପ୍ରତିଘାତ ସତ୍ତ୍ୱେ କର୍ମ କରିଯିବାକୁ ହେବ । ଜୀବନରେ ସେତ ଗୋଟିଏ କଥା ରୁଝିଛି । ପ୍ରେମ ଯଦି ଦୁର୍ବଳତା ହୁଏ ଜୀବନହୁଏ ଦୁର୍ବସହ । କିନ୍ତୁ ପ୍ରେମ ଯଦି ଶକ୍ତି ହୁଏ ତେବେ ତାହାହିଁ ଆଣିଦିଏ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ସଫଳତା । ପରିଦିନ ସେ କହୁଥିଲା ଛାତ୍ର ମାନଙ୍କୁ ପ୍ରେମ କର । ଯୌବନକୁ ନୁହେଁ । ନିଜକୁ ଏ ସମାଜକୁ । ତୁମର କର୍ତ୍ତବ୍ୟକୁ । ତୁମର ମାତୃଭୂମିକୁ । ଯୌବନ ନୁହେଁ ଜୀବନରୁ ଜାତ ପ୍ରେମ ହିଁ ଶକ୍ତି ଯୋଗାଏ । କୃଷ୍ଣଚୂଡ଼ା ତେବେବି ହସୁଥିଲା । ଉନ୍ମାଦନାରେ ନୁହେଁ ଉଲ୍ଲାସରେ ।

- ୦ -

She was my Sweet Lover

Pratap Kumar Behera
Department of Commerce

She was sleeping on the bench
who was well-known and old
Calmly and comfortably, as she was
feeling cold,
I went there to get her up
reason the sun was setting,
But could not so returned just after
patting.
I could not do without her in the
evening.
So I went here again,
But with a stranger feeling.
I was feeling uneasy for her silence,
Then I knew it because of her illness,
I went near her just to feel her,
but was stunned when I saw her.
She was faint, absolutely cold,
Not even breathing.
Oh no! how can it happen
Tears roll down on my cheeks
and feel on the floor,
Now I say to you, she is there in the
world with me no more.
Do you know
who she was?
She was my sister
younger and sweeter
And I can never forget her
Oh! She was my sweet lover.

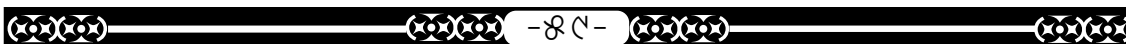
- 0 -

Examination

Ipsita Sahoo
+3, 1st Year

Oh! Examination
You have stolen
My sleep and rest
All are gone, my play and fu.....
What you have done
Is only make me full tension
Examination is a botheration
From generation to generation
If failed father scolds out of tension
Brother shows fiery reaction
and mother takes no action
Some go to railway station
Some plan to end their life.
With poision
Which has become a tradition
in our nation
Think it, Oh! Examination.

- 0 -

Beauty

Madhusmita Das
+3, 3rd Year (Arts)

You said there was no beauty within you.
You were a candle devoid of a spark.
So you see all your feelings on fire.
With the hope is would light up the dark.
You said there was no beauty within you.
You were an ocean whose depths had run dry.
So you filled all the cracks in your laughter.
With a flood of tears you would cry.
And I wish that the beauty within you.
Hadn't caused you to view life with doubt.
Because you said there was no beauty within you.
But there sure is no beauty without.

- 0 -

- ୨୦ -

The study of life

S. Sangita Das
+2, 1st Year (Arts)

A student says
life is an examination
A teacher says
life is an education (1)
A business man says
life is money.
A bee says
life is honey (2)
A poet says
life is a poem.
A player says
life is a game (3)
But to me life is a duty and
My friend – life is beauty (4)

- 0 -

A special Place

Sasmita Deo
+3 3rd Year (Arts)

A special place for you and me
And undying bond to guide us free
Loneliness blocking the day
our love lighting the way
your gentle touch
your smiling face
There is no corner
No dark place
Our passion flowing in the weaves
My heart stands still
Awaiting your place
our love, not withstanding time
Diminishing doubt, in our mind
There is no place I'd rather be.....
Than in your heart and in your
dreams.....

- 0 -

Value of Teacher

Ranjita Sahoo
+3, 2nd Year (Arts)

Teacher is just like a bridge
By the help of which
we can cross the life.
Teacher is just like an eye
By the help of which
we can see the real world.
Teacher is just like a pillar
By the help of which
A nation can stand.
Teacher is just like a pole star
By the help of which
A student can row his life boat.
Teacher is like water
By the help of which
we can wash our vices
Teacher is just like mother
By the help of her
we can become educated person.
Teacher is just like candle
By the help of which
we can light our life.

- 0 -

College Days

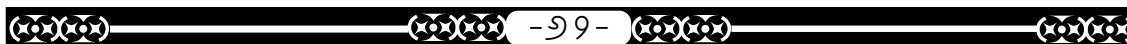
Madhusmita Das
+3, 3rd Year (Arts)

Making friends and memories
that will last forever in my mind.
Learning the lessons that will mould
me into the person I will find.

Discovering the possibility of
choices that I will need to make.
Wondering about the challenges
that life in whatever path I take.

Listening to my heart, I set a course
For the goals I wish to achieve.
And how I begin the journey of my
dreams, knowing that all I need is to
believe.

- 0 -

Study

Deepa Jena
+3, 1st Year (Arts)

Study never ends
Its road never bends
To some it is useless
They are surely brainless
Study has beauty
Study is our duty
Study is never bad
He who thinks so, it just bad.
It makes nation great
It decides our fate
Oh, study, dear study
May, many, thanks
To give us good ranks.

- 0 -

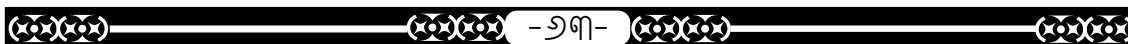

Father & Mother

Deepak Behera
+3, 2nd Year (Science)

Life can't live
Without air.
Fish can't live
without water.
Patient can't be cured
without Doctor
Art can't be made
without painter.
Machine can't start
without motor
Court can't open
without lawyer.
Student can't be literate
without Teacher.
Electron can't bond
without Pair.
Deepak can't study
without his father.
Deepak can't live
without his mother.
Because he can't love anyone
without his father & mother.

- 0 -

My College

Subhashree Rout
+3, 2nd Year (Arts)

My lovely N.C. (Auto) College
It is surely a temple of knowledge
New pupils come to this college
And associate with love and affection.
Many faces appear every year
To build their future
It teaches us unity
My college is a burning lamp of society.
To build career
Passed out, pupils go to university.
Really we can't forget its gift.
It always shows the path of light
College College College
Where we acquire knowledge
It will be the best in our state one day
College is our temple.
Every member of it is punctual and simple
College College College
My sweet loving College.

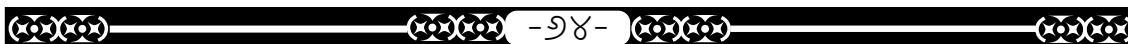
- 0 -

Poem written on the back of a Leaf

Sukanya Rout
+3, 1st Year (Arts)

This is not a leaf
But the wing of a bird
Torn by the snow
The wind's fossil
Born down this coast
Of broken stones
On the sky's blue tides
And come to rest
In the place
Where we slept once
and the Red-tailed hawk
and the dove
cried at our parting.

- 0 -

What is Friendship

Abhipsa Sahoo
+3, 1st Year (Arts)

Friendship is something
which begins in the heart
It is not easy to start
A friend reveals the secrets
which you must hide.
But for a friend
you always take pride
She is the one who listens to
Whatever you say
She is the person to believe
whether it is night or day
A friend stays by you in your
happy and sad days.
It was no season, no climate
Sunshine or rain.
Friendship is a bond
once formed will remain forever.

- 0 -

My Gaiety Family

Subhashree Subhasmita Nayak
+3, 1st Year (Arts)

My father is the Sky
My mother is the earth
They have loved me from my birth.
My mother is the light.
They remove darkness of my life.
My father is a teacher
My mother is a guide
They teach me everything for my life.
My father is a lord
My mother is my pride.
And my three brothers are
God gifted like priceless gifts for me.
My family is only medicine without
expiry date
And lastly my parent is my part of my
life.
My life is empty without my merry
Making family.
I can't forget them till the end of my
life.

- 0 -

To my Best Friend

Sampurna Das
+3, 1st Year (Arts)

The person who always
Knows when something's the matter
But doesn't pray because time will fell.
The beauty you hold
Doesn't just come from the outside
But it is flowing within.
You have a kind heart that not everyone
Deserves to see but you show it to anyone
You think needs a pick me up.
Everything you'd want in a best friend
Could I worry about you going away
I could never get fined of our late night talks.
To ones where we just ray in the dark
Because I can fell you anything and Everything.
But as it turns out
Everyone has a different definition forever
And I hate that I'm waiting to see what yours is.

- 0 -

My Mother

Jitendra Kumar Nayak
+3, 2nd Year (Arts)

Mother my mother
you are so sweet
You are sof soft
and your are so kind
You are my best friend
Who always takes care
when I am ill
You are my teacher
who always teaches me
You are my guide and
philosopher
you are the best and always
you will be the best
Love you mother love you.

- 0 -

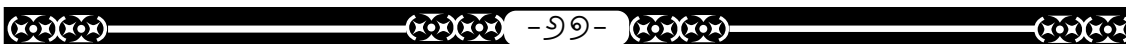

Life

Prachi Biswal

+2, 1st Year (Science)

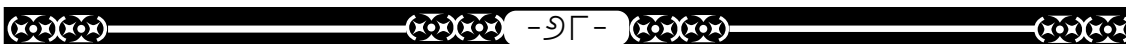
The sun shone so bright, the sky seemed so blue;
I watched a bird, in the sky it flew.
The bird was beautiful, with colourful feathers;
In fact, she was different from others.
With delightful heart, she flew, flew and flew;
She seemed to be an angel I think she herself knew.
Seeing the beautiful bird, I felt so sad!
Not for her but for me I felt very bad.
I wished if I were this beautiful bird;
Then I could hardly have seen times hard.
I wished if I were this lovely thing;
No pain, no fear could have made me shrink.
With this, a single drop of frustration;
fell out of my left eye in a slow motion.
Suddenly something happened, something very strange;
I could see my body, it was in a change.
I was astonished to see what I had;
I had got a pair of wings that made me glad.
The days I had seen were full of difficulties;
And now I could define what life is.
With my colourful wings I started to fly;
Above the sky I flew so high.

Flapping my wings I moved through the air;
I just moved carelessly I don't I know where.
To my utter surprise, the blue sky disappeared;
Suddenly the clouds turned black and that I feared.
I was not able to return for I had gone so high;
The fear I might fall down started making me cry.
Suddenly the clouds hit a flash of lightning.
With a surprising terror, my wings stopped lapping
I was falling down and down realizing there is nobody;
Who has not seen bad days, not any difficulty.
But I wished to remain alive, so I gave a loud scream;
Oh! My goodness, I woke up realizing it to be a dream
It was just a dream but something more for me
It had shown me a light that only I could see.
Some are sad days, happy days are some;
After every dark night, a bright day has to come.
So let's not feel sad, let's not feel low;
All of us have got a life, let's enjoy and go.
All of us have solutions, all have difficulties;
And this is what we call a complete life is.

- 0 -

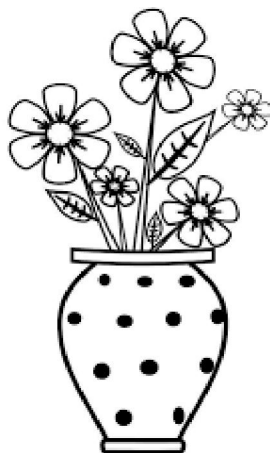

Friendship

Rashmi Rekha Prusty
+2, 1st Year (Arts)

Friendship is like a
Golden thread
That binds two hearts....
A feeling that keeps drawing
Even where we are far apart...
No matter where we are....
I want you to know
You're a friend I feel....
Always close to.

- 0 -

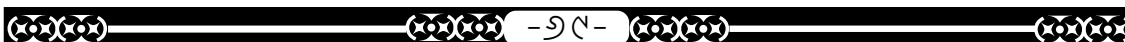

Life without Love

Debasmita Rout
+3, 2nd Year (Arts)

A life without love is like
a temple without God.
A life without love is like
a child without mother
A life without love is like
a day without sun.
A life without love is like
a night without stars
A life without love is like
a ship without sailor
Come, come my friend
and flow on the streams of
Divine love.

- 0 -

My father is my Life

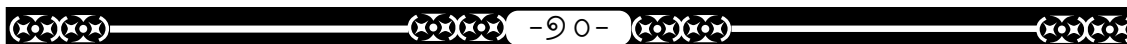
Bibekananda Gahan

+3, 2nd Year (Arts)

I just love you for everything. I just
love for things
You do with a father like you I feel so
blessed.
I feel lucky than all the rest.
You are a guide and you are my
friend
Your voice is enough for me to
motivate.
You are a source of inspiration for
me.
You were there whenever I need
you.
Your love for me is so genuine and
true.
You guided me and showed me the
way.

I have shared my life's best moment
with you must say.
I cannot say how much you love me.
You are the best teacher in my life.
I feel proud for you.
Crushes in my life may keep coming
and going
But daddy, my love for you is a river
that will keep flowing.
No matter how much you scold me,
I know,
It is my own good.
I simply respect and love you a very
big
Heartfelt thank you.
I love you very much.

- 0 -

Flower

Ahalya Dutta

+3, 1st Year (Arts)

I love a flower
Not because it is beautiful
But because it is dutiful
It blooms in the morning
And dies in the evening
In its short life span
It gives a good message
Life may be short
But it is worthy
Glorify my life as a petal
Make my soul, I am mortal
So, Oh God.
Give me blessing
To be like a flower
This is my only prayer

- 0 -

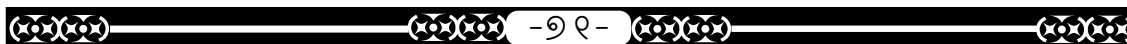
Meaningless

Anusaya Sahoo

+3, 1st Year (Arts)

A student is meaningless,
without knowledge
A night is meaningless,
without dream.
A soldier is meaningless,
without courage.
A problem is meaningless,
without solution.
A farmer is meaningless,
without harvest.
A prayer is meaningless,
without reaction.
A student is meaningless,
without teacher.
We are also meaningless,
without our mother and father.

- 0 -

Life without Love

Shyamsundar Behera

+3, 2nd Year (Arts)

Life without love
Is a male without female.
Life without love
Is a garden without flower.
Life without love
Is a game without player.
Life without love
Is a man without humanity.
Life without love
Is a friendship without unity.
Life without love
Is a song without music
Life without love
Is a home without peace.

- 0 -

When I think about my Mother

Rubina Sahoo

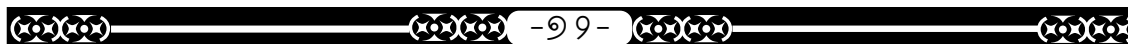
+3, 1st Year (Arts)

When I think about my mother
I just can't help but smile
The beauty of her loving heart
The easy grace in her style

She lovingly instilled in me.
Those values that made me strong.
And never stops being there.
My best friend since I was young.

When I think about my mother
I just can't help but smile.
She has been an angel from the start
Gentle wise and versatile.

- 0 -

What is life

Sonali Behera
+3, 1st Year (Arts)

A young man loves and says
Life is full of pleasure
But life is not perceive.
A lazy man dreams in sleep & says
“Life is a leaf of Rose”.
But life is not what we dream.

A rich man bursts in laughter & says
“Life is full of joy”.
But life is not what we have.
A poor man trembles in cold & says
“Life is full of struggle”.
But life is not what he desires.
So what the life is???
The real fact is life is a huge
Unsolved story which can never be
understood.

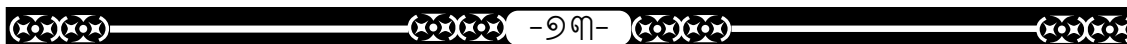
- 0 -

Life for me

Jasoda Rout
+3, 1st Year (Arts)

What is life?
May be a bed of flowers
But I know thorns are there
May be a desert with hot sand
But I am sure an oasis is there
May be a dream land of golden
flowers
But I know the cruel truth is there.
May be a deep sea of frustration
But I am sure there is a ray of hope
May be a garden of love
‘But also’ poison plant is there
May be a coal mine so deep
But I am sure diamond is there
May be a dark night
But tiny twinkling star is there
Still life is struggle
Not a sweet dream
Have to fight and overcome
To get a joy, A name.

- 0 -

My Family

Sampurna Das
+3, 1st Year (Arts)

To be a part of a family like mine
Is so divine
Where love is shown
Heart is shared
Our love for each other is never
impaired.
 We talk
 We taught
 We cry
 But we are a family
 And we do it all together
 For as a family
 We do it all as one.
You hurt one
You hurt all
And as a family unit
We will all stand all
For we are family
A family full of strength
A family full of love
For as a family
We do it all as one
A family no one can touch
That's why I love my family so much.

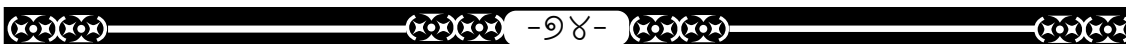
- 0 -

Mother

Arundhati Sahoo
+2, 2nd Year (Arts)

Life cannot be lived
without love
Man cannot live
without money
Tree cannot live
without sunlight
Fish cannot live
without water
Rose cannot live
without dew
Child cannot live
without mother
Bee cannot live
without honey
I cannot live
without my mother
I love my mother so much.

- 0 -

Mother

Manoj Parida

+3, 1st Year (Commerce)

The God gives us a mother
To give affection to other
I have also a mother
She is my teacher.
She is so beautiful
And she is so brave
She helps always the poor
Her love is very sure.
She is a good house wife.
She is my life.
I don't want any other
Just I want support of my mother.
O my mother you are so kind
Also stay in my mind.
You are so sweet like a lake
You guide me in my every step.
O God please bless my mother
I LOVE YOU my mother forever.

- 0 -

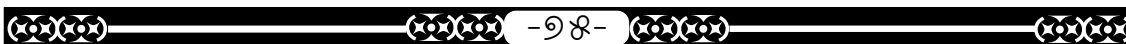
I Can't forget you

Deeptimayee Jena

+3, 3rd Year (Arts)

Never sleeping,
Reaching for you in my dreams.
Never able to hold you,
Always waking to tears alone,
How can I find a way to move on?
My expectations are too high
I can never find another you,
my beautiful love.
I miss you.
All I want to hear,
Is the soothing sound of your heart
beating,
Next to me under warm blankets in a
loving bed,
And to listen to your voice,
Saying, I've fallen in love with you,
Please, stay with me forever, my love.

- 0 -

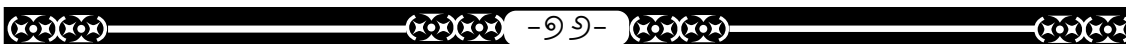

Love

Smrutirekha Nanda
+3, 3rd Year (Science)

Love is a word of four letters	it's not sublunary...
Which is meant for all	Love is the relation
No one can free from it	between two hearts.
Love conquers all...	Love is the feelings
Love is a feeling	of two thoughts.
Which is spiritual	Father's guidance is love.
Love can never die	Mother's affection is love.
because it is internal	Brother's inspiration is love
everywhere in this world	Sister's 'Rakhi' is love
love is forever.	Teacher's teaching is love
Everyone is a lover	Student's respect is love
like brother, sister & student, teacher.	Friend's help is love
Love can be made with	God's punishment is love
friends and family	Everywhere in this universe
Relation is made by love	Love is life and life is love.

- 0 -

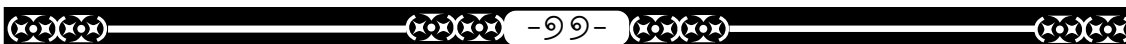
Foolish Fellows

Biswajit Das

+3, 3rd Year

Just uttering the word tree
Fills my heart with immense glee.
Your beautiful love filled canopy
Your shadow is the resting place of weary.
Under your protective womb
I feel safe, secure and calm
The chirping of birds and rhythm of breeze
Near you feel the peace
And the heaven shower blessing
You grow spreading your wings
Yet an I glimpse dew drop tears
I can feel tings of sorrow & fear.
The deep sorrow and stinging pain
That your fellow beings have been slain
The fear that one day
Your life may be chopped away
We never forgive ourselves for vicious act we made
It's very near to end.

- 0 -

My Mother

Dharitri Mallick
+3, 1st Year (Arts)

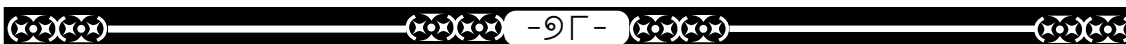
From time immemorial there was no importance for women in society. They have always been subject to rules and restrictions and from childhood they grow in this system. Every time society uses the women for their benefit like caring for a family, giving birth to a baby. Most of the parents want their daughter to be a good wife and good mother but they have no right to do such things for them.

But now a day it has changed. The women are alert and want to do some special things and contribute to world. They have a lot of power for changing the world when she gives birth to a new baby she gives a new member for society and this is only a women can do, not any person. If they save the society then also save their life. But in the danger time when they should protect their own self lots of girls don't realize their power and face many problems.

So dear women never ever give up in any situation. You only are enough to protect your own self. According to Veda woman is a part of "Maa Durga".

If they want they can save the world and if not they also destroy the world.

- 0 -

An intent for a change

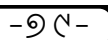
Baikuntha Prasad

+3, 3rd Year (Arts)

God considers man as his greatest creation. He had given mind to him. He has given him the power to understand what is wrong and what is right. It is believed that when a child is born, it is completely hollow from inside. It is the calculation from its society, people surrounded and the most importantly teachers make it a complete man or an evil.

In the formation of a man, teachers have great hands. Because, after parents, a man has the strongest belief in his teachers. From teachers, he not only learns the bookish lessons but also the lessons for life. A teacher converts a hollow man to a complete man.

It is a story of a lad and his hope and journey of being a complete man. The lad is blessed with the most loving and caring parents. He receives the most valuable basic education from his parents. He is taught not to be the reason of any one's crying. He is taught how to be polite, calm and silent in every good and evil hours. He is taught to be tolerant. His father always reminds his strength. His father always tells him that he is not ordinary which increases his confidence and the cothusiasm of dong great deeds. His school life passes with the guidance of his father. He takes admission into a college he has been dreaming of. It was his dream to be a student of the institution. He leaves his home and parents and enters the institution with the hope of being a complete man. But after entering the institution, what he sees and what he had heard about the institution is completely different. It leaves him shocked, hopeless

and confidence less. He sees the heaven has been converted into a hell. He sees the teachers, considered as the gods of tolerance have become intolerant. There is dominance of dirty politics. The voices of the employees other than the teachers are louder than the teachers. The teachers are bereft of everything what makes them teachers. Teachers considered as the gods of the temple of college, have no influence. A teacher who is considered as the living embodiment of silence and tolerance has become violent and intolerant. A good teacher knows no partiality. In the eyes of a teacher, all the students are equal. But in the institution, the lad sees partiality everywhere. When he tries to save the great institution from destruction, when he wants to bring about a change, It is said nothing can be done. His voice has been taken. He is made mute. At the end, the question comes that after facing the rude words of egoistic people in positions, tolerating partiality, seeing the helplessness of people want for a change, can the lad be a complete man? If he cannot who will be responsible?

- 0 -

Green Revolution

Rajanandini Dash
+2, 1st Year (Arts)

Introduction:

In mid 60's of the Twentieth century, Indian agriculture adopted new technology and modern farm practices to improve its productivity and efficiency. Initially in 1960-61, the new technology was tried in seven districts as a pilot project and was called Intensive Agricultural District Programme (IADP). Later the High-yielding varieties programme (HYVP) was also added which was extended to the whole of India. As result in 1960, there was spectacular increase in wheat production in Punjab, Haryana and Western sit. This was called green revolution.

Meaning of Green Revolution:

The sudden and spectacular rise in Agricultural production & productivity in India due to the application of modern agricultural inputs in mid 1960s is called Green Revolution.

Effects of Green Revolution:

The impact of green revolution is a widely debated subject in the country. Its impact has been felt in India since the mid 60s of the last country India owes its present position of self sufficiency in food grains to green revolution. States like Punjab, Haryana have become prosperous due to green revolution. However an impartial assessment takes into account both the positive and negative sides of green revolution. Effects of green revolution is 2 type –

1. Favorable impact.
2. Unfavorable impact.

Favorable impact:

1. Increase in agricultural production and productivity.
2. Importance of intensive cultivation.
3. Improvement in the cropping pattern
4. Importance of institutional reform
5. Conservation of foreign exchange.

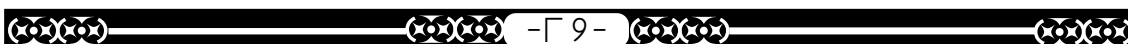
Unfavorable Impact:

1. Area specific.
2. Crop specific.
3. Still a gamble of the monsoon.
4. Inequality of income distribution.
5. Growth of capitalist farming.
6. Farm mechanization.
7. Transport and storage.

Conclusion:

Thus the new agriculture strategy associated with the HYU fertilizer package stock runs counter to the declared national objective of growth and equity. It merely presented a technical solution to the country's food problem and bypassed the relevant socio-economic and institutional issues. However India owes its self-sufficiency in food grains production to green revolution.

- 0 -

Important of Adhar Card

Subhashree Sahoo

+3, 1st Year (Arts)

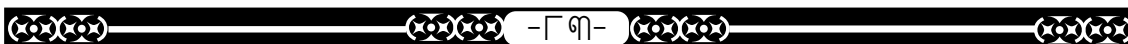
According to ARTICLE 21 the Indian Constitution gives protection of Citizens Privacy also APEX COURT of India upholds the right to privacy as a fundamental RIGHT so Supreme court verdict against the using of AADHAR Card and biometric data of person is mandatory for getting services like mobile sim, internet and bank KYC etc.

Presently TAMIL NADU GOVERNMENT submitted a petition in supreme court for linking social media profile of registered users with their ADHAR NUMBER to stop inflammatory post in social media platforms. Using social media for flexibility to communicate our thoughts opinions, suggestions and request from one person to another person but when it used as weapon to harm others it seems too catastrophic. Number of fake ID activated in social media to harm others personal and religions sentiments also using fake ID for terror activity and other unsocial activity like blaming someone making of his or her fake ID profile and through it posted inappropriate posts like Child pornography, nudity, fearful photos and MSGS aftermath these are enough to ruin someone life.

I am agreed to link our Adhar Card to Social Media profiles to tackle this type of brain dead persons but what about others those who are using social media as a best platform to express their views and opinion regarding important issue of our society and country if they are sharing their privacy in a public domain like Face book, twitter and instagram It may create some awful problem in future this is my concern.

Linking Adhar to social media is not problem of anyone but keeping secrecy and privacy is the responsibility of government and social media community.

- 0 -

DECLARATION

1. Title of Magazine : **JIJNASA**
2. Place of Publication : N.C.(Auto.) College, Jajpur
3. Periodicity of Publication : Annual
4. Language : Oriya
5. Publisher's Name : Prof. Fakir Mohan Mallik
Nationality : Indian
Address : N.C.(Auto.) College, Jajpur
6. Printer's Name : Mr. Basant Kumar Swain
M/S Jyoti Printers, Jajpur
Mob. - 9437191318
7. Name of the Editors : Prof. Fakir Mohan Mallik
Principal, N.C.(Auto.) College
Jajpur.

I Prof. Fakir Mohan Mallik hereby declare that the particulars given above are true to the best of my knowledge and belief.

Sd/-
Prof. Fakir Mohan Mallik
Principal, N.C. (Auto.) College
Jajpur

